

စာပေလောက အတွေးအမြင်စာအုပ်

56
4567
8902
6789
23456
4567
89056
456
3456

567
34567
5678
2345
6789
01

1993
38
68
07

ဝညာရှင်များ၏
ညာရံ
အတွေးသစ်အမြင်သစ်

5 10

ကျော်ရင်မြင့်

2000
2001
2002
2003
2004

Handwritten signature or mark.

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

ပြည်ထောင်စုမပြိုကွဲရေး

ဒို့အရေး

တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှုမပြိုကွဲရေး

ဒို့အရေး

အချုပ်အခြာအာဏာတည်တံ့ခိုင်မြဲရေး

ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီး သူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက် နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံ များအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ပြည်တွင်းပြည်ပအဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ် ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေး ဦးတည်ချက် (၄)ရပ်

- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေ စိုးမိုးရေး
- အမျိုးသား ပြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်ရေး
- ခိုင်မာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး

စီးပွားရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- စိုက်ပျိုးရေးကို အခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေး ကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက် အောင် တည်ဆောက်ရေး
- ဈေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့်အရင်းအနှီးများ ဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေး ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက် အောင် တည်ဆောက်ရေး
- နိုင်ငံတော် စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှု စွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသားပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး၊

လူမှုရေး ဦးတည်ချက် (၄)ရပ်

- တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တ မြင့်မားရေး
- အမျိုးဂုဏ်၊ ဇာတိဂုဏ် မြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ၊ အမျိုးသားရေး လက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး
- မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး
- တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြင့်မားရေး

0000000000

[တစ်အုပ် ၁၅၀၀ ကျပ်]

စာပေလောကစာအုပ် အမှတ် ၃၇၀

ပညာရှင်များ၏
၂၁ ရာစု အတွေးသစ် အမြင်သစ်
ကျော်ရင်မြင့်

စာပေလောက

စာပေလောက စာအုပ်တိုက်
အမှတ် ၁၇၃၊ ၃၃ လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့။
ဖုန်း - ၃၇၄၃၉၁
e-mail : splkygn@mptmail.net.mm

စာအုပ်စာတမ်း စာနယ်ဇင်း

ခွင့်ပြုအမှတ်

[၄၀၀၃၂၉၀၅၀၄]

စာအုပ်စာတမ်း မျက်နှာဖုံး

ခွင့်ပြုအမှတ်

[၄၀၀၄၉၂၀၅၀၆]

x

မျက်နှာဖုံး

ဇော်မောင်

ပုံနှိပ်ခြင်း

ပထမအကြိမ်

(၁၀၀၀)

ထုတ်ဝေခြင်း

နိုဝင်ဘာ၊ ၂၀၀၅

စာအုပ်ချုပ်

ဖူးပွင့်မွှေး

x

ဦးမျိုးညွန့် (၇၁၄) စာပေလောက စာအုပ်တိုက်
အမှတ် ၁၇၃၊ ၃၃ လမ်း၊ ကျောက်တံတားမြို့နယ်
ရန်ကုန်မြို့၊ ထုတ်ဝေ၍
ဒေါ်ခင်လှ (၀၁၅၇၈)၊ စာပေလောက ပုံနှိပ်တိုက်
အမှတ် ၁၇၃၊ ၃၃ လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့တွင်
မျက်နှာဖုံး နှင့် အတွင်းစာသားများ ပုံနှိပ်သည်။

ဓာတ်ပုံ ကျေးဇူး
အောင်ထွန်းဝင်း
ဇေယျာမျိုး (ဘိုအဖွဲ့)
စိုးဝင်းငြိမ်း

မာတိကာ

-။ မိတ်ဆက်	၂
၁။ ကျစွာဆရာတော် ဘဒ္ဒန္တလက္ခဏ	၅
၂။ ဆရာကြီး ဦးဌေးအောင်	၁၁
၃။ စာရေးဆရာနေဝင်းမြင့်	၁၉
၄။ ဘူမိဗေဒပညာရှင် ဦးဘမော်	၃၅
၅။ သမိုင်းပညာရှင် ဒေါ်တာသန်းထွန်း	၄၁
၆။ တရားရုံချုပ်ရှေ့နေ ဦးထွန်းအောင်ကျော်	၄၅
၇။ ဆရာဝန် တင်မောင်ကြည်	၅၁
၈။ စာရေးဆရာ ပါရဂူ	၅၇
၉။ တော်ဘုရားကလေး	၆၃
၁၀။ စာရေးဆရာ မောင်စူးစမ်း	၆၇
၁၁။ အမှုဆောင် ဒါရိုက်တာ ဦးအောင်မြင့်ထွန်း	၇၁
၁၂။ စာရေးဆရာ ဖေမြင့်	၇၅
၁၃။ စီးပွားရေးပညာရှင် ဒေါ်ရီရီမြင့်	၈၁
၁၄။ ဘဏ်ဥက္ကဋ္ဌ ဒေါက်တာစိန်မောင်	၈၇
၁၅။ စာအုပ်ဆိုင်ပိုင်ရှင် သန်းဌေး (ဥက္ကဋ္ဌရလွင်ပြင်)	၉၃
၁၆။ စာရေးဆရာ အောင်သင်း	၉၉
၁၇။ KMD ဦးသောင်းတင်	၁၀၅
၁၈။ ကာတွန်း အော်ပီကျယ်	၁၁၁

ပညာရှင်များ၏ ၂၁ ရာစု အတွေးသစ် အမြင်သစ်များ

- ၁၉။ ဒေါ်အေးအေးသန့် ၁၁၅
- ၂၀။ ကွန်ပျူတာပညာရှင် ကိုကြည်သာမြင့် ၁၂၁
- ၂၁။ ကွန်ပျူတာပညာရှင် ကိုသိန်းထွန်းဦး ၁၂၉
- ၂၂။ ဓာတ်ပုံပညာရှင် ဦးချစ်ဝိန့် ၁၃၃
- ၂၃။ ပန်းချီဆရာ ခင်မောင်ရင် ၁၃၉
- ၂၄။ ဂီတစာဆို စိုင်းခမ်းလိတ် ၁၄၅
- ၂၅။ စောင်း အင်းလေးမြင့်မောင် ၁၅၁
- ၂၆။ အဆိုတော် လေးဖြူ ၁၅၇
- ၂၇။ ဂီတဝေဖန်ရေးဆရာ ဦးမြိုင် (အင်းစိန်) ၁၆၃
- ၂၈။ ဂီတသင်တန်းဆရာ ကိုစိုင်း ၁၆၇
- ၂၉။ ပန်းချီ ဦးအောင်မြင့် (အင်းလျား) ၁၇၁
- ၃၀။ ပန်းချီဆရာမ ချောအိသိမ်း ၁၈၁
- ၃၁။ ဒါရိုက်တာမီးပွား ၁၈၇
- ၃၂။ စန္ဒရားလှထွတ် ၁၉၃
- ၃၃။ ပန်းချီ နေမျိုးဆေး ၁၉၉
- ၃၄။ ရတနာကုန်သည် ပတ္တမြားမိုမို ၂၀၃
- ။ စာရေးသူ၏ စာပေနှင့် ဘဝဖြစ်စဉ် မှတ်တမ်း ၂၀၈

၂၀ ရာစုက လူကြီးများနဲ့

၂၁ ရာစုကို ပိုင်ဆိုင်ရမည့် လူငယ်များ သို့... . . .

မိတ်ဆက်

အချိန်နာရီ၊ ခုနှစ်သက္ကရာဇ်ဆိုတာ လူတွေ သတ်မှတ်ထားခဲ့ကြတာပဲ၊ ရာစုသစ် ရာစုဟောင်း ပြောင်းလဲတယ်ဆိုတာ ကိန်းဂဏန်းတစ်ခုမျှသာ ဖြစ်တယ်။ ဘာမျှ မထူးခြားဘူးလို့ ယူဆသူတွေ ရှိပါတယ်။

အချို့ကတော့ ဘယ်အချိန်မှာ ဘယ်အရာကို ဖြစ်မြောက်အောင်လုပ်မယ်ဆိုတဲ့ မျှော်မှန်းချက်နဲ့ ဆောင်ရွက်ကြတယ်။

ကျွန်တော့်အနေနဲ့ကတော့ မျှော်မှန်းချက်တွေထားပြီး တကယ်လည်း အကောင် အထည်ပေါ်လာအောင် ရည်မှန်းချက်လုပ်ဆောင်တာမျိုးကို လိုလားပါတယ်။ ရေစုန် မှာ မျောပါတာမျိုးကို လက်မခံချင်ဘူး။

ကျွန်တော်တို့အားလုံးဟာ ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့ ဆက်စပ်ရှင်သန် ရပ်တည်နေထိုင် ကြသူတွေချည်း ဖြစ်ပါတယ်။

သိပ္ပံလောကမှာ ကွန်ပျူတာကို တီထွင်နိုင်ခဲ့တာ သမိုင်းမှာ ဘီးကို ကြံဆ အသုံးပြုနိုင်ခဲ့သလို တိုးတက်မှု အလှည့်အပြောင်းကြီးတစ်ခု ဖြစ်ပေါ်စေခဲ့တယ်။ ကွန်ပျူတာကိုအသုံးပြုပြီး ကမ္ဘာ့လူသားတွေဟာ သတင်းဆက်သွယ်ရေးနဲ့ နည်းပညာ ဖွံ့ဖြိုးရေးမှာ အလွန်ခရီးတွင်လာခဲ့ပြီ ဖြစ်ပါတယ်။ ရှေ့လူတွေနှင့်နေကြတဲ့ခရီးကို နောက်မှာ ကျန်ရစ်ခဲ့သူတွေက ဝီရိယရှိရှိ ဉာဏ်အမြော်အမြင်ကြီးကြီးနဲ့ အမိလိုက် ကြရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။

၂၁ ရာစုမှာ လူတစ်ဦးချင်းအနေနဲ့ နိုင်ငံသားတစ်ယောက်အနေနဲ့ လုပ်သင့် လုပ်ထိုက်တာတွေ၊ ဖြစ်စေချင် လုပ်စေချင်တဲ့ ဆန္ဒတွေ လူတိုင်းကိုယ်စီမှာ ရှိကြ ပါတယ်။ လူမှုရေး၊ စီးပွားရေး၊ အနုပညာနယ်ပယ်စုံက ပုဂ္ဂိုလ်တွေကို ချဉ်းကပ်ပြီး ရာစုသစ်အတွေးစကားကို ကျွန်တော် ပြုစုပါတယ်။ အားလုံးရဲ့ တူညီတဲ့ဆန္ဒကတော့ လူသားတွေ ဝပြောသာယာ ငြိမ်းချမ်းကြဖို့ မြန်မာနိုင်ငံဟာ ရာစုသစ်မှာ နောက်ချန် မနေရစ်ခဲ့ဖို့ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

မြန်မာနိုင်ငံဟာ ၁၉ ရာစုအတွင်းမှာ ကမ္ဘာနဲ့ ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် စတင် ကူးလူး ဆက်စပ်မိခဲ့တယ်။ ၂၀ ရာစုအဝင် မြန်မာနိုင်ငံဟာ ဗြိတိသျှကိုလိုနီ တိုင်းပြည်တစ်ခု ဖြစ်သွားခဲ့ပြီး ပထမရာစုဝက် တစ်ခုလုံးမှာ သူ့ကျွန်ဘဝက လွတ်မြောက်ရေးအတွက် အပြင်းအထန်ကြိုးပမ်းခဲ့ရပြီး ဒုတိယရာစုဝက်မှာတော့ တိုင်းပြည်ထူထောင်နိုင်ရေးအတွက် အားထုတ်ကြိုးပမ်းနေခဲ့ကြရပါတယ်။

၂၁ ရာစုအဝင် မြန်မာနိုင်ငံကတော့ ကမ္ဘာကို မျှော်ကြည့်နေတဲ့ နိုင်ငံအဖြစ်ကနေ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်မှုကို ရှေ့ရှုနေတဲ့ နိုင်ငံတစ်ခု ဖြစ်လာနေပါပြီ။ မျှော်ကြည့်နေရုံနဲ့ မပြည့်ဝနိုင်ဘဲ ကိုယ့်နိုင်ငံ လူတန်းစေ့ရေးအတွက် မွန်မြတ်တဲ့စေတနာကောင်းနဲ့ နိုင်ငံသားအားလုံး ပူးပေါင်းထူထောင်ကြရမယ့်အချိန်လည်း ဖြစ်ပါတယ်။

ကျော်ရင်မြင့်

၁၈၊ စက်တင်ဘာ၊ ၂၀၀၀။

၂၁ ရာစုနှစ် အပိုင်းက စပြီးတော့
လူသားအချင်းချင်း
ကိုယ်ချင်းစာနာတဲ့စိတ်ထားပြီးတော့၊
မေတ္တာစိတ် မေတ္တာဇာတ်
အပြည့်အဝနဲ့ ဒေါသ အာယာတတွေ
ပယ်ပျောက်ပြီးတော့ ရိုင်းပင်းကူညီ
ဆောင်ရွက်သွားမယ်ဆိုရင်...

ကျစွာဆရာတော် ဘဒ္ဒန္တလက္ခဏ

ကျွတ်ဆရာတော် ဘဒ္ဒန္တ လက္ခဏ အဂ္ဂမဟာ ကမ္မဋ္ဌာနာစရိယ၊ ဓမ္မာစရိယ ပါဠိပါရဂူ

ကိုယ်နေထိုင်ရာ ပတ်ဝန်းကျင်ကို အကျိုးများအောင် ဆောင်ရွက်ပေးနေသူတိုင်းဟာ အလွန် ကြည်ညိုလေးစားစရာ ဖြစ်ပါတယ်။

ဆရာတော် ဦးလက္ခဏကို စစ်ကိုင်းတောင်ရိုးက ချောင်ကျတဲ့ ဝါးချက်ရွာမှာ ဇီဝိတဒါန သံဃာ့ဆေးရုံကို ဖွင့်လှစ်ပေးထားတဲ့ ဆရာတော်ဆိုတာလောက်ပဲ ကျွန်တော် သိခဲ့တာပါ။

ဝါးချက်ဆေးရုံမှာ အချိန်ပြည့် ဆရာဝန် ဆရာမတွေရှိပြီး ပတ်ဝန်းကျင် တစ်ခွင်လုံး က ရဟန်းရှင်လူ ဘယ်သူ့ကိုမဆို ကျန်းမာရေးစောင့်ရှောက်မှုပေးနေတယ်။ ဆရာတော်ရဲ့ အမြော်အမြင်ကြီးတဲ့ အစီအမံတွေကို အားပေးတဲ့အနေနဲ့ မန္တလေးမှာရှိတဲ့ အထူးကု ဆရာဝန်ကြီးတွေ၊ တိုင်းရင်းဆေးသမားတော် ကြီးတွေက ဝါးချက်ဆေးရုံကို ပံ့ပိုးကူညီပေး ပညာဒါနပြုကြတယ်။ ဒီဆေးရုံဟာ အသွားအလာခက်ခဲတဲ့ ဒေသတစ်ဝိုက်အတွက် အလွန် အကျိုးပြုတယ်လို့ ကြားသိခဲ့ဖူးတယ်။ ဒါလောက်နဲ့တင် ဆရာတော် ဦးလက္ခဏကို ကြည်ညိုလေးစားနေခဲ့ပါပြီ။

အမေ လူထုဒေါ်အမာရဲ့ သား မြေးတွေကို ရဟန်းခံ ရှင်ပြုတဲ့ အလှူပွဲမှာ ကျွန်တော်လည်း ရဟန်းဘောင် ခေတ္တဝင်ခဲ့တယ်။ ကျွန်တော်တို့ ရဟန်းတွေ သာမဏေ တွေအားလုံး ဆရာတော် ဦးလက္ခဏရဲ့ ကျွတ်ချောင်မှာ သီတင်းသုံးရတယ်။ ဝိပဿနာ အလုပ် အားထုတ်ရတယ်။

နေ့စဉ် ဆရာတော်တရားပြတာကို နာယူရတယ်။ ဆရာတော်ရှင်းပြပုံက ခေတ်မှီတဲ့အမြင်ကို အခြေခံတယ်။ ဝိပဿနာကို လွယ်ကူစွာ နားလည်သိမြင်အောင် ရှင်းလင်းဟောပြောနိုင်တယ်။ ဒါကြောင့်လည်း ဆရာတော်ရဲ့ကျောင်းကို နိုင်ငံတကာက ဝိပဿနာတရားအားထုတ်သူတွေ လာနေကြတယ်ပဲလို့ နားလည်လာတယ်။ ဆရာတော် ကိုယ်တိုင်လည်း ပြည်ပကို မကြာခဏကြွပြီး ဝိပဿနာစခန်းတွေ ဖွင့်ပေးနေတာကို သဘောပေါက်လာပါတယ်။

တစ်ညနေမှာတော့ ဆရာတော်ရဲ့စံကျောင်းကို ကျွန်တော်တို့ ရောက်သွားတော့ ဆရာတော့် အခန်းထဲမှာ ကွန်ပျူတာကိုတွေ့ရပြန်တယ်။ ခေတ်မှီပြီး အဆင့်မြင့်တဲ့ ကွန်ပျူတာတစ်လုံး။ ဒီကွန်ပျူတာနဲ့ ဆရာတော်က အလုပ်လုပ်တယ်။ ဦးပဉ္စင်း စိန္တာယ (ဒီဇိုင်းပညာရှင် ကိုစိုးဝင်းငြိမ်း)နဲ့ ဆရာတော်က ကွန်ပျူတာ နည်းပညာတွေအကြောင်း ဆွေးနွေးနေတာကြားရတော့ ကျွန်တော့်အတွက် ဆရာတော် ဦးလက္ခဏဟာ အထင်ကြီး သည်ထက် ကြီးစရာပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး ဖြစ်နေတော့တယ်။

တစ်နံနက်ခင်းမှာတော့ ဆရာတော်နှင့်အတူ ကျွန်တော်တို့ ဝါးချက်ရွာထဲကို လမ်းလျှောက်သွားတယ်။ ရွာသားတွေအတွက်သောက်သုံးရေကန်တွေတည် ပေးနေတာ တွေ့ရတယ်။ တစ်နေရာမှာတော့ ရွာအတွက် စာသင်ကျောင်းတစ်ကျောင်း ဆရာတော်က ဆောက်ပေးနေတာ တွေ့ရပြန်တယ်။

ဟိုး စစ်ကိုင်းတောင်ရိုး မြောက်ဖျား ပတ္တမြားမြေစေတီခြေရင်းက အသွားအလာ မလွယ်တဲ့ချောင်မှာ သီတင်းသုံးနေသူ ရဟန်းတော်တစ်ပါးဟာ လောကကောင်းကျိုးကို နည်းမျိုးစုံနဲ့ ဆောင်ရွက်ပေးနေတာ တွေ့ရတယ်။ နေထိုင်ရာနေရာက ချောင်ကျတာ မှန်ပေမယ့် အတွေးအခေါ်နဲ့ လုပ်ရပ်က ဆန်းသစ် ခေတ်မီနေတာ တွေ့မြင်ရတယ်။

၂၁ ရာစုမှာ ဆရာတော်ရဲ့ အတွေးစကားကိုလည်း နာယူကြည့်ပါဦး။

လူ့အဖွဲ့အစည်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး လူတွေမှာ အများဆုံး လိုအပ် တာကတော့ ကိုယ်ချင်းစာတရား ဖြစ်ပါတယ်။

လူ့အချင်းချင်း ကိုယ်ချင်းစာတရားရှိလာပြီဆိုရင် လူ့အချင်း ချင်း အပေါ်မှာ မေတ္တာတရားဆိုတာလည်း အလိုလို သက်ရောက် လာမှာပါပဲ။

ဘုန်းကြီးက ပြည်ပရောက်တဲ့အခါလည်း အဲဒါကိုပဲ အမြဲ တမ်း ဟောခဲ့ပါတယ်။ ပြည်ပနိုင်ငံတွေမှာ မြန်မာနိုင်ငံကနေ ပြီးတော့ ရောက်သွားတဲ့ မြန်မာ အမျိုးသား အမျိုးသမီးတွေ မိသားစုတွေ တော်တော်များများ ဘုန်းကြီးတွေခဲ့တယ်။ရောက် သွားကြရာမှာ သူတို့ ရည်ရွယ်ချက်အမျိုးမျိုးနဲ့ ရောက်သွားကြ တာပေါ့လေ။

ရောက်သွားတဲ့အခါ ဟိုမှာ အချင်းချင်း တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး ကိုယ့်အမျိုးသား စိတ်ဓာတ်နဲ့၊ ကိုယ်ချင်းစာနာစိတ်ဓာတ်နဲ့ ရိုင်းပင်းကူညီတာတွေ့ရသလို တ ချို့ကျတော့လည်း ရိုင်းပင်းကူညီ

တာ မရှိဘဲနဲ့ သူကတော့ ဘယ်လိုပုဂ္ဂိုလ်ပဲ၊ သူကတော့ ဘယ်
ဝါ ပုဂ္ဂိုလ်ပဲဆိုပြီး ရှုထောင့်အမျိုးမျိုးနဲ့ အမြင်နဲ့ တစ်ယောက်နဲ့
တစ်ယောက် မေတ္တာကင်းပျောက်နေတာ ဘုန်းကြီး တွေ့ခဲ့
ရတယ်။

ဘုန်းကြီး ဖြစ်စေချင်တာကတော့ ကိုယ့်အမျိုးသား အချင်း
ချင်း ရိုင်းပင်းကူညီမှု ဘယ်နေရာပဲရောက်ရောက် ရှိစေချင်
ပါတယ်။ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ကိုယ်ချင်းစာနာတဲ့စိတ်နဲ့
မေတ္တာဓာတ်အပြည့်အဝနဲ့ ရိုင်းပင်းကူညီပြီးတော့ ကြီးပွားချမ်းသာ
ရေးတွေမှာ ကူညီပေးစေချင်တယ်။ မြန်မာအမျိုးသားအချင်းချင်း
တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ရိုင်းပင်းကူညီပြီး
တော့ မေတ္တာစိတ်အပြည့်အဝနဲ့ ဆောင်ရွက်ပေးကြမယ်ဆိုရင်
အားလုံး ချမ်းသာမယ်။

ပြည်တွင်းမှာလည်း ထို့အတူပဲ။ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက်
တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး ရိုင်းပင်းကူညီခြင်းနဲ့ ကိုယ်ချင်းစာနာစိတ်နဲ့
မေတ္တာစိတ်ဓာတ်တွေ အပြည့်အဝနဲ့ ဆောင်ရွက်ကြမယ်ဆိုရင်
တစ်ဦးပေါ်တစ်ဦး အာယာတဆိုတာတွေ အလိုလို ပြေပျောက်
သွားမှာ ဖြစ်ပါတယ်။

ဘုန်းကြီးဖြစ်စေချင်တာကတော့ ၂၁ ရာစုနှစ် အစပိုင်းက
စပြီးတော့ လူသားအချင်းချင်း ကိုယ်ချင်းစာနာတဲ့စိတ်ထားပြီး
တော့ မေတ္တာစိတ် မေတ္တာဓာတ်အပြည့်အဝနဲ့ ဒေါသ အာယာတ
တွေ ပယ်ဖျောက်ပြီးတော့ ရိုင်းပင်းကူညီ ဆောင်ရွက်သွားမယ်
ဆိုရင် ဘုန်းကြီးတို့ရဲ့ လူသားလောကကြီးဟာ ဒါထက်ပိုပြီးတော့
ငြိမ်းချမ်းရေးရသွားမှာ ဖြစ်ပါတယ်။

ဘုန်းကြီးတို့ ပြည်ပနိုင်ငံတွေ ရောက်သွားတဲ့အခါ ဘုန်းကြီး
တို့ နိုင်ငံကို သူတို့ ဘာကိုအထင်ကြီးသလဲဆိုရင် ဗုဒ္ဓတရားတော်
စည်ပင်ပြန့်ပွား ထွန်းကားနေတာကို သူတို့ အင်မတန်အထင်ကြီး
ပါတယ်။ မြတ်နိုးကြပါတယ်။

သူတို့ အထင်ကြီးမြတ်နိုးတဲ့ မြန်မာနိုင်ငံမှာ ရှိနေကြတဲ့
ရဟန်းရှင်လူ၊ အထူးသဖြင့် အမျိုးကောင်းသား အမျိုးကောင်းသမီး

တွေဟာ ခုနက ဒေါသ အာယာတစိတ်ဓာတ်တွေ မခက်ထန်ဘဲနဲ့ ဘုရားရဲ့အဆုံးအမတွေကို ရိုသေစွာ လိုက်နာကျင့်သုံးသောအားဖြင့် မေတ္တာတရားတွေ ထားပြီး ဆောင်ရွက် သွားကြမယ်ဆိုရင် မြန်မာနိုင်ငံအနေနဲ့ ပိုပြီး ဂုဏ်ရှိလာမှာဖြစ်ပါတယ်။

[ဆရာတော် ဦးလက္ခဏာကို ၁၉၃၅ခုမှာ မယ်တော် ဒေါ်ဖွားစော၊ ခမည်းတော် ဦးသာဌေးတို့က မြင်းခြံမြို့နယ်၊ ကတော ရွာမှာ ဖွားမြင်တယ်။ ကတောရွာ ဒက္ခိဏာရာမ ကျောင်းတိုက်မှာ ငယ်စဉ်ကတည်းက သာမဏေပြုခဲ့ပြီး စစ်ကိုင်း၊ မန္တလေး တို့မှာ စာပေ ပရိယတ္တိ ဆည်းပူးခဲ့တယ်။ ဓမ္မစရိယ ပါဠိပါရဂူဘွဲ့ ရတော်မူတယ်။ ၁၉၆၂ ခုနှစ်က စပြီး စစ်ကိုင်းတောင်ရိုး ကျွဲစွာချောင်မှာ သီတင်းသုံး နေထိုင်ပါတယ်။]

ဒီကမ္ဘာဂြိုဟ်ပေါ်မှာရှိတဲ့ လူတို့မို့ခိုရာ
လေ၊ ရေတို့က အကန့်အသတ်နဲ့။
လို့ချင်သလောက်ရတာ မဟုတ်ဘူး။
ဒီ လူသားနဲ့ သစ်ပင်၊
သတ္တဝါရှင်သန်ရေးအတွက်
အလွန်များတာ မဟုတ်ဘူး။ အဲဒါကို
သဘောပေါက်ပါမှ။

ဦးဌေးအောင်

ဦးဌေးအောင်

ညွှန်ကြားရေးမှူး (အငြိမ်းစား)၊ မိုးလေဝသနှင့် ဇလဗေဒဦးစီးဌာန၊

ဥက္ကဋ္ဌ၊ ဗောဓိဉာဏဓမ္မအသင်း၊

နာယက၊ ဗုဒ္ဓဒေသနာနှင့် ဝိပဿနာပြန့်ပွားရေးအဖွဲ့၊

တွဲဖက်ဌာနမှူး၊ ဗုဒ္ဓဒေသနာပြန့်ပွားရေးဌာန၊ သာသနာ့တက္ကသိုလ်၊

‘ကျွန်မတို့ မြန်မာစကားမှာ ဘုန်းကြီးစာချ၊ မိချောင်းမင်း ရေခင်းပြတယ် ဆိုတဲ့ ပုံခိုင်းတစ်ခုရှိပါတယ်။ ဒီပုံခိုင်းဟာ လူတစ်ယောက်ရဲ့ပညာရည်ကိုထုတ်ဖော် ချီးကျူးတဲ့ အနေနဲ့ ပြောဆိုတဲ့သဘောတော့ ရှိမှ ရှိပါ့မလား မသိဘူး။ မလိုရာ လာလုပ်တယ်ဆိုတဲ့ အနေနဲ့ မလိုတမာဟန်တားတဲ့သဘောနဲ့ ပြောဆိုပုံ ခိုင်းတာမျိုးပဲဖြစ်ပုံရပါတယ်။ ဘုန်းကြီး ကို စာချနိုင်လို့ မိကျောင်းကို ရေကူးအမျိုးမျိုးပြနိုင်လို့ ချီးကျူးပြောဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်နဲ့တော့ သုံးစွဲတယ် မထင်ပါဘူး။

နို့ပေမယ့် ကနေ့ကျွန်မတို့ခေတ်မှာ ဘုန်းကြီးတွေကို တကယ်စာချနေပြီး ပါမောက္ခ ကြီးတွေ၊ ကထိကကြီးတွေပါမကျန် ပညာတတ် လူပုဂ္ဂိုလ်တွေကို မြတ်စွာဘုရားရှင်ရဲ့ တရားဓမ္မတွေကို ခေတ်ပညာတတ်များ လေးလေးနက်နက် နားလည်သဘောပေါက် နိုင်အောင် စနစ်သစ် ဗုဒ္ဓဒေသနာ ပြန့်ပွားရေးပညာများ ပို့ချပေးနေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက် တော့ ပေါ်ပေါက် နေတာ အမှန်ပါ’ လို့ အစချီပြီး အမေ လူထုဒေါ်အမာက ဆရာကြီး ဦးဌေးအောင်ရဲ့ အကြောင်းကို သာသနာနယ်က ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး ဆောင်းပါးမှာ ရေးခဲ့တယ်။

ဆရာကြီးဦးဌေးအောင်က ကျောင်းထိုင်ဘုန်းကြီးသင်တန်းကျောင်းမှာ စနစ်သစ် ဗုဒ္ဓဒေသနာကို ပုံမှန်ပို့ချပေးနေရသလို သာသနာ့တက္ကသိုလ်တွေမှာလည်း သင်တန်းတွေ တာဝန်ယူပြီး ပို့ချနေရတော့ ရန်ကုန်တစ်လှည့်၊ မန္တလေးတစ်လှည့် ကူးသန်းသွားလာနေပါ တယ်။ မန္တလေးအနောက် ကျုံးလမ်းပေါ်က ဓမ္မဗိမာန်မှာလည်း သာမန်ပြည်သူလူထု စိတ်ပါဝင်စားသူတွေကို စနစ်သစ် ဗုဒ္ဓဒေသနာ ဟောပြောပို့ချပေးနေသေးတယ်။

တစ်မနက် ကျွန်တော် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကအပြန် ဆရာကြီး ဦးဌေးအောင် တစ်ဦးတည်းနေတဲ့ ဗောဓိဉာဏဓမ္မအသင်း အဆောက်အုံ ဝင်ပေါက်တံခါးမကြီးက

ခပ်ဟဟကလေးပွင့်နေတာ မြင်တယ်။ အထဲမှာ ဆရာကြီးရှိနေပြီ။ ၂၁ ရာစု အဝင် အတွေးအမြင်များ စာအုပ်တစ်အုပ် ကျွန်တော်ပြုစုချင်တယ်။ဆရာကြီးရဲ့ အတွေးအမြင် တွေလည်း ထည့်ချင်တယ်။ ကြံ့နေတုံး ဆရာကြီးကို ဝင်တွေ့ပြီး ခွင့်တောင်းမယ်။ ဆရာကြီး အားလပ်ချိန်တစ်ခုခုမှာ အသံဖမ်းကက်ဆက်နဲ့ မှတ်စုစာအုပ်ကိုယူ၊ ဓာတ်ပုံ ဆရာကိုခေါ်ပြီး ပြန်လာမယ်ဆိုတဲ့ စိတ်ကူးနဲ့ အဆောက်အအုံထဲကို ကျွန်တော်ဝင်ပြီး အကျိုးအကြောင်း ပြောပါတယ်။

တွေ့ဆုံရမယ့်သူတစ်ဦးကို အကျိုးအကြောင်း ကြိုတင်ပြောထားပြီးမှ သွားမယ် ဆိုရင် သူ့အနေနဲ့လည်း ပြောမယ့်အကြောင်းအရာကို ကြိုတင် စဉ်းစားထားနိုင်ပြီး ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ပြောနိုင်လိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော်ထင်တယ်။ ဒါကြောင့် ဆရာကြီးအားလပ်တဲ့ တစ်ရက်ရက် ထပ်လာပါရစေလို့ ခွင့်တောင်းလိုက် တယ်။

ဆရာကြီး ဦးဌေးအောင်ကထိုင်ပြီး အတန်ကြာစဉ်းစားနေတယ်။သူက အလုပ် သိပ်လုပ်တဲ့သူမို့ အားလပ်ချိန်တစ်ခုပေးဖို့ တော်တော်ချင့်ချိန်နေရတာလို့ ကျွန်တော်က ထင်တယ်။

ခဏကြာတော့ ‘၁၈၀၁ ခုက ၁၉၀၀ ပြည့်နှစ်အထိက ၁၉ ရာစု’ လို့ စပြောတယ်။

ကျွန်တော်က လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကအပြန် လှည့်ဝင်လာတဲ့လူ။လက်ထဲမှာ မှတ်တမ်းတင်စရာ မှတ်စုစာအုပ်လည်းမပါ။အသံဖမ်း ကက်ဆက်လည်းမပါ။ မျက်မှန် တောင်မှမပါ။

‘ဆရာကြီး အခုတစ်ခါတည်းပြောတော့မှာလား’ လို့ မေးတော့ သူက ခေါင်းကို ညင်ညင်သာသာ ညိတ်ပြတယ်။

‘ကျွန်တော်လိုက်ရေးပါရစေ’ ဆိုတော့ ဆရာကြီးက ထိုင်နေရာက ထသွားပြီး စာအုပ်စင်ပေါ်က စာရွက်လွတ်တွေ တစ်ထပ်ကြီးနဲ့ အောက်ကခံပြီးရေးဖို့ ဖိုင်တစ်ခု ကျွန်တော့်ရှေ့မှာ ချပေးတယ်။

‘ဆရာကြီးတော့ ဆံထုံးလည်းထုံးပေးရ၊ ဆီလည်းစိုက်ရ ဖြစ်နေပါပြီ’ လို့ ကျွန်တော်က ပြောတော့ သူက ကြည်လင်တဲ့ အပြုံးတစ်ခု ပြုံးတယ်။

ပြီးတော့ အတွေးအမြင်တွေကို စပြောလို့ ကျွန်တော်ရေးယူခဲ့တာ အခုလိုပါ။

၁၈၀၁ ခုက ၁၉၀၀ ပြည့်နှစ်အထိက ၁၉ ရာစု၊ ၁၉၀၁ ခုက ၂၀၀၀ အထိက ၂၀ ရာစု၊ ၂၀၀၁ ခု ၂၁၀၀ အထိက ၂၁ရာစု။ နှစ်တစ်ရာ နှစ်တစ်ရာတွေ ပြောင်းလဲလာရာ အခုအခါမှာ ထောင်ဂဏန်းအပြောင်းအလဲ။ နှစ်ထောင့်တစ်က သုံးထောင်အထိ သွားရမယ့်အကြောင်းပါ။

အဲဒီတော့ လွန်ခဲ့တဲ့ ၁၈၀၁ ခုနှစ်က အခုအထိ ရာစုနှစ် နှစ်ခုခြားတာမှာ ကျွန်တော်တို့ မြန်မာများ အခြေအနေ ဘယ်လို ရှိတယ်ဆိုတာ တော်တော် ပြည့်ပြည့်စုံစုံ မှတ်တမ်းတွေရှိတယ်။ ၁၉၀၁ ခုက ၂၀၀၀အထိ နှစ်တစ်ရာအတွင်းမှာတော့ အပြောင်း အလဲတွေလည်း အလွန်များလာတယ်။ မှတ်တမ်းတွေလည်း အများအပြားရှိတယ်။

ဒီမှာ ဒီ ၂၀ ရာစုနှစ်ရဲ့ မြန်မာပြည်မှာရှိတဲ့ အခြေအနေ တွေ၊ ပြောင်းလဲမှုအများအပြားက နိုင်ငံခြားတိုင်းပြည်များနဲ့ ဆက်သွယ်နေတယ်။ သူတို့ရဲ့ အရှိန်အဝါတွေ အများကြီး ကျရောက်လာတယ်။

အဲဒီတော့ ၂၀ ရာစုနှစ်မှာနေခဲ့ကြတဲ့ မြန်မာများအသိမှာ တိုင်းပြည်တစ်ခုတည်း ရပ်တည်နေတာ မဟုတ်ဘူး။ အများနဲ့ ဆက်သွယ်နေရတယ်ဆိုတဲ့ အသိ ပိုပြီးရလာတယ်။ အဲဒါက ၁၉ ရာစုနှစ်ထက် ၂၀ ရာစုနှစ်မှာရှိတဲ့ မြန်မာများအသိမှာ ပိုပြီးတော့ ရှင်းလင်းလာတယ်။ တိုင်ပြည်အများနဲ့ဆက်သွယ် နေရတယ်ဆိုတာ ပိုသိလာတယ်။ ၂၁ ရာစုမှာနေကြရမယ့် လူများကြတော့ ဘယ်လောက်ထိအောင် သိရမှာလဲ။

ကမ္ဘာဂြိုဟ်ပေါ်မှာ နေနေကြတဲ့ လူသားအများဟာ လူသားအားလုံးနဲ့ ဆက်သွယ်နေကြတယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်းကို သဘောပေါက် နားလည်လာကြပြီ။ ၂၀ ရာစုတုန်းက သူများ တိုင်းပြည်တွေနဲ့ ဆက်သွယ်ရတယ်ဆိုတာ လောက်သာသိတာ၊ ၂၁ ရာစုကျတော့ ကမ္ဘာဂြိုဟ်ပေါ်မှာ အတူနေနေကြတဲ့ လူသားအားလုံးဆက်သွယ်နေကြတယ်ဆိုတာ သိထားပြီး။ ၂၀ ရာစုတုန်းက နားလည်တာနဲ့ ၂၁ ရာစုနဲ့ မတူတော့ဘူး။ အဲဒီ တော့ ဘာတွေပါ ပြောင်းလဲလာသလဲ၊ နိုင်ငံရေး၊ စီးပွားရေး၊ လူမှုရေးအစရှိတဲ့ အခြေခံအကြောင်းအရာများ စဉ်းစားတွေးခေါ် တော့မယ်ဆိုရင် တိုင်းပြည်တစ်ပြည်ရဲ့ ကိစ္စမဟုတ်တော့ဘူး။ တိုက်တစ်တိုက်၊ အာရှတိုက်တစ်တိုက်၊ ဥရောပတိုက်တစ်တိုက် ဆိုပြီး တိုက်ခွဲလို့လည်း မရတော့ဘူး။ ကမ္ဘာပေါ်ရှိလူသား အားလုံးနဲ့ ဆက်သွယ်နေပြီးတော့ အားလုံးရဲ့ ကိစ္စ ဖြစ်နေပြီဆိုတာ သဘောပေါက် နားလည်ရမယ်။ ဆောင်ရွက်မှုများကလည်း

တစ်နိုင်ငံ တိုက်တစ်တိုက်အကျိုး ရှေ့ရှုဦးတည်ပြီးတော့ ဆောင်ရွက်ရုံနဲ့ မပြည့်စုံတော့ဘူး။ဒါ ၂၁ ရာစုနှစ်ရဲ့ထူးခြားချက်။

အဲဒီ အခြေခံကိုသိထားရင် နိုင်ငံရေးဦးဆောင်တဲ့လူကလည်း တစ်တိုင်းပြည်အတွက် ဆောင်ရွက်နေရတာ မဟုတ်ဘူး။ ကမ္ဘာဂြိုဟ် planet earth ပေါ်မှာ လူသားများ နေနေကြရတာဆိုတာ မြင်မှ။

အဲဒီတော့ နိုင်ငံရေးကလည်း ဒီလိုတွေးရမှာ၊ စီးပွားရေးကလည်း ဒီလိုပဲတွေးရမယ်၊ လူမှုရေးကလည်း ဒီလိုပဲတွေးရမယ်၊ ဘာသာရေးသမားကလည်း ဒီလိုပဲတွေးရတော့မယ်။ planet earth ကမ္ဘာဂြိုဟ်ဆိုတာကို အခြေခံပြီးတော့လူသားအားလုံးအတွက် လုပ်ရတော့မယ်ဆိုတာကို သဘောပေါက်။

အခုဘာတွေလုပ်နေတုံး။ လောလောလတ်လတ်မှာ ဒီကမ္ဘာမြေပေါ်က လူတွေဟာ အာကာသစခန်းကြီး အာကာသထဲမှာ တည်ဆောက်နေကြပြီ။ တကယ်လုပ်နေတာ။ ၂၀၀၃ ခုနှစ်မှာ တကယ်နေနိုင်ကြတော့မယ်။

အဲဒီတော့ ဒီအခြေအနေတွေကို သိမြင်နားလည်ထားမှ ၂၁ ရာစုမှာ နေကြရမယ့် မြန်မာများ အများနဲ့ဆက်သွယ်တဲ့အခါ ဘယ်လောက် ကျယ်ကျယ်ဝန်းဝန်း ဆက်သွယ်ရတော့မယ်ဆိုတာ သိထားရတော့မယ်။

ဆက်သွယ်ရေးလမ်းကြောင်းတွေကလည်း အလွန်ကောင်းတယ်၊ ထက်မြက်တယ်၊ ပြည့်စုံတယ်။အဲဒီတော့ အစဉ်အလာ သမရိုးကျ ၂၀ ရာစုနှစ်က တွေးတောဆင်ခြင်ထားတဲ့ တွေးတောပုံမျိုးဟာ မြင်ကွင်းကျဉ်းတယ်။ ရင်ဆိုင်ရမယ့် အခြေအနေ ဘယ်လောက်ကြီးတယ်ဆိုတာကို ခြုံမြင်နိုင်မှ ကြိုတင်ပြင်ဆင်နိုင်မယ်။

လူသားတစ်ရပ်လုံးဟာ အာကာသယဉ် ကမ္ဘာဂြိုဟ်ပေါ်မှာ နေနေရတဲ့အချက်ကို အမြဲတမ်းသတိရနေမှ အခြေအနေ အားလုံးနဲ့ လိုက်လျောညီထွေ နေတတ်မယ်။

အဲဒီလို နေတတ်အောင် ဘာသာရေးဆရာများကလည်း ဘာသာရေး ရှုထောင့်က အခြေအနေသစ်မှာ နေနိုင်အောင် သင်ကြားပေးရမယ်။ ပညာရေးဆရာများကလည်း ဒီသဘောပဲ။ အခြား အခြားသော ဆရာတွေကလည်း ဒီသဘောပဲ။

အာကာသယာဉ် planet earth က တစ်နာရီ မိုင်ပေါင်း
ခြောက်သောင်းနှုန်းနဲ့ အာကာသထဲမှာ သွားနေတယ်။ အာကာသ
ဆိုတာ ဘာမှမရှိတဲ့ အာကာသ မဟုတ်ဘူး၊ နေကထုတ်လွှင့်နေတဲ့
အပူစွမ်းအင် အလင်းစွမ်းအင်စတဲ့ စွမ်းအင်သမုဒ္ဒရာကြီးထဲမှာ
ပြေးသွားနေတာ။

၂၀ ရာစုကုန်တဲ့အခါ ဒီအာကာသယာဉ်ပေါ်မှာ သက်ရှိ
သတ္တဝါတွေ အရေအတွက် ဘယ်လောက်များသလဲ။ လူသား
သက်သက်အနေနဲ့ သန်းခြောက်ထောင်ကို တင်ပြီးသွားနေတာ။
၂၁ ရာစုရောက်ရင် ဒီထက် လူဦးရေတိုးလာဦးမယ်။ ဒီအကြောင်း
အရာတွေ စဉ်းစားရမယ်။

ဒီ အာကာသထဲ သွားနေတဲ့လူတွေက ဒီယာဉ်ပေါ်မှာ
လိုတဲ့အချက်တွေ၊ ကျန်းမာရေး၊ လူမှုရေး လိုအပ်ချက်တွေကို
planet earth ကလေးပေါ်ကရှိတဲ့ သဘာဝပစ္စည်းများကို အချိုးကျ
အနေမှန်အောင် ဝိုင်းပြီးထုတ်လုပ်တတ်၊ သုံးစွဲတတ်အောင်
ဒီကမ္ဘာဂြိုဟ်ကလေး အညစ်အကြေးမတင်အောင် ဆောင်ရွက်
တတ် နေတတ်ဖို့ နည်းပညာတွေအများကြီးလို နေတယ်။
စားတတ် သောက်တတ် ဝေမျှတတ်ရမယ်။ ပျက်စီးညစ်ညမ်းမှု
မဖြစ်အောင် လုပ်တတ်ဖို့ အသိပညာတွေလည်း ရှိရမယ်။

၂၀ ရာစုမှာဖြစ်ခဲ့တဲ့ အကြောင်းအရာ နမူနာတစ်ခုပြောမယ်။
industrial country ခေါ်တဲ့ စက်မှုထွန်းကားတဲ့ နိုင်ငံတစ်ခုက
စွမ်းအားရှိ သလောက် ကုန်ကြမ်းက ကုန်ချော ထုတ်တယ်။
ထုတ်တော့ သူ့အမြတ်အစွန်းကို ရှေ့ရှုလုပ်တယ်။ နေ့စဉ်
လောင်ကျွမ်းနေ တဲ့ လောင်စာထဲက အညစ်အကြေးတွေ
မြောက်မြားစွာ လေထုထဲ ရောက်သွားတယ်။ အဲဒီ အညစ်
အကြေးတွေ အပြည့်ပါနေတဲ့လေက ကမ္ဘာရဲ့အထက်လေလွှာက
အနောက်က အရှေ့ကို တိုက်နေတယ်။ အဲဒီတိုက်နေတဲ့လေက
အညစ်အကြေးတွေသယ်သွားတယ်။ အနောက်ဘက်တိုင်းပြည် က
ထုတ်တဲ့ အညစ်အကြေးက အရှေ့ဘက်ရှိ တိုင်းပြည်များပေါ်
ကျရောက်တယ်။ ကျရောက်တော့ အရှေ့ဘက်က တိုင်းပြည်
တွေမှာရှိတဲ့ သစ်တောတွေ ရောဂါကျရောက်တယ်။ ဒီရောဂါတွေ
ကာကွယ်ရတယ်။ စရိတ်များစွာကုန်ကျတယ်။ ဒါဟာ အနောက်
ဘက် တိုင်းပြည်ကထုတ်တဲ့ အညစ်အကြေးတွေကြောင့် သစ်တော

တွေ ရောဂါဖြစ်ရတယ်ဆိုတာ သိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မတားနိုင်ဘူး။ တားနိုင်တဲ့ဥပဒေ ကမ္ဘာမှာ မရှိသေးဘူး။ ရှိလာရမယ်။

တစ်တိုင်းပြည်ရဲ့ အကျိုးစီးပွား၊ စီးပွားရေးအဖွဲ့အစည်း တစ်ခုရဲ့ အကျိုးစီးပွားကြောင့် အခြားတစ်ဖက်မှာ ဆိုးကျိုး ဖြစ်ပွားမှုကို international court ကမ္ဘာ့ခုံရုံးရှိရမယ်။ ပြဋ္ဌာန်းချက် ဥပဒေများလည်း ရှိရမယ်။ ဒါဟာ ၂၁ ရာစုမှာ လုပ်ရမယ့်ဟာတွေ ပဲ။ ဒါက နမူနာတစ်ခုပဲ။

အားလုံးဝိုင်းပြီး စုပေါင်းကာကွယ် လုပ်ဆောင်ရမယ့် အခြေအနေဆိုတာ သိလာမှ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ဒီကမ္ဘာ ပြိုလဲပေါ်မှာရှိတဲ့ လူတို့ မှီခိုရာ လေ၊ ရေတို့က အကန့်အသတ်နဲ့ လိုချင်သလောက်ရတာ မဟုတ်ဘူး။ ဒီလူသားနဲ့သစ်ပင်၊ သတ္တဝါ ရှင်သန်ရေးအတွက် အလွန်များတာ မဟုတ်ဘူး။ အဲဒါကို သဘောပေါက်ပါမှ။

အခု အိုဇုန်းလွှာပေါက်နေတယ်။ နေကလာတဲ့ဖျက်ဆီးနိုင်တဲ့ ရောင်ခြည်တွေ အိုဇုန်းလွှာပေါက်လို့ ဝင်လာတဲ့အတွက် ဇီဝ လောက တစ်ခုလုံး သစ်ပင်ရော သတ္တဝါရော ရောဂါရောက်ပြီ။ အခုကားတွေ စက်ရုံတွေကထုတ်နေတဲ့ ကာဘွန်ဒိုင်အောက်ဆိုဒ်ရဲ့ ပမာဏ များလာတယ်။ များလာတော့ မှန်လိုအိမ် အာနိသင် များလာတယ်။ ဆိုလိုတာက ကမ္ဘာ့လေထု အပူချိန်မြင့်လာတယ်။ ဒါကြောင့် ရာသီဥတုဖောက်ပြန်ပြီး မိုးရွာလို့ ရေကြီးတဲ့နေရာ ရေကြီး၊ ခြောက်တဲ့နေရာခြောက်တဲ့ အဖြစ်တွေ ဖြစ်နေတယ်။ အကြောင်းရင်းကိုသိပေမဲ့ ကာကွယ်နိုင်ဖို့ နည်းဥပဒေမရှိဘူး။

ဒါတွေ ကာကွယ်နိုင်အောင် လူသားအားလုံးက နားလည် လာရမယ်။ ကမ္ဘာ့တိုင်းပြည်တိုင်းက လိုက်နာရမယ့် စည်းမျဉ်း ဥပဒေတွေ ရှိလာရမယ်။ မလိုက်နာရင် အရေးယူနိုင်ရမယ်။

အဲဒါ ၂၁ ရာစုနှစ်ရဲ့ လိုအပ်ချက်တွေပဲ။

[ဆရာကြီးဦးဌေးအောင်ကို ၁၉၂၅ ခုနှစ်မှာ ဦးသိန်းအောင်+ဒေါ်လှမြင့်တို့က ကောလိပ်မြို့မှာ မွေးဖွားခဲ့ပါတယ်။ မိုးလေဝသနှင့်ဇလဗေဒဦးစီးဌာန ညွှန်ကြား ရေးမှူးအဖြစ်က အငြိမ်းစားယူခဲ့ပြီး စနစ်သစ်ဗုဒ္ဓဗေဒသနာနဲ့ ဝိပဿနာ ပြန့်ပွားရေး ကိစ္စများကို ရွက်ဆောင်လျက်ရှိပါတယ်။]

၂၁ ရာစုမှာ အရည်အချင်းနှစ်ရပ်
လိုသည်ဟု ကျွန်တော် မြင်ပါသည်။

တစ်ချက်က

ကြိုတင် တွက်ဆတတ်သော

အမြော်အမြင်ကြီးမှု ရှိရပါမည်။

တစ်ချက်ကတော့ အခြေအနေကို

လက်တွေ့ကျကျ

တွေးခေါ်တတ်မှု ပြစ်သည်။

နေဝင်းမြင့်

နေဝင်းမြင့်

စာရေးဆရာ

မန္တလေးက စာရေးဆရာတွေ၊ စာပေချစ်သူတွေ စုဆိုပြီး ထိုင်နေကျ လက်ဖက်ရည် ဆိုင်တွေထဲက တစ်ဆိုင်က ရွှေပြည်သစ် တဲ့။ စာရေးဆရာတွေ စတည်းချလေ့ရှိတဲ့ ကိုဆူးငှက်အိမ်နဲ့ နီးတယ်၊ ပြည်သူ့ဆေးရုံကြီးနဲ့နီးတယ်။ စည်ပင်သာယာရုံးနဲ့ နီးတယ်။ ကြံတိုင်းအောင် ကိုအောင်မင်းအိမ်နဲ့ နီးတယ်။

စာရေးဆရာတွေက ကိုဆူးငှက်အိမ်မှာ တစ်ထောက်နားပြီး ရွှေပြည်သစ်ကို သွားတယ်။ စာပေချစ်တဲ့ ဆရာဝန်၊ အင်ဂျီနီယာမိတ်ဆွေတွေလည်း ရွှေပြည်သစ်ကို လာကြတယ်။

၂၁ ရာစုအဝင် အမြင် အတွေးတွေကို ရေးမယ် မေးမယ်ဆိုတော့ ကိုနေဝင်းမြင့် ကိုလည်း သူ့အမြင် မေးချင်တယ်။ ‘တနင်းလာနေ့ ရွှေပြည်သစ်မှာ ဆုံကြမယ်’လို့ သူက အချိန်းအချက်ပေးတယ်။

တနင်းလာနေ့ ကျွန်တော်သွားတော့ သူက ရောက်မလာဘူး။ ‘မနက်ဖြန်မှ လာခဲ့မယ်’ လို့ ကိုဆူးငှက်နဲ့ အမှာစကားပါးထားတယ်။

အင်္ဂါ မနက်မှာတော့ ရွှေပြည်သစ်မှာ သူက ရောက်နှင့်နေပါပြီ။ ကိုဆူးငှက်၊ ကိုသိုက်ထွန်းသက်တို့နဲ့ စားပွဲဝိုင်း ထိုင်နေကြတယ်။ စားပွဲပေါ်မှာ သောက်လက်စ လက်ဖက်ရည်ခွက်တွေနဲ့ မုန့်ပွဲတွေ၊ လက်သုတ်ပြီးချထားတဲ့ တစ်ရှူးပေပါတွေ့ရှိပါတယ်။ ဘယာကြော်တစ်ပွဲလည်း ရှိတယ်။ ကိုနေဝင်းမြင့်ရှေ့မှာတော့ အိတ်စပို့ဒူးယား ဘူးဝါ တစ်ဘူးနဲ့ ဂက်စ်မီးခြစ်စိမ်းစိမ်းရှိတယ်။ ကိုနေဝင်းမြင့် လက်ကြားထဲမှာ သောက်လက်စ စီးကရက်တစ်လိပ် ရှိနေတယ်။

စကားဝိုင်းထဲက တောရောက်တောင်ရောက် ပြောနေကြတာပါ။ စကားဝိုင်းကိုဖြတ်ပြီး ကျွန်တော်က အလုပ်ဝင်လုပ်ဖို့ မသင့်ဘူး။ ဒီအချိန်မှာ ကိုညိုထွန်းလူက ဆိုင်ကယ်တစ်စီးနဲ့

ရောက်လာတယ်။ ‘ကိုယ့်လူ၊ စောလှချေလား’လို့ ကျွန်တော်က နှုတ်ဆက်လိုက်တယ်။ သူက အိပ်ရာထ နေမြင့်တတ်လို့ အခုလို နှုတ်ဆက်တာပါ။

‘ဒီလိုပုံစံမျိုးနဲ့ ၂၁ ရာစုကို ဘယ်နှယ်လုပ်ဝင်မှာလဲ’ ဆိုပြီး ကိုညိုထွန်းလူကို ကိုနေဝင်းမြင့်က လှမ်းနှောက်တယ်။ စကားဝိုင်းက ၂၁ ရာစုဆီ ဦးတည်တော့မယ့်ပုံပါ။ ကျွန်တော်ကတော့ ကျွဲကူးရေပါဆိုသလို ကျွန်တော့်အတွက် အလုပ်ဖြစ်တော့မှာမို့ ဝမ်းသာနေတယ်။

ဒီအချိန် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်လေးက လမ်းမပေါ်မှာ အလှူခံဂျစ်ကားတစ်စင်း ရပ် လိုက်ပြီး မရှိလို့မလှူ၊ မလှူလို့မရှိ၊ အလှူပေး သူဌေးဖြစ် တရားကို နိဗ္ဗာန်ဆော်က လော်စပီကာအသံကုန်တင်ပြီး ဟောပါလေရော။ အသံက ကျယ်လွန်းတော့ ကျွန်တော်တို့ စကားပြောလို့ မရနိုင်တော့ဘူး။ ၂၁ ရာစုဝင်မယ့် ကိစ္စလည်း လမ်းစပျောက်သွားတယ်။

‘၂၁ ရာစု ကျွန်တော့်အမြင်ကို စာနဲ့ ရေးယူလာခဲ့တယ်’လို့ ကိုနေဝင်းမြင့်က ပြောတော့ ကျွန်တော်ဝမ်းသာသွားတယ်။ ‘မနေ့ညကရေးတာ တော်တော်ရှည် သွားတယ်၊ ကိုကို သုံးလို့ဖြစ်ပါ့မလား၊ မဖြစ်ရင် ခပ်တိုတို ကျွန်တော်ပြန်လုပ်ပေးမယ်’ ဆိုတယ်။

‘ရှည်တာ တိုတာ အရေးမကြီးပါဘူး၊ တစ်ချို့က တစ်ခွန်းစ နှစ်ခွန်းစ ဖြစ်ချင် ဖြစ်မယ်၊ တချို့ကတော့ ခပ်ရှည်ရှည်ဖြစ်မယ်၊ အရေးကြီးတာက အမြင်တွေစုံဖို့ပါပဲ’ လို့ ကျွန်တော်က ပြန်ပြောတယ်။

ကိုနေဝင်းမြင့် ရေးပေးတဲ့ ၂၁ ရာစု သူ့အမြင် သူ့အတွေးက ဒီလိုပါ။

တတိယ ထောင်စုနှစ်ထဲဝင်ဖို့

ကျွန်တော့် စာပေမိတ်ဆွေ ဆရာကျော်ရင်မြင့်က ကျွန်တော့်ကို ၂၁ ရာစုအဝင် ရေးပေးစမ်းပါဟု မနေ့ တစ်နေ့က မှာလိုက်သည်။ သည်ရက်အတွင်း ကျွန်တော် အလုပ်တွေများနေသည်။ ပြီးတော့ ၂၁ ရာစုသစ်သို့အဝင် ကိစ္စသည် ကျွန်တော့် (တစ်ယောက်တည်း အတွက်) လတ်တလော ပြဿနာမဟုတ်တာလည်းပါသည်။ ၂၁ ရာစုအဝင်ဆိုသည့် စကားကိုကြားလျှင် ကျွန်တော် အကြောင်း အရာနှစ်ခုကို သတိရလေ့ရှိသည်။ တစ်ခုက အမေပြောခဲ့ဖူးသော စကားဖြစ်သည်။

‘တို့ရွာကို နှစ်ပေါင်းတော်တော်ကြာအုပ်ချုပ်သွားတဲ့ သူကြီး ကိုသာဝန်သေတော့ သူကြီး ကိုစိန် တက်တယ်။ အဲဒါ ရွာက ပထမ သတိမထားမိဘူး၊ နောက်မှ သိကြတာ၊ ရွာက ဘယ့်နယ့်မှ မနေဘူး၊ မပုက မုန့်ပေါင်းရောင်းရတာပဲ၊ မခင်မေက ဆန်စက် ပိုင်တာပဲ၊ ကိုသာဝန်နဲ့ ကိုစိန် ပြောင်းတာတို့နဲ့လည်း ဘာမှမဆိုင်ဘူး’

ကျွန်တော်လည်း အဲသလိုပဲ ခံစားနေရသည်။ နောက် တစ်ချက်က ရုရှားစာရေးဆရာကြီး တင်ဒရီယာကော့ဗ်^၁ ၏ ဦးစောက်ကျမ်းပြန်နေ့ဦး^၂ စာအုပ်ထဲက လူနှင့်ကြောင် ပြဿနာ ဖြစ်သည်။ တစ်ခါက ကြောင်တစ်ကောင်က ညစ်ပတ်နေသည့် လက်များဖြင့် လမ်းဖြတ်ကူးသည်။ ဒါကို ဒရူရှကာက မြင်သည်။ သူ့လက်က နာရီကိုကြည့်ရင်း ‘သည်ကြောင် လမ်းဖြတ်တာ ဆယ့်ငါးစက္ကန့်ကြာလိမ့်မယ်’ဟု သူ့ မိတ်ဆွေကို ပြောလိုက်သည်။

‘ဒါက မင်း လူ့နာရီနဲ့ ပြောတာကိုးကွ၊ ကြောင်နာရီမှ မဟုတ်တာ’

‘လူနဲ့ကြောင် သီးခြားအချိန်ဆိုတာ ရှိသေးလို့လား’

‘ဟ ရှိတာပေါ့ကွ၊ ကြောင်သက်တမ်းက လူထက်တိုတာပဲ၊ သည်တော့ ကြောင် လမ်းဖြတ်ချိန်ဟာ လူလမ်းဖြတ်ချိန်ထက် ကြာတယ်’

‘အချိန်ဆိုတာ လောကတစ်ခုလုံးအတွက် အတူတူပါပဲ’

‘မတူဘူးကွ၊ အခု ငါ့အသက်က ဆယ့်သုံးနှစ်ထားကွာ၊ ကြောင်ဆယ့်သုံးနှစ်က အဘိုးကြီးဖြစ်နေပြီ၊ ကြောင်နဲ့ငါ သက်တမ်း မတူရင် စက္ကန့်လည်း မတူဘူးပေါ့၊ အချိန်လည်း မတူဘူးပေါ့’

‘သဘောပေါက်ပြီ၊ မင်းပြောတဲ့ ကြောင်ရဲ့အချိန်ကို ငါ နားလည်ပြီ၊ ဇီဝဗေဒသဘောမှာ အချိန်တွေဟာ ရောထွေးနေတယ်၊ တကယ်ဆိုရင် ဝက်ဝံတစ်ကောင်ရဲ့ သက်တမ်းနဲ့ မြင်းတစ်ကောင် ရဲ့ သက်တမ်းဟာ အတူတူပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ဝက်ဝံက ဆောင်းတွင်း တစ်တွင်းလုံး တွင်းထဲမှာ အိပ်နေတယ်၊ အဲသလိုအိပ်လိုက်လို့

၁။ V. Tendreyakov
၂။ A topsy-furvy spring

ဝက်ဝံအတွက် အချိန်ဟာ တိုတောင်းသွားတယ်၊ ပျောက်ကုန်တယ်၊ မြင်းကျတော့ ဝက်ဝံထက် အချိန်တွေများနေရတယ်၊ ဒါဟာ နှိုင်းယှဉ်ချက်သဘောပဲ၊ သည်သဘောမဟုတ်လား၊ တော်ပြီကွာ စိတ်ရှုပ်တယ်’

ဒါက ငြင်းခုံရန် အယူအဆပြဿနာ မဟုတ်ပါ။ time and space သဘောပါသည့် ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ထဲက ဆွေးနွေးချက်သာ ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော် ပြောလိုရင်းမှာ ကျွန်တော်သည် ၂၁ ရာစုနှင့်ပတ်သက်လျှင် သူကြီးခေတ် နှစ်ခေတ်ကြားက မုန့်ပေါင်း ရောင်းသည့် မပုသာ ဖြစ်သည်။ တွင်းအောင်းကာ ဆောင်းခိုနေ သည့် ဝက်ဝံတစ်ကောင်သာ ဖြစ်သည်ဟု ဆိုလိုခြင်းဖြစ်ပါသည်။

၂၁ ရာစုသစ်သို့အဝင် ဆိုတာကို လူပြော သူပြောများနေသည်။ ကျွန်တော်က ၁၉ ရာစု ကုန်ခါနီးတုန်းကကော ဘာတွေဖြစ်ခဲ့ သလဲ တွေးနေမိသည်။ ၁၉ ရာစုနိဂုံးသည် ဥရောပစက်မှုဝါဒ အသာစီးရနေချိန်ဖြစ်သည်။ ကုန်သွယ်မှုဒေသတွေ တော်တော်ချဲ့ ယူနေသော ကာလဖြစ်သည်။ ပြင်သစ်နှင့် အင်္ဂလန်က ကိုလိုနီ ဝါဒ တံခွန်ကိုလွှင့်ကာ ကမ္ဘာ့မြေပုံ တစ်ခွင်တစ်ပြင်ကို တလွှားလွှား တွားတက်နေချိန်လည်းဖြစ်သည်။ အင်္ဂလိပ်၊ ပြင်သစ်၊ ဒတ်ချ် အရင်းရှင်စီးပွားရေးနယ်ပယ်ကြီးက ထီးတစ်ချောင်းလို ဖြန့်ကျက် ထားချိန်လည်း ဖြစ်သည်။ သမိုင်းကတော့ သည်ကာလကို နိုင်ငံတို့၏ ဗြဟ္မာစတုရန်းတောင်းဖွံ့ဖြိုးမှု ဟု သုံးသည်။ ကိုလိုနီ နယ်ပယ်ကျယ်ဝန်းသူက တန်ခိုးကြီးနေသည်။ ကိုလိုနီနယ်ပယ် ငယ်သူက တန်ခိုးမိုန့်နေသည်။ ဤအချက်က ၂၀ ရာစုကို ပုံဖော်ခဲ့သည်ဟု သူက ယူဆသည်။

ဒါဖြင့် ၂၀ ရာစုထဲမှာ ဘာတွေဖြစ်ခဲ့သလဲ။ ကျွန်တော့် တွေးဆချက်များသာ ဖြစ်ပါသည်။ သိပ္ပံပညာ ထွန်းကားလာ သည်။ အာရှတိုက်နိုင်ငံများ ပြောင်းလဲလာသည်။ ပထမကမ္ဘာစစ်ကြီး

ဖြစ်သည်။ စစ်ကြီးပြီးတော့ နိုင်ငံပေါင်းချုပ်အသင်းကြီး ပေါ်လာသည်။ ရုရှားနိုင်ငံမှာ ဗော်လရှီဗစ်ဝါဒ ဖြစ်ထွန်းလာသည်။ ကမ္ဘာ့စီးပွားပျက်ကပ်နှင့်ကြုံသည်။ သိပ္ပံပညာ အံ့မခန်း ဖွံ့ဖြိုးလာသည်။ အာဏာရှင်စနစ်၊ အီတလီဖက်ဆစ်၊ ဂျာမနီဖက်ဆစ်စနစ်တွေ ပေါ်လာသည်။ ဝင်ရိုးတန်းနိုင်ငံတွေ စာချုပ်ချုပ်လာသည်။ နောက် ဒုတိယကမ္ဘာစစ်။ နောက် စစ်ကြီးပြီး အခြေအနေသစ်များ၊ ကုလသမဂ္ဂ၊ နယ်ချဲ့အရင်းရှင်စနစ် ကျ ဆုံးခန်း (မြိတိယျ၊ ပြင်သစ်၊ ဒတ်ချ်အင်ပါယာများ)၊ ဆိုရှယ်လစ်အတွေးအခေါ်များ ထုဆစ်လာခြင်း၊ ခုတော့ ဆိုရှယ်လစ်စနစ် ကျဆုံးခဲ့ပြန်ပြီ။ တချို့ နိုင်ငံတွေမှာ နိုင်ငံမပြိုကွဲဘဲ စနစ်ပြိုကွဲနေသည်။ တချို့ နိုင်ငံက စနစ်မပြိုကွဲဘဲ နိုင်ငံပြိုကွဲသည်။ တချို့ နိုင်ငံတွေကတော့ စနစ်ရော နိုင်ငံပါ ပြိုကွဲသွားသည်။

၂၀ ရာစု မကုန်ခင်မှာပဲ စက်မှုလွန်ခေတ် ရင့်မှည့်ချိန် မရောက်သေးဘဲလျက် သတင်းပြန်ကြားမှုခေတ်^၁ ဆိုသည့် စကားက ခေတ်စားလာသည်။ သတင်းပြန်ကြားမှု ဈေးခြင်း တောင်းထဲမှာ သတင်းတွေချည်းထည့်ရောင်းနေခြင်းမဟုတ်။ သတင်းအချက်အလက်ကို အခြေခံသော စီးပွားရေးဝန်ဆောင်မှုတွေ ပါဝင်နေသည်။ ဒါကိုပဲ အနောက်က ပညာလုပ်ငန်းများ^၂ ဟု အမည်ပေးသည်။ သတင်းပြန်ကြားမှုဆိုသည့် စကားရပ်က ကွန်ပျူတာပေါ်ထွန်းလာမှုကို ရည်ညွှန်းပုံလည်းရသည်။ ကွန်ပျူတာက လူ၏ တွေးခေါ်မြော်မြင်ပုံ သဘောတရား၏ ဒုတိယပင်ကိုပွား^၃ အဆင့်မှာပဲ ရှိသေးတာကိုလည်း လူက ထပ်မြှင့်ပေးချင်နေသေးသည်။

ကွန်ပျူတာစနစ်သည် အံ့မခန်းတိုးတက်နေသဖြင့် အခုလက်ငင်း အခြေအနေကို ကျွန်တော် မသိပါ။ အရင်ကတော့ မျိုးဆက်အဆင့်လေးခုသာ ရှိခဲ့သည်။ electronic-vacuum tube, transistorized, integrated circuit နှင့် very large scale in-

၁။ Information age
 ၂။ Knowledge Industries
 ၃။ Second-self

tegrated circuit stage တွေ ဖြစ်သည်။ အခုကော ဘယ် generation ကိုရောက်နေပြီလဲ။ မနွေတစ်နေ့ကတော့ အင်တာဗျူး တစ်ခု ဖတ်ရသည်။ ပုံနှိပ်နည်းပညာခေတ် မှေးမှိန်တော့မှာလား ဆိုသည့် ပြဿနာဖြစ်သည်။ ဖြေသူက အိမ်သာထဲကို ကွန်ပျူတာ သယ်ဖို့ခက်ပါသည်ဟု ဖြေသည်။ ဂျပန်လူမျိုး အမေရိကန် နိုင်ငံသား ဘောဂဗေဒပညာရှင် ဖူးကူးယားမားကတော့ လူ၏ အစကာလတွေတုန်းက ပညာသားမပါဘဲ သွေးထွက်သံယိုစစ်ပွဲ (bloody battle) အကြောင်း ပြောခဲ့ကြသည်။ ကနေ့ ခေတ်မှာတော့ အသက်ရှင်ဖြစ်တည်မှု (survival) လို့ပြောလျှင် techniques (နည်းနာ)သဘောကသာ ရှေ့ရောက်လာသည် ဟု ဆိုသည်။ တစ်နည်းအားဖြင့် သုခုမသဘောပုံစံ (art form) ပါဝင်သည့် ရင်ဆိုင်ရေးနည်းနာကို ဆိုလိုခြင်းဖြစ်သည်။

မနွေတစ်နေ့ကပဲ year of dialogue among civilization ဆိုတာ ကြားရပြန်ပြီ။ ၂၁ ရာစုသည် ယဉ်ကျေးမှုချင်းစကား ပြောရေးနှစ် ဆိုသည့်သဘော။လူတွေက ယဉ်ကျေးမှုတစ်ပြား တည်းသဘော (single world culture)ကို စိုးရိမ်လာကြသော် လည်း ပြဿနာဖြစ်လောက်စရာမရှိဟု ယုံကြည်သူက ယုံကြည် နေသည်။နောက်ဆွေးနွေးချက်တစ်ခုကတော့ မျှောလိုက်မှာလား၊ ပုံဖော်မှာလား (trend follower or trend shaper) ဆိုသည့် ကိစ္စ ဖြစ်သည်။ (၂၁ ရာစုအဝင်မှာ ဘယ်လိုလိုက်မှာလဲ ဆိုသည့်သဘော ဖြစ်ပါသည်။) ကျွန်တော်တို့ အာရှကကော ၂၁ ရာစုအဝင်မှာ ကြုံတွေ့ရတော့မည့် Y 2 K ပြဿနာကို ဘယ်လို သိမြင်နေလဲ၊ ဘာတွေကော လုပ်ထားပြီးပြီလဲ၊ ဘာတွေကော ဖြစ်လာနိုင်သလဲ။

တတိယ ထောင်စုနှစ်သစ်သည် လက်တစ်ကမ်းမှာ ရှိနေသည်။ ကျွန်တော်ကတော့ နီးလွန်း၍ ဝါးနေသည်။ ထွေပြားနေသည်။ လွန်ခဲ့တဲ့ ၁၀ နှစ်လောက်က ဆောင်းပါးတစ်ပုဒ် ဖတ်ရဖူးသည်။ သည်တုန်းကတော့ နည်းပညာ (technology)၊ လူသားရင်းမြစ်

(human resource) ၊ သတင်းပြန်ကြားမှု (information)၊ အပြောင်းအလဲ (changes) ၊ ပေါက်ကွဲမှုကြီး (great explosion)၊ ပညာလူ့အဖွဲ့အစည်း (knowledge based society)၊ စသည့် စကားလုံးတွေကို အခြေခံကာ ၂၁ ရာစုအဝင်ကို ဆွေးနွေးခဲ့ကြသည်။ ပညာရှင်တို့က ၂၀ ရာစုကို ပြန်ကြည့်သည့်အခါ မျဉ်းစဉ်အတိုင်း (linear) ပြောင်းလဲခဲ့ခြင်း မဟုတ်ဟု သုံးသပ်သည်။ ဒါကို မျဉ်းစဉ်အတိုင်းရွေ့လျားခြင်း မဟုတ်ဘဲ အခြားနည်းဖြင့် လှုပ်ရှားခဲ့သည့်လောက^၁ ဟု အမည်ပေးသည်။ တစ်နည်းအားဖြင့် ကာလသုံးပါးစလုံးသည် လမ်းညွှန်မှုမဟုတ်ဆိုသည့် သဘောဖြစ်သည်။ ဖရန်စစ်စစ်ဖူးကူးယားမားက သမိုင်း၏အန္တိမ^၂ ကို ရေးခဲ့သည်။

‘သမိုင်းနိဂုံးချုပ်တာနဲ့ မဆိုင်တော့ပါဘူး၊ ကွန်ပျူတာကပဲ ကိစ္စတိုင်းရဲ့ အနာဂတ်ကို ပုံဖော်ပေးတော့မှာပါ။ ဒါကို computer modeling ခေါ်တာပဲ၊ ၂၀၀၁ ခုနှစ်ကို လောကပုံစံသစ်အဖြစ် ကွန်ပျူတာကပဲ လုပ်ပေးပါလိမ့်မယ်’

သို့သော် တချို့ပညာရှင်တွေက အချက်နှစ်ချက်ကို ရွေးထုတ်ပြသည်။တစ်ချက်က အနာဂတ်ကို မှန်မှန်ကန်ကန် ပြတ်ပြတ်သားသား ရှုမြင်ဖို့ (sharp vision) ဖြစ်သည်။တစ်ချက်က ရှုမြင်မှုအာရုံကောင်း (sense of vision) ဆိုလိုခြင်းဖြစ်သည်။ စိတ်ကူးစိတ်သန်းခေတ် (age ' of ideas) ၊ ပညာပေါက်ကွဲမှု (knowledge explosion) ၊ စိတ်ကိုဆန့်လှားခြင်း (stretching the mind) စသည့် စကားလုံးတွေကို ကျွန်တော်တို့ကြားနေရပါသည်။

‘သဘောကတော့ ရှင်သန်မှုနဲ့ ပျောင်းညွတ်နေတဲ့ ၂၁ ရာစု ကို ဝင်ရမယ်၊ မာတောင့်ပြီး သေနေတဲ့ ဆုပ်ကိုင်မှုကို ကျွန်တော်တို့ စွန့်လွှတ်ရတော့မယ်’

နိုင်ငံတကာမှာ သင်ရိုးညွှန်းတမ်းတွေ ပြောင်းလဲပစ်လိုက်ကြပြီ။ တတိယထောင်စုနှစ်သည် ပညာအခြေခံ လူ့အဖွဲ့အစည်းကို

၁။ non-linear world
၂။ end of history

ယုံကြည်လျက်ရှိသည်။ ပညာရေးမူဝါဒတွေ၊ ပညာရေးအခြေခံတွေ ခေတ်မမီတော့တာကို ပထမဆုံးအပြောင်းအလဲအဖြစ် ရှုမြင်သည်။ ကျောင်းသင်ပညာရေးစနစ်မှာ လောကသစ် အခြင်းအရာတွေကို အစားထိုးရတော့မည်ဟု ခံယူသည်။ အဓိကအားဖြင့် သင်ရိုး ညွှန်တမ်းပြောင်းဖို့ အချက်ခုနစ်ချက်က တိုက်တွန်းနေသည်။ ပထမတစ်ချက်က ကျောင်းသင်စာတွေ ခေတ်မမီခြင်း ဖြစ်သည်။ ဒုတိယတစ်ချက်က ဗဟုသုတပေါကြွယ်လာမှုနှင့်အညီ အမီလိုက် နိုင်ရေးဖြစ် သည်။ တတိယတစ်ချက်ကတော့ လူဦးရေပေါက်ကွဲမှု^၁ ကြောင့် ဖြစ်သည်။ (ဆရာမ ကျောင်းသားဆက်ဆံရေးထက် ပိုမို အစွမ်းထက်သော အုပ်စုခွဲခြားသင်ကြားမှု၊ စွမ်းရည်ခွဲခြား သင်ကြားမှု၊ ယန္တရားသင်ကြားမှုနှင့် ပညာရေးရုပ်မြင်သံကြား စနစ်တွေ သုံးလာရေးဖြစ်သည်။) နောက်တစ်ချက်ကတော့ နည်းပညာအလျင်နှုန်း မြင့်မားမှုဂယက်ကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ ပဉ္စမအချက်က ပြိုင်ဆိုင်ခြင်းပေါက်ကွဲမှု^၂ ဖြစ်သည်။ ဆဋ္ဌမက ပညာရေးအယူအဆသစ်များ ပြဿနာဖြစ်ကာ သတ္တမအချက်က ပညာရေးရည်ရွယ်ချက် ဟောင်းနွမ်းလာမှုဖြစ်သည်။

သည်မှာ ပြဿနာက ကျောင်းသား ဗဟိုပြုသင်ရိုး^၃ နှင့် ဘာသာရပ် ဗဟိုပြုသင်ရိုး^၄ ပြဿနာတွေဖြစ်နေသည်။

‘ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ပညာရေးဟာ ပြောင်းလဲရတော့မယ်၊ ပညာ ရေးလို့ပြောရင် globalization ကို ပြောနေကြတယ်၊ တစ်ကမ္ဘာ တစ်သားတည်းအယူအဆဟာ ၂၁ ရာစုမှာရှိနေတယ်၊ သည် လွမ်းခြုံမှုဟာ ကျွန်တော်တို့ လိုချင်သည်ဖြစ်စေ၊ မလိုချင်သည် ဖြစ်စေ ကျွန်တော်တို့အပေါ်ကို ရောက်လာပါတော့မယ်၊ ကျွန်တော် တို့ ဘာလုပ်ထားသလဲ၊ တချို့နိုင်ငံတွေက စိုးရိမ်နေကြတာတော့ ရှိတယ်၊ ဇာတိ ဥပတိသဘောလက္ခဏာ ပျောက်ကွယ်သွားမလား ဆိုတဲ့ စိုးရိမ်မှုပေါ့၊ globalization ကြောင့် ယဉ်ကျေးမှုတွေ ရောထွေးကုန်မလားပေါ့၊ သည်အတွက် တိကျတဲ့ မျှော်မှန်းချက်

၁။ population explosion
၂။ competition explosion

၃။ student-centered curriculum
၄။ subject-centered curriculum

ကောင်းတဲ့၊ လတ်ဆတ်ခေတ်မီတဲ့၊ နိုင်ငံစနစ်နဲ့ အံဝင်တဲ့၊ လူမျိုးနဲ့ ယဉ်ကျေးမှုသဘောမှာ ဆီလျော်တဲ့ ပညာရေးဖြစ်ဖို့လို တယ်’

ပညာရေးဆိုင်ရာ ပညာရှင်တစ်ဦးနှင့် တွေ့ဆုံစဉ်က ပြောခဲ့ခြင်းကို ကျွန်တော် မှတ်မိနေသည်။

* * *

သည်ရက်ထဲမှာပဲ ကျွန်တော် ရာဟုလာသံကိစ္စဦး၏ နှစ်ဆယ့်နှစ်ရာစု (ဆရာပါရဂူ ဘာသာပြန်) ကို ဖတ်ဖြစ်ခဲ့သည်။ ၁၉၂၄ ခုနှစ်က ၂၁၂၄ ကို ရှုမြင်ကာ ရေးသည့်ဝတ္ထုဖြစ်သည်။ ကမ္ဘာ့စာပေလောကတွင် ယူတိုးပီးယား (utopia) ဆိုတာကို ကျွန်တော်တို့ တွေ့နိုင်သည်။ ယူတိုးပီးယားကတော့ စိတ်ကူးထဲက နိုင်ငံရေး၊ လူမှုရေး ပုံဖော်ချက်ကို ဆိုလိုပုံရသည်။ ပလေတို၊ ဆာ သောမတ်စ်မိုး၊ အိတ်ချ် ဂျီ ဝဲလ်စ် စသူတို့၏ စာတွေကို ကိုးကားနိုင်သည်။ သို့သော် ၂၁ ရာစုအဝင် မျှော်မှန်းချက်ကတော့ ယူတိုးပီးယား မဟုတ်ပါ။ အင်္ဂလိပ် စာရေးဆရာကြီး ပေါလ် ရိဒ် (Paul Reed) က စာပေပြောင်းလဲမှုကို သည်လိုပြောသည်။

‘အင်္ဂလိပ်တွေဟာ ဝတ္ထုသက်သက်ကို သိပ်မကြိုက်ကြတော့ဘူး၊ အတ္ထုပ္ပတ္တိတွေ၊ မှတ်တမ်းတွေ၊ သမိုင်းတွေ၊ ဗဟုသုတဖြစ်ဖွယ်ရာတွေကိုသာ ဖတ်ကြတော့တယ်။ အဆင့်အတန်းမြင့်တဲ့ ဝတ္ထုဖြစ်ဖို့ တောရမ်းမယ်ဘွဲ့တွေ ရေးလို့မရတော့ဘူး၊ ဝတ္ထုသက်သက်မဟုတ်တဲ့ ဝတ္ထုတွေကို ရေးရလိမ့်မယ်၊ စာဖတ်သူက ဒါမျိုးကိုပဲ ယုံကြည်တော့မယ်’

၂၀ ရာစု အစတုန်းက ဝတ္ထုရေးဟန်တွေကို လူတွေမကြိုက်တာတော့ သေချာတယ်။ ရွှေပြည်စိုး၊ စပယ်ပင်၊ မောင်ရင်မောင်မမယ်မ၊ ပွဲစားကြီးသားအဖနဲ့မြမြ၊ နေရီရီ အဖွဲ့အနွဲ့တွေ မရနိုင်တော့ပါ။ ပေါလ်ရိဒ်က ရေးဟန်မှာလည်းပြောင်းလဲလာတယ်။ အထူးသဖြင့် ‘မော်ကွန်းတင်ဝါဒစာပေ’ ကို ကြိုက်လာကြတယ်။ စိတ်စေတသိက် ခံစားမှုကို ငြီးငွေ့လာကြတယ်။ ကမ္ဘာလောကနဲ့

၁။ documentalism

လူ့အဖွဲ့အစည်းကို အနုပညာဖွဲ့နွဲ့မှုတစ်ခုတည်းနဲ့ ဖော်ပြလို့ မရတော့ဘူး ပြောနေကြတယ်။ သည်နေ့ စာရေးဆရာတွေ စိတ်ကူးဖန်တီးနိုင်စွမ်းတွေ ကုန်ခန်းနေကြတယ်။ ဒါကြောင့် စာရေး ဆရာတွေဟာ လောကထဲကထွက်ပြီး ရေးနေကြရတယ်။ ဒါဟာ စက်မှုသိပ္ပံထွန်းကားလာတဲ့အတွက် လူ့ရဲ့အခန်းကဏ္ဍ ပျောက်ဆုံး မှုကတဆင့် စက်ရုံဆန်လာတာလို့ ပြောသူက ပြောနေကြ တယ်။ လူတွေဟာ အချက်အလက်မှန်ကို သိချင်နေကြတယ်။ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ဘာတွေဖြစ်နေသလဲ သိချင်နေကြတယ်။ သိပုံ ခေတ်ရဲ့ စေ့ဆော်ချက်ကပဲ စာပေတိုက်တိကျလာစေတယ်။ ဟုတ်မှန်မှ လက်ခံလာစေတယ်။ ဒါကြောင့် သည့်နောက် ခေတ်သစ်စာပေဟာ အထူးပြုစာပေခေတ်^၁ ဖြစ်လာဖို့သေချာတယ်’

လူတန်းစားပြဿနာသည်လည်း ၂၁ ရာစု၏ ပြဿနာ ဖြစ်လာ နိုင်သည်။ ပညာရှင်တို့က လူတန်းစား အစွန်းနှစ်ဖက် သဘော^၂ ကို ဆွေးနွေးလာကြသည်။ ခပ်ညံ့ညံ့နှင့် ခပ်ကောင်းကောင်း တစ်ဖက်စီ ရောက်သွားနိုင်သည်။ ခေတ်ပေါ်ပစ္စည်းကိရိယာ တန်ဆာပလာတို့ကို ကိုင်တွယ်ရာတွင် ပညာသည် ရှေ့တန်းကို ရောက်လာမည်။ အတတ်ပညာကသာ လူ့အရည်အသွေးကို မြှင့်တင်နိုင်သည်။ ပညာအားနည်းသူက သည်ကျွမ်းကျင်မှုနှင့် ဝေနိုင်သည်။ သည်မှာလည်း အသိပညာအခြေပြု အလုပ်သဘော (knowledge based intensive industries) တွေ ပဓာနကျလာနိုင် သည်။ ဤသို့ဖြင့် အလယ်အလတ်တွင်ရှိသူတို့ ပပျောက်နိုင်သည့် မှန်းဆချက်အယူအဆပေါ်လာခဲ့သည်။ ဒုတိယတစ်ချက်ကတော့ ဝန်ဆောင်မှုလုပ်ငန်းများ ထွန်းကားလာနိုင်မှုကလည်း လူတန်းစား ပြဿနာဖြစ်လာဖို့ရှိသည်ဆို၏။ ဝန်ဆောင်မှုလုပ်ငန်းကို ပညာရှင် တို့က ငါးမျိုးခွဲခြား သည်။ ၁။ မကျွမ်းကျင်သော အလုပ်ကြမ်း

၁။ age of specialization
 ၂။ bi-polarization

သမားများ ဝန်ဆောင်မှု၊ ၂။ ကျွမ်းကျင်သူတို့၏ ဝန်ဆောင်မှု၊
 ၃။ စက်မှုလုပ်ငန်း များဝန်ဆောင်မှု၊ ၄။ လူထုစားသုံးမှု ဝန်ဆောင်မှု
 နှင့် ၅။ အဆင့်မြင့်နည်းပညာ ဝန်ဆောင်မှုလုပ်ငန်းများ ဖြစ်သည်။
 အနောက်တွင် သည်ငါးမျိုးက ဟန်ချက်ညီညီ ဖွံ့ဖြိုးနေသော်လည်း
 အာရှမှာတော့ သည်အခြေအနေ မရှိသေးဟု ဆိုသည်။ တစ်နည်း
 အားဖြင့် ရာစုသစ်၏ ဖွံ့ဖြိုးလွန်နည်းပညာကို ကိုင်တွယ်နိုင်မည့်
 လူတန်းစားမှာ တတ်ယောင်ကား လူလတ်တန်း စားများ မဟုတ်။
 တကယ်တတ်ကျွမ်းနားလည် ပညာပြည့်ဝသူတွေသာ ဖြစ်နိုင်သည်
 ဆိုသော အယူအဆသာမှန်လျှင် လူတန်းစား ပပျောက်နိုင်
 သည်ဆိုသော အယူအဆသည်လည်း သေချာနိုင်သည်။

၂။ ရာစုမှာ ဖွံ့ဖြိုးလွန် နည်းပညာများ စီးဆင်းမှုများလာမှာ
 ကတော့ သေချာနေသည်။ ဒါကိုကိုင်တွယ်နိုင်သည့် ပညာတတ်
 လူတန်းစားများမှာ ရှိဖို့လည်း လိုသည်။ တတ်ယောင်ကားတွေ
 နိုင်ငံမှာများနေလျှင်ကော၊ အာရှက ဒါကိုလည်း စိုးရိမ်နေကြပုံ
 ရသည်။

* * *

ပြီးခဲ့သည့် ဇွန်လက ဓနစီးပွားရေးမဂ္ဂဇင်းမှာ ပညာရှင်တို့နှင့်
 တွေ့ဆုံခန်းကို ဖတ်ရပါသည်။ ၂။ ရာစုနှစ်ထဲ တစေ့တစောင်းလို့
 အမည်ပေးထားသည့် ဆရာ မောင်စူးစမ်း၏ မှတ်တမ်းတင်ချက်
 ဖြစ်သည်။ ဆွေးနွေးချက်များကို ဖတ်ကြည့်သည့်အခါ သတင်း
 ပြန်ကြားမှု နည်းပညာခေတ်နှင့်ပတ်သတ်၍ ဆရာဦးသိန်းဦးကို
 ဆွေးနွေးသည်။ ကျွန်တော်တို့တွင်ရှိနေသည့် ရင်းမြစ်များကို
 ကြိုတင်တွက်ချက်ထားဖို့လိုသည်ဟု ဆိုသည်။ ဆရာဦးသက်ထွန်း
 ကတော့ သမိုင်းတွင်မရှိခဲ့သည့် ခေတ်မီလယ်မြေဖော်ထုတ်ရေး
 ကိစ္စကို ဆွေးနွေးကာ မြန်မာက အာရှဆန်အိုးဖြစ်ဖို့ ရည်ရွယ်
 သင့်ကြောင်း ဆွေးနွေးသည်။ ဆရာဦးဘကလေးက စက်မှုဖွံ့ဖြိုး
 ရေးကို ဖြည့်စွက် ဆွေးနွေးတာလည်း တွေ့ပါသည်။ ဆရာ
 ဒေါက်တာစိန်မောင်က ငွေကြေးအတိုးနှုန်းမြင့်တင်ရေးနှင့် ချေးငွေ
 ကိစ္စကို ပြောသွားသည်။

inflation ပြဿနာကိုတော့ပညာရှင်တွေအားလုံး ဆွေးနွေးခဲ့ကြသည်။ ၂၁ ရာစုမှာ စားသုံးကုန်ဈေးနှုန်းတွေ ဈေးကြီးမလား၊ အက်ဆက် (assets) ဈေးနှုန်းတွေက အရေးကြီးမလားဆိုတာလည်း ရှိသေးသည်။ သည်ဆောင်းပါးကို ခြုံကြည့်လျှင် ဆွေးနွေးချက်တွေမှာ စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းပါသည်။ ဆွေးနွေးချက်များကို စဉ်းစားလျှင် သည်လို တွေ့ရပါသည်။

- ၁။ Age of information technology ခေတ်ရောက်ဖို့ ပြင်ဆင်ထားရမယ်။
သည်အတွက် resources (ရင်းမြစ်တွေ)ကို တွက်ချက်ထားဖို့ လိုတယ်။
- ၂။ ၂၁ ရာစုမှာ စိုက်ပျိုးရေးနဲ့ လယ်ယာမြေသစ်တွေ ထွန်းကားဖို့ လုပ်ဖို့လိုတယ်။
သည်အတွက် အရည်အသွေးမြင့် သီးနှံတွေ ဖြစ်ရမယ့် အရင်းအနှီး ထုတ်ပေးနိုင်ရမယ်။
- ၃။ မြန်မာ့ရေမြေနဲ့ ကိုက်ညီတဲ့ စက်မှုထွန်းကားရေးကိုလည်း လုပ်ရမယ်။
စက်မှုကဏ္ဍ၊ လျှပ်စစ်ဓာတ်အား၊ နည်းပညာတွေ ဖြည့်ဆည်းရမယ်။
- ၄။ Software industry ဖြစ်ဖို့လိုမယ်။
ဒါကို export industry အထိ တိုးမြှင့်ရမယ်။ လူ့စွမ်းအားနဲ့ ဆက်သွယ်ရေးကောင်းရမယ်။
- ၅။ ဘဏ်တွေမှာ အပ်ငွေ (deposits)များမှ ငွေချေးလို့ရမယ်။
သည်အတွက် ဘဏ်တိုးနှုန်းမြင့် ပေးမှ လူထုစိတ်ဝင်စားမယ်။
[နိုင်ငံတကာ ငွေချေး အဖွဲ့အစည်းတွေက ငွေချေးနိုင်တယ်။ သို့သော် နိုင်ငံရေးနဲ့ စီးပွားရေး မရောထွေးဖို့ လိုတယ်။]
- ၆။ ၂၁ ရာစုမှာ inflation ပြဿနာကြီးလိမ့်မယ်။

- ၇။ ၂၁ ရာစုမှာ ရေရှည်မဟာဗျူဟာ ရှိရမယ်။ ideas တွေ ရှိရမယ်၊ လုံးပေါင်း မဟာဗျူဟာ ရှိရမယ်။
- ၈။ ၂၁ ရာစုမှာ communication ကောင်းလာလို့ အစိုးရကဏ္ဍ ဟာ သေးငယ်သွားမယ်။
- ၉။ ၂၁ ရာစုမှာ globalization တော့ ဖြစ်မှာ သေချာတယ်။ သို့သော် ဖရိုဖရဲဖြစ်ထွန်းမှုနဲ့သွားလိမ့်မယ်။ နိုင်ငံရေးရော၊ စီးပွားရေးပါ ဖရိုဖရဲဖြစ်ထွန်းမှုတွေ ဖြစ်လာနိုင်တယ်။
- ၁၀။ ၂၁ ရာစုမှာ အစိုးရ ပုဂ္ဂလိက cooperation ရှိရတော့မယ်။
- ၁၁။ မက်ခရို စီးပွားရေးတည်ငြိမ်ရမယ်၊ ပြည်တွင်း ပြည်ပ ပုဂ္ဂလိက ရင်းနှီးမြှုပ်နှံမှု အခွင့်အလမ်းကောင်း ရှိရမယ်၊ နိုင်ငံရေး တည်ငြိမ်ရမယ်။
- ၁၂။ ၂၁ ရာစုမှာ လူတွေ ထိန်းနိုင်မှာက ဘာတွေလဲ၊ မထိန်း နိုင်မှာက ဘာတွေလဲ သိဖို့လိုတယ်။
- ၁၃။ ကုန်သွယ်မှုပုံစံဟာ သည်ထက် လျင်မြန်လာတော့မယ်။
- ၁၄။ သိသာမြင်သာစေမှု (transparency)၊ တာဝန်သိမှု (accountability)နဲ့အတူ ပညာတတ်တွေကလည်းထပ်ပြီး ဆည်းပူးရတော့မယ်။
- ၁၅။ သဘာဝပတ်ဝန်းကျင်ညစ်ညမ်းမှုကိစ္စကို အလေးအနက် ထားရမယ်။

သည်အချက်တွေက ဆွေးနွေးချက်များမှ ကောက်နုတ်ချက်များ ဖြစ်ပါသည်။ သည်ဆွေးနွေးချက်တွေကို စဉ်းစားလျှင် ကျွန်တော် တို့ လုပ်စရာတွေ၊ လုပ်သင့်တာတွေကို တွေ့နိုင်ပါသည်။

၂၀ ရာစု သမိုင်းမှာ ထူးခြားသည့် ဖြစ်စဉ်ကြီးနှစ်ရပ် ရှိသည်။ ပထမတစ်ချက်မှာ ဆိုရှယ်လစ်စနစ် ပြိုကွဲသွားခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ တစ်ချက်မှာ နိုင်ငံနှင့် နိုင်ငံတော်တွေ ပြိုကွဲနေခြင်း ဖြစ်သည်။ ဒါက အနာဂတ်ကို မှန်းဆဖို့ခက်ကြောင်း ပြသနေသည်။ သမိုင်း

ဘီးက လျင်မြန်စွာလည်ပတ်နေကြောင်း သတိပေးနေခြင်း ဖြစ်သည်။ သည်အတွက် ၂၁ ရာစုအဝင်တွင် အရည်အချင်းနှစ်ရပ်လိုသည်ဟု ကျွန်တော် မြင်ပါသည်။ ပြောလည်း ပြောခဲ့ပါပြီ။ တစ်ချက်က ကြိုတင်တွက်ဆတတ်သော အမြော်အမြင်ကြီးမားမှု^၁ ရှိရပါမည်။ တစ်ချက်ကတော့ အခြေအနေကို လက်တွေ့ကျကျ တွေးခေါ်တတ်မှု^၂ ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့မှာ ရာစုသစ်ထဲကို ဘာတွေ သယ်ဆောင်သွားမလဲဆိုတာထက် ဘယ်လိုသယ်ဆောင်သွားမလဲဆိုတာ အရင်စဉ်းစားဖို့ ကောင်းပါသည်။

[ဆရာနေဝင်းမြင့်ကို ၁၉၅၂၊ ဖေဖော်ဝါရီ ၆ ရက်နေ့မှာ မကွေးတိုင်း၊ မင်းဘူးခရိုင်၊ ကုန်းဇောင်းကျေးရွာမှာ မွေးတယ်။ တောကိုးကန်းနှင့် အခြားဝတ္ထုတိုများဖြင့် အမျိုးသားစာပေ (ဝတ္ထုတို) ဆု ရရှိတယ်။]

၁။ foresight
၂။ pragmatism

အဲဒီအချိန်မှာ အမေရိက က
တောကြီး၊ ကျွန်တော်တို့ ပုဂံက
ဘုရားတွေနဲ့၊ ကျောင်းတွေနဲ့၊
အရှင်အစ္စဂေါဏဆိုရင်
အင်္ဂိုလ်ဆရာသာ ပြောတာ
တကယ်တော့ chemist
အဲဒီလို born တွေနဲ့
တိုးတက်ပြီးသား၊

ဦးဘမော်

ဦးဘမော် ဘူမိဗေဒပညာရှင်

(ပုံတောင်ဂျီးဟား ကျောက်ဖြစ်ရုပ်ကြွင်းစတွေ့သူ)

မနက်စာ စားအပြီး ထမင်းစားပွဲမှာ ရေခဲခဲကြမ်းထိုင်သောက်နေခိုက် ကိုညို(ညီပုလေး) ရောက်လာတယ်။

‘အိမ်မှာ ဆရာဦးဘမော် ရောက်နေတယ်၊ အစ်ကိုမေးတဲ့ အင်တာဗျူးကို ဖြေမယ်တဲ့’ ဆိုတော့ ကျွန်တော် အံ့ဩသွားပါတယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့ အပတ်ကပဲ ရာစုသစ် အတွေးစကားတွေသိချင်လို့ ကိုညိုနဲ့အတူ မန္တလေးမြို့ မင်္ဂလာလမ်းက ဆရာ ဦးဘမော်ရဲ့ အိမ်ကိုသွားတယ်။ ‘မပြောချင်ဘူးကွာ၊ မပြောဘူး၊ မပြောဘူး’ လို့ ခါးခါးသီးသီး ငြင်းတယ်။ ကျွန်တော်နဲ့ ကိုညိုကို ဆရာက အိမ်ခြံဝင်းတံခါးတောင် မဖွင့်ပေးခဲ့ဘူး။ ခြံဝင်းအပြင်ကပဲ ကျွန်တော်တို့ လှည့်ပြန်ခဲ့ရတာပါ။

ဦးဘမော်ဟာ ကမ္ဘာမှာ အထင်ကရ သိပ္ပံပညာရှင်ပါ။ ၁၉၉၉ ခု၊ ဧပြီလက သူ့ကို International man of the year အဖြစ် ရွေးချယ်ကြောင်း ကိန်းဘရစ် တက္ကသိုလ်က ထုတ်ပြန်တယ်။ နိုင်ငံတကာ အတ္ထုပ္ပတ္တိပြုစုရေး စင်တာကလည်း ၂၀ ရာစု အထင်ကရ သိပ္ပံပညာရှင် ၂၀၀၀ ရဲ့အတ္ထုပ္ပတ္တိစာအုပ်မှာ ထည့်သွင်းခံရတဲ့ မြန်မာ အမျိုးသားပညာရှင်တစ်ဦး ဖြစ်ပါတယ်။

ဆရာက ပုံတောင်ဂျီးဟားလို့ခေါ်တဲ့ မကွေးတိုင်း ပုံတောင် ပုံညာနယ်က ကျောက်ဖြစ်ရုပ်ကြွင်း မေးရိုးကလေးကို စတင်ရှာဖွေတွေ့ရှိခဲ့တယ်။ ဒီတွေ့ရှိချက်ဟာ လူသားဖြစ်လာပုံနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဒါဝင်ရဲ့ missing link တွေကို ဖြည့်ပေးနိုင်တဲ့ အသစ်အဆန်းတွေ့ရှိမှု ဖြစ်တယ်။ ဒါဝင်က အီဗော်လူးရှင်းကိုပဲ ပြောနိုင်ခဲ့ပြီး ဘယ် နေရာမှာ စတယ်၊ ဘယ်သက်တမ်းက စတယ်၊ ဘယ်မျိုးစိတ်နဲ့ စတယ်ဆိုတာ မပြောနိုင်ခဲ့ပါဘူး။ ဦးဘမော်တွေ့တဲ့ ပုံတောင်ဂျီးဟား ရုပ်ကြွင်းက အဆင့်နိမ့်ရော၊ အဆင့်မြင့်ရော ပရိုင်းမိတ်လက္ခဏာနှစ်မျိုးလုံးပါဝင်တဲ့အတွက် ဒါဝင် မပြောနိုင်တဲ့ အချက် တွေကို သက်သေပြနိုင်တယ်။

ဆရာက သူတွေ့ခဲ့တဲ့ လူ့ဇစ်မြစ်အစ ကျောက်ဖြစ်ရုပ်ကြွင်းတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး စာတမ်းတွေ ရေးသားပြုစုတယ်။ ဒီစာတမ်းတွေကို ဂျီဩလိုဂျီကယ်၊ နေချား၊ ဒစ္စကာဗာရီ ဆိုင်းယင့်စ် စတဲ့ မဂ္ဂဇင်းတွေမှာ ဖော်ပြကြတယ်။ လူ့ရဲ့ ဆင့်ကဲ ဆင့်ကဲ ဖြစ်စဉ်မှာ ပြတ်တောက်နေတဲ့ကွက်လပ်တွေအတွက် ကွယ်ရှင်မတ်ခ် မေးခွန်း အမှတ်အသားတွေ ပြုပြီး သိပ္ပံပညာ ရှင်တွေ ခေါင်းခြောက်နေရတာကို ဆရာစာတမ်းနဲ့ တွေ့ရှိချက်တွေက ကွက်လပ်ဖြည့်ပေးနိုင်ခဲ့ တယ်။ ဒါကြောင့်လည်း ဦးဘမော်ဟာ ကမ္ဘာ့ပညာရှင်လောက မှာတော့ အထင်ကရ ပညာရှင်တစ်ဦးအဖြစ် အသိအမှတ်ပြုခံခဲ့ရတာပါ။ ဒါကြောင့်လည်း သူ့အမြင် သူ့အတွေး သူ့စကားတွေကို ကျွန်တော်က ကြားချင် သိချင်တာပါ။ နို့ပေမယ့် ဆရာက တွေ့ဆုံဖို့ကို ပြင်းပြင်းထန်ထန်ငြင်းဆန်တော့ ကျွန်တော်လည်း မတတ်သာဘဲ လှည့်ပြန်ခဲ့ရတယ်။

လူ့လောကမှာ အောင်မြင်ခြင်းရဲ့ ဆိုးကျိုးတွေလည်း ရှိပါသေးတယ်။ အင်မတန် အနေရိုးပြီး ကိုယ့်အလုပ်ကိုသာ အပတ်တကုတ် ကြိုးပမ်း လုပ်ဆောင်နေတတ်တဲ့ ဦးဘမော်ဟာ သူ့ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် အသိုင်းအဝိုင်းက မနာလို အမျက်သို့မှာကို စိုးရွံ့ပုံ ရတယ်။ သူ့ လုပ်ဆောင်အောင်မြင်မှုကို နိုင်ငံတ ကာ ပညာရှင်လောကက အသိအမှတ် ပြုပြီး International man of the year သတ်မှတ်ခံရချိန်မှာ ပိုပြီး ရိုးကုပ်စွာ နေလိုပုံရ တယ်။ ဒါကြောင့်လည်း အင်တာဗျူး ဆိုတာတွေကို ငြင်းပယ်ပုံရတယ်။ ကျွန်တော် ကလည်း ဒီနေ့ အင်တာဗျူးလုပ် မနက်ဖြန်ပုံနှိပ် သဘက်ခါ စာဖတ်သူ လက်ထဲရောက်တဲ့ အခြေအနေမျိုးမဟုတ်ကြောင်း ဆရာ့ကိုပြော ပြုပြီး ဆရာ ခွင့်ပြုနိုင်တဲ့ တစ်ချိန်မှာ တွေ့ရပါစေလို့ တောင်းပန်ပြီး သူ့ခြံဝန်းအပြင်ကပဲ လှည့်ပြန်ခဲ့ကြတာပါ။

အခု ဆရာက ကိုညိုတို့အိမ် လူထုတိုက်ကိုရောက်နေပြီ။ ကျွန်တော်သိချင်တာ တွေကို ပြောမယ်ဆိုတော့ ကျွန်တော် သိပ်ဝမ်းသာတယ်။ ချက်ချင်းပဲ မှတ်စု စာအုပ်တွေ၊ အသံဖမ်းကက်ဆက်တွေ ကောက်ထည့်၊ ဓာတ်ပုံဆရာ ကိုဇေယျာမျိုးကို ဘိုအဖွဲ့ ဓာတ်ပုံရုံးခန်းမှာ ဝင်ခေါ်ပြီး ဆရာရှိရာကို သွက်သွက် ရောက်သွားတယ်။

လူထုတိုက် ဧည့်ခန်းမှာတော့ ဆရာဦးဘမော်က အမေ လူထုဒေါ်အမာနဲ့ ရုပ်ကြွင်း ရှာဖွေတွေ့ရှိခဲ့ပုံနဲ့ ဘယ်နားမှာရှိတတ်တယ်ဆိုတာ ခန့်မှန်းပြီး ပင်းပျိုင့် ထောက်နည်းတွေကို ပြောပြနေတယ်။ နောက်ထပ်လည်း ရှာနိုင် ရှိနိုင်သေးတယ် ဆိုတယ်။

‘ဒီပစ္စည်းက တစ်ကမ္ဘာလုံးမှာ ခြောက်ခုပဲရှိတယ်။ စိန်ထက်ရှားတယ်။ စိန်က ပိုက်ဆံရှိရင် ပြည်တောင်းနဲ့ ခြင်လို့ရတယ်’ ဆိုတာနဲ့ စကားကို လက်စသပ်လိုက်ပြီး ကျွန်တော့်ကို ‘ကဲ ဘာသိချင်တာလဲ’ လို့ ဆီးကြိုမေးတယ်။

ကျော်ရင်မြင့် ။ ။ဆရာ တွေ့ရှိချက်အရ မြန်မာနိုင်ငံ ပုံတောင်ပုံညာဒေသမှာ လူရယ်လို့ဖြစ်လာစကတည်းက မြန်မာနိုင်ငံမှာလူရှိနေပြီလို့

ဆိုနိုင်တယ်။ လူ့သက်တမ်းနဲ့အမျှ ကျွန်တော်တို့ နိုင်ငံမှာ တိုးတက်မှု ရှိသင့်တယ် ထင်သလား။

ဦးဘမော် ။ ။အဲဒီလို ပြောလို့မရဘူး။ ဥပမာ- ကျွန်တော် ပြောပြမယ်၊ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ် ၁၀၀၀ က ကျွန်တော်တို့မြန်မာပြည်ရဲ့အခြေအနေ။ ပုဂံနဲ့ နယူးယောက် နှိုင်းယှဉ်ကြည့်။ နယူးယောက်မှာ လူရှိ မလား။

ကျော်ရင်မြင့် ။ ။မရှိလောက်ပါဘူး။

ဦးဘမော် ။ ။မရှိဘူးလို့သာ ပြော။ ရှိရင်လည်း ရက်ဒီအင်ဒီးယန်းတွေပဲရှိမှာ။ အဲဒီအချိန်မှာ အမေရိက ကတော့ကြီး။ ကျွန်တော်တို့ ပုဂံက ဘုရားတွေနဲ့ ကျောင်းတွေနဲ့။ အရှင်အဇ္ဈဂေါဏဆိုရင် အဂ္ဂိရတ် ဆရာသာပြောတာ၊ တကယ်တော့ chemist ၊အဲဒီလို born တွေနဲ့ တိုးတက်ပြီးသား။

အခု အမေရိကားသွားကြည့်။ အမေရိကားက ကျွန်တော် တို့ မြန်မာပြည်လိုဟာမျိုး အကျယ်၅၀နဲ့ တည်ဆောက်ထား တာ။ stage ၅၃ ခုရှိတယ်။အဲဒီ ၅၀ ကျော်မှာ အမေရိကားရဲ့ မတိုးတက်ဆုံးနေရာ ဘယ်နေရာ ဖြစ်မယ်ထင်သလဲ။

ကျော်ရင်မြင့် ။ ။မပြောနိုင်ပါဘူး။

ဦးဘမော် ။ ။ထင်တဲ့နေရာ တစ်ခုခု ပြောကြည့်။ အလစကားလို့ ပြောချင် ပြောလိုက်။ ရန်ကုန်နဲ့ အလစကားက မြို့တစ်မြို့ ဘယ်သူက ပိုကြီးမယ် ထင်သလဲ။

ကျော်ရင်မြင့် ။ ။အခုတော့ သူက ပိုကြီးမှာပါပဲ။

ဦးဘမော် ။ ။ဘာလို့ ဒီလိုဖြစ်ရတာလဲ။ အလုပ်လုပ်ကြလို့။ သူတို့က လူတိုင်း အလုပ်လုပ်နေကြတယ်။ ကျွန်တော်တို့က ရတာလေးနဲ့ စားပြီး ရောင့်ရဲနေကြတယ်။

ကျော်ရင်မြင့် ။ ။ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံက သယံဇာတတွေ ကြွယ်ဝတယ်၊ ဒီဟာကို စိတ်ကြီးဝင်ပြီး ကျွန်တော်တို့က အလုပ်မကြီးစားဘဲ ပျင်းနေကြ တာလား။

ဦးဘမော် ။ ။အလုပ် လုပ်ရမှန်းကို မသိကြသေးဘူး။ ခင်ဗျား ကော်ဖီ သောက်ရင် ဖျော်တတ်ဖို့လိုတယ်။ ဖျော်တတ်အောင်လုပ်ပြီးမှ

ကော်ဖီသောက်၊ဒါမှ နေ့တိုင်းသောက်ရမှာ။ကော်ဖီ မဖျော်
တတ်ဘဲ ကော်ဖီသောက်နေရင် အလကားပဲ။

ကျော်ရင်မြင့် ။ ။ဒါဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ အနာဂတ်အတွက် ဘယ်လိုပြုပြင်
နေထိုင်သင့်သလဲ။

ဦးဘမော် ။ ။အဲဒါ ခက်တာပဲ။

ကျွန်တော် article တွေ ထွက်လာတာ ဘယ်သူကမှ
ခိုင်းလို့မဟုတ်ဘူး။ ကိုယ့်ဟာကိုယ် လုပ်ရတာပဲ။

သယံဇာတတွေရှိတာထက် သူ့ကို လမ်းမှန် ကမ်းမှန်
သုံးတတ်ဖို့ ပိုအရေးကြီးတယ်။

ကျော်ရင်မြင့် ။ ။မြန်မာ ပြည်သူလူထု အများစုကြီးကို ပြောင်းလဲလာအောင်
လုပ်ယူလို့ ရနိုင်သလား။

ဦးဘမော် ။ ။ဖြည်းဖြည်းမှ ရမှာပဲ။ ဖြုန်းခနဲမရဘူး။ လူတစ်ဦးချင်း တစ်
ယောက် စိတ်တစ်မျိုးစီ။

ကျော်ရင်မြင့် ။ ။နယူးယောက်နဲ့ ဂျပန် ဒီနေ့ ခြားနားလာတာ ဘာကြောင့်လဲ။

ဦးဘမော် ။ ။အဓိကကတော့ အလုပ်လုပ်ကြတယ်။ အလုပ်လုပ်လို့ အတတ်
ပညာ တက်လာတယ်။ အဲဒါကြောင့် တိုးတက်တာ။ အားနည်း
ချက်ကို အားသာချက်ဖြစ်အောင်လုပ်ရမယ်။ ဒါဆိုရင် တိုးတက်
မယ်။

[ဦးဘမော်ကို မုံရွာမြို့နယ်၊ ကြာပိုင်ရွာမှာ မွေးဖွားပါတယ်။ မိဘတွေက ဦးထွန်းမြိုင်+
ဒေါ်ညိုနန်းတင်တို့ ဖြစ်ပြီး မြန်မာသက္ကရာဇ် ၁၂၉၈ ခု၊ သီတင်းကျွတ်လပြည့်ကျော်
၅ ရက်နေ့မှာ ဖွားမြင်တယ်။ ၁၉၆၀ ခုမှာ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်က မဟာသိပ္ပံဘွဲ့
ရခဲ့ပြီး ၁၉၉၃ ခုနှစ်မှာ ဘူမိဗေဒဌာန တွဲဖက်ပါမောက္ခအဖြစ်က အငြိမ်းစား
ယူခဲ့တယ်။ ဦးဘမော် စတင်တွေ့ရှိခဲ့တဲ့ ပုံတောင်ဂိုးဟား ကျောက်ဖြစ်ရုပ်ကြွင်းဟာ
လူ့သမိုင်း ဆင့်ကဲဆင့်ကဲဖြစ်စဉ်လေ့လာမှုအတွက် ကမ္ဘာ့အသိပညာရှင်လောကမှာ
အထူးထင်ရှားပြီး သူ့ကို ၂၀ ရာစု အထင်ကရသိပ္ပံပညာရှင် ၂၀၀၀ မှတ်တမ်း
စာအုပ်မှာ ထည့်သွင်းဖော်ပြခံရသူ ဖြစ်ပါတယ်။]

ဒီလို အကြောင်းစံထားရင်
ဒီဘက်က အကျိုး
ဘယ်လိုနေမှလဲ ဆိုတာ
ပြောလို့ရတာပေါ့။
မစက်ပါဘူး။

ခေါက်တာသန်းထွန်း
သမိုင်းပညာရှင်

သမိုင်းပညာရှင် ဒေါက်တာသန်းထွန်း

သီချင်းတစ်ပုဒ် တက်ပေးခဲ့ပါ

ခိုင်းတဲ့လူတွေက ခိုင်းပေမယ့် ငါတို့က သေခါနီးပြီပဲ၊ အဆိုအတီးနဲ့ အရပ်လည်းတောင်းတဲ့ သူတောင်းစားနှစ်ယောက်။ မြစ်တစ်ဖက်ကို ကူးရမဲ့နေရာရောက်တော့ တစ်ယောက်က ရေစမ်းပြီး ကူးကြည့်မယ်ဆိုပြီး ရေထဲဆင်းတယ်။ ရေက ထင်တာထက် ပိုနက်လို့ ရေနစ်ပြီး သေတော့မယ့် အခြေအနေကို ကမ်းပေါ်ကသူတောင်းစားကမြင်တော့ ဟိုကောင်က ငါ့ထက် သီချင်းအဆိုတော်တယ်၊ သူ သေရင် ငါခက်မယ်၊ ‘ဟေ့ ငါ့ကို သီချင်းတစ်ပုဒ် တက်ပေးခဲ့ပါဦး’လို့ ခိုင်းတယ်။ ငါက သီချင်းဆိုဖို့ နေနေသာသာ ကမ္ဘာမကြေတောင် ဆုံးအောင်မရဘူး။

ဧပြီလ ၆ ရက်နေ့က အမရပူရ တောင်လေးလုံးကျောင်းမှာ ဒေါက်တာသန်းထွန်းမွေးနေ့ အထိမ်းအမှတ်ပွဲလုပ် တယ်။ အခမ်းအနားမှာ ဆရာ့ကို ချစ်မြတ်နိုးသူတွေ ဆရာ့ကို လေးစားသူတွေက အမှတ်တရစကားပြောကြတယ်။ အခမ်းအနားအပြီးမှာ ကျွန်တော်က ဆရာထိုင်နေတဲ့အနီးကိုသွားပြီး ‘ဆရာ ကျွန်တော့်ကိုလည်း သီချင်းတစ်ပုဒ် လောက် တက်ပေးခဲ့ပါဦး’ လို့ပြောတော့ သူက ရယ်တယ်။ ကျွန်တော်က ရာစုသစ်အဝင် ဆရာ့ အတွေးအမြင်တွေ ပြောပြပါဦးဆိုတော့ ဆရာက အခုလို ပြောပါတယ်။

ထောင်စု၊ ရာစု သတ်မှတ်တာက သမိုင်းအဖြစ်အပျက်ကို အပြောရလွယ်အောင်၊ ကိုးကားရလွယ်အောင်လို့ ပြောတာ။

အမှန်က ခေတ်တစ်ခေတ်နဲ့တစ်ခေတ်ကို ရက်စွဲနဲ့ သတ်မှတ်လို့ မရဘူး။

နမူနာ ကြည့်မယ်ဆိုရင် အင်္ကျီပေါ့ဗျာ၊ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား၊ လွတ်လပ်ရေးမရခင်ကလည်း ဒီအင်္ကျီဝတ်တာပဲ၊ လွတ်လပ်ရေးရပြီးတော့လည်း ဒီအင်္ကျီဝတ်တာပဲ၊ အခုလည်း ဒီအင်္ကျီဝတ်တုန်းပဲ၊ ဒါပေမဲ့ တဖြည်းဖြည်းတော့ ပြောင်းတာပေါ့။

ပုဂံခေတ်က ကိုယ်တင်အင်္ကျီ အခု မဝတ်တော့ဘူးပေါ့။ ပုဂံခေတ်က အင်္ကျီမရှိဘူးဆိုရင် ခုရှိတယ်ပေါ့။ ဓလေ့ culture, civilization ယဉ်ကျေးမှု၊ အဲဒါတွေက ရက်စွဲ အတိအကျ သတ်မှတ်လို့ မရဘူး။

အဲဒါကြောင့်မို့လို့ နှစ်ပြောင်းသွားလို့ လူက ပြောင်းရမယ် ဆိုတာ လူကြီးသူမ ဆိုဆုံးမချက်ပဲ။ မင်းတို့ နှစ်ဟောင်းကုန် သွားပြီ၊ နှစ်သစ်ရောက်လာပြီ၊ စိတ်ကူး အသစ် အသစ် သစ်ကြ၊ အားထုတ်ချက် အသစ်လုပ်ကြ၊ ဒီလို နှိုးဆော်တာပဲ ရှိတယ်။ ဒါတွေကပဲ အဖိုးတန်တယ်၊ တခြား တန်ဖိုးမရှိဘူး၊ ကျွန်တော် အဲဒါ ပြောချင်တယ်။

နောက်တစ်ခုကတော့ဟာ ကျွန်တော်က သမိုင်းသမား ဆိုတော့ အမြဲ စောင့်ကြည့်နေတယ်နော်၊ ဒါဟာ အကြောင်း၊ ဒါဟာ အဖြစ်အပျက်၊ ဒါဟာ အကျိုး။

အကျိုးနဲ့ အကြောင်းနဲ့ဟာ အမြဲဆက်ပြီး စဉ်းစားတယ်။ ဒီလို အကြောင်းခံထားရင် ဒီဘက်ကအကျိုး ဘယ်လိုနေမှာလဲ ဆိုတာ ပြောလို့ရတာပေါ့၊ မခက်ပါဘူး၊ (ပြုံးရယ်လျက်)

[ဧပြီ ၆ ရက် ၁၉၂၃ က ပုသိမ်ခရိုင် ငါးသိုင်းချောင်းမြို့၊ဒေါင့်ကြီးရွာမှာ ဦးဘိုးတွေ+ဒေါ်သင် တို့က ဒေါက်တာသန်းထွန်း ကို မွေးဖွားတယ်။ ရန်ကုန် တက္ကသိုလ်က ၁၉၅၀ ပြည့်နှစ်မှာ သမိုင်းမဟာဝိဇ္ဇာ၊ ၁၉၅၂ ခုမှာ ဥပဒေဝိဇ္ဇာ၊ ၁၉၅၆ ခု နှစ်ဦးတွင် လန်ဒန်တက္ကသိုလ်၏ အရှေ့တိုင်းနှင့် အာဖရိကဆိုင်ရာ ကျောင်းက ပါရဂူဘွဲ့နဲ့ ဘီစီလောဆုကို ရရှိခဲ့ပါတယ်။ သမိုင်းပါမောက္ခအဖြစ် က အငြိမ်းစားယူခဲ့ပြီး သမိုင်းပညာရပ်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး လေးစားခံရသူ ဖြစ်ပါတယ်။]

စိရိုလိပဲ သူ့အကန့်နဲ့သူ ဖြစ်သင့်တယ်၊
အံ့ဆွဲတစ်စုထဲမှာပဲ
လက်သုတ်ပုဝါလည်းထည့်၊
တို့ပတ်ပုဝါလည်းထည့် မဟုတ်ဘူး၊
စိမ့်စန့်စွဲသူကလည်း ကိုယ့်အကန့်နဲ့ကိုယ်
သူ့အကန့်နဲ့သူ တာဝန်ယူတဲ့စနစ်
၂၁ ရာစုမှာ လိုအပ်လာမယ်၊

ဦးထွန်းစအောင်ကျော်

ဦးထွန်းအောင်ကျော် တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ

ဦးထွန်းအောင်ကျော်ကို ကျွန်တော် စတင်သိခဲ့တာက အမရပူရမြို့ တောင်လေးလုံး ကျောင်းတိုက်က အိုးဝေ ဦးညိုမြ အမှတ်တရပွဲတစ်ခုမှာပါ။

တောင်လေးလုံးဆရာတော် ဦးညိုမြအဖေ (စာရေးဆရာကိုညည၊ အမရပူရ) က သူ ချစ်ခင်လေးစားတဲ့ စာရေးဆရာ သတင်းစာဆရာ အိုးဝေ ဦးညိုမြ ကွယ်လွန်တဲ့ စက်တင်ဘာ ၂၉ ရက်နေ့တိုင်း အမှတ်တရပွဲလုပ်တယ်။

ပထမဆုံးလုပ်တဲ့ အမှတ်တရပွဲမှာ ဦးညိုမြအကြောင်း ပရိသတ်ထဲက စကား ထပြောကြတဲ့အထဲမှာ အချက်အလက် ထိထိမိမိ အသံကျယ်ကျယ်၊ ဆွဲဆောင်မှုရှိရှိနဲ့ ပြောတဲ့လူတစ်ယောက်ဟာ ကျွန်တော့်အတွက် စိတ်ဝင်စားစရာ ဖြစ်ခဲ့တယ်။ သူက တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ ဦးထွန်းအောင်ကျော်ပါ။

မြန်မာ လူလတ်တန်းစားတွေရဲ့ ဘဝနဲ့ အမြင်ကို ဖော်ပြဖို့ အလယ်ကလူ စကားဝဲသလား ဆိုတဲ့ ဓနစီးပွားရေးမဂ္ဂဇင်း မျက်နှာဖုံးဆောင်းပါးရေးတုန်းက ဦးထွန်းအောင်ကျော်ကို ကျွန်တော် အင်တာဗျူးသွားလုပ်တယ်။ အင်တာဗျူးလုပ်ရင်း သူနဲ့ စကားစမြည် ပြောမိရာက သူ့ လူမှုရေးအမြင်၊ နိုင်ငံရေးအမြင်တွေကို သိရ တယ်။ သူနဲ့ စိတ်ချင်း ပိုရင်းနှီးသွားတယ်။ ကျွန်တော့်ဆောင်းပါးက ပုံနှိပ်ပြီး ပေမယ့် အကြောင်းအားလျော်စွာ စာအုပ်ဖြန့်ဝေရာမှာ ထည့်သွင်းခြင်း မရှိရတော့ ကျွန်တော့်ကို အချိန်ပေးပြီး အတွေးအမြင်တွေ ပြောခဲ့သူကို ကျွန်တော် အားနာ တယ်။ တောင်းပန်စကား ဆိုရတယ်။ ဒီလိုနဲ့ သူ့ရုံးခန်းကို အခေါက်ခေါက်အခါခါ ကျွန်တော် သွားဖြစ်တယ်။

ကျွန်တော်ရေးသားတဲ့ ဆောင်းပါးတွေအတွက် ဥပဒေရေးရာ လေ့လာဖို့ လိုအပ်တဲ့အခါ ဦးထွန်းအောင်ကျော်ကို ကျွန်တော် အကူအညီသွားတောင်းတယ်။ သူက စာအုပ်စာတမ်း စုဆောင်းထိန်းသိမ်းတာ စနစ်ကျတယ်။ ကိုယ်ပိုင် စာကြည့်တိုက်ရှိတယ်။ စာအုပ်ဗီရိုတွေက သပ်ရပ်သန့်ရှင်းနေတယ်။ မှန်တွေက ဖုန်မတက်ဘဲ ဝင်းလက်နေမြဲ ဖြစ်တယ်။ သူ့ရုံးခန်းမှာ စာအုပ်ဗီရိုတွေက တဆောင်တယောင် ဖြစ်နေတယ်။ ဒီလို ထားတာဟာ ရှေ့နေတစ်ယောက်ရဲ့

ရုံးခန်းဖြစ်လို့ ဟိတ်ကောင်းအောင် ပြင်ဆင်မှုတစ်ခုလည်း ပါဝင်ပါလိမ့်မယ်။

ကျွန်တော်ကတော့ စာဖတ်တဲ့ ရှေ့နေကြီးတစ်ယောက်အဖြစ် သူ့ကို လေးစားတယ်။ ခေတ်ကို မျက်ခြည်မပြတ် သုံးသပ်လေ့လာနေသူတစ်ဦးအဖြစ် ရာစုသစ် သူ့အမြင်တွေကို တောင်းခံပါတယ်။

အသိပညာခေတ် knowledge age ဆိုပြီးတော့ ပြောကြ ဆိုကြတာတွေ ကျွန်တော် ကြားတယ်။ အဲဒီအတိုင်း ဖြစ်လာလိမ့် မယ်လို့ ကျွန်တော် ယုံကြည်တယ်။

ပညာဆိုတဲ့နေရာမှာ သားကျွေးမှု မယားကျွေးမှု တစ်ခုပညာ ကိုယ်စီပါ ဆိုတဲ့ အထဲက လက်သမားဆရာလည်း လက်သမားဆရာရဲ့ ပညာ၊ ပန်းရံဆရာလည်း ပန်းရံရဲ့ပညာကနေ ၂၁ ရာစုမှာတော့ professional skill လိုလာလိမ့်မယ်။ အဲဒါ အဓိကပဲ။ ဥပမာဆိုပါတော့ စာရေးဆရာဆိုရင် တကယ့်ကို professional writer တွေ နေရာပိုပြီး ရလာလိမ့်မယ်။ professional writer ဆိုတာ စာရေးခြင်းကို အချိန်ပိုင်း အလုပ်အနေနဲ့ လုပ်တာမဟုတ်ဘဲနဲ့ အချိန်ပြည့် လုပ်ငန်းတစ်ခုအနေနဲ့ သေသေချာချာ လုပ်တဲ့သူ။ ဥပမာ ကျွန်တော်တို့ ရှေ့နေများဆိုရင် လည်း ရှေ့နေဘွဲ့ရမယ်။ ဆိုင်းဘုတ်တင်ချိတ်ထားမယ်။ အဲသလိုရှေ့နေ မျိုးမဟုတ်ဘဲနဲ့ ဥပဒေပညာကို ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် ကျေကျေ ညက်ညက် လေ့လာတတ်သိပြီး စိတ်ဝင်တစားနဲ့ ဒါနဲ့ အသက် မွေးဝမ်းကျောင်းပြုနေတဲ့သူ။ အဲဒီလို လူမျိုးတွေသာလျှင် ၂၁ ရာစုမှာ နေရာရလာလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော်ထင်တယ်။

အဲဒီတော့ ၂၁ ရာစုကို ကျွန်တော်တို့ ဘယ်လိုရင်ဆိုင်ကြမလဲ ဆိုတော့ အသိအလိမ္မာပညာ တစ်ဦးချင်း တစ်ဦးချင်းမှာ ပြည့်ဝနေဖို့ လိုတယ်။ အလိမ္မာဆိုတဲ့နေရာမှာလည်း ကျွမ်းကျင်ရာ လိမ္မာဆိုတဲ့ အတိုင်း ကိုယ်တတ်ရာ တတ် ရာမှာ ကျွမ်းကျင်ဖို့ လိုတယ်။

နောက်ပြီးတော့ အထက်ကလူကို လက်အောက်ငယ်သားတွေက ရိုသေဖို့ဆိုရင်လည်း အဲဒီ အထက်အရာရှိဟာ လက်အောက်ငယ်သား တွေထက် ဆိုင်ရာ ဆိုင်ရာ စီးပွားရေးလုပ်ငန်း၊ ဆိုင်ရာ ဆိုင်ရာ အခန်း ကဏ္ဍတွေမှာ professional skill ပိုရမယ်။

မပိုဘဲနဲ့ အထက်အရာရှိအဖြစ် နေမယ်ဆိုရင် ၂၁ ရာစုနဲ့ အံမဝင်ဘူး၊ အဲဒီလို အဖွဲ့အစည်း မတိုးတက်နိုင်ဘူး။ အဲဒီ တိုင်းပြည် မတိုးတက်ဘူး။

ကျွန်တော်စိတ်အဝင်စားဆုံးက ပြည်သူ့ဝန်ထမ်းတွေ။ ၂၁ ရာစု မှာ တိုင်းပြည်ရဲ့ တိုးတက်မှု တည်ငြိမ်အေးချမ်းမှု အားလုံးကို အဓိက နေရာက တကယ် လုပ် ပေးမယ့် သူကတော့ ပြည် သူ့ဝန် ထမ်းတွေပါပဲ။ အရင်ကလည်း ယုံတယ်၊ အခုလည်း ယုံတယ်။

ပြည်သူ့ဝန်ထမ်းတွေဟာ ပြည်အတွက် ငြမ်းတွေပါပဲ။ ဒီငြမ်းတွေ ဟာ ဘုရားပြီးတော့ငြမ်းဖျက်ရမယ်ဆိုတဲ့ ငြမ်းတွေမဟုတ်ဘဲနဲ့ တကယ့် ကို လူ့ရဲ့ အမာခံအရိုးထည် skeleton လိုပဲ။ တိုင်းပြည်အတွက် ဝန်ထမ်းဟာ အင်မတန် အရေးကြီးတယ်။ ပြည့်အတွက် ငြမ်းဖြစ်တဲ့ အတွက် ဒီငြမ်းတွေ ခြစားမနေဖို့တော့ လိုတယ်။

ခြမစားအောင်ဘာလုပ်ရမလဲဆိုတော့ သက်ဆိုင်ရာ သက်ဆိုင်ရာ အခန်းကဏ္ဍတွေမှာ သူတို့ဟာ တကယ့်ကို ကျွမ်းကျင်တဲ့ သူတွေဖြစ်ဖို့ အဲဒါ အလိုအပ်ဆုံးပဲ။

၂၁ ရာစုကို ရင်ဆိုင်တဲ့နေရာမှာ အတတ်ပညာ အသိ အလိမ္မာ တွေနဲ့ ရင်ဆိုင်ကြမယ်လို့ ကြွေးကြော်တာဟာ order of the century ရာစုကနေ ကျွန်တော်တို့ကို ပြဋ္ဌာန်းချက်ပါပဲ။ ကျောင်းဆရာတစ် ယောက်ဟာ ပြဋ္ဌာန်းချက်အတိုင်း ကလေးတွေကို စာသင်ရမယ်။ ကလေး တွေကလည်း ပြဋ္ဌာန်းချက်အတိုင်း လေ့ကျင့်ရမယ်။ အဲဒါမဟုတ်ရင် စာမေးပွဲကျမယ်။ ၂၁ ရာစုရဲ့ ပြဋ္ဌာန်းချက်သည် အသိအလိမ္မာ ပညာ တတ်ရမယ်ဆိုတဲ့ဟာ ရှိတယ်။ အဲဒီအတိုင်း ကျွန်တော်တို့က သွားရမယ်။

သွားတဲ့နေရာမှာ professional skill ရဖို့ ကျောင်းတွေရဲ့ သင်ကြား မှုမှာ formal schooling ကတော့ အကုန်လုံး တတ်ထားရမယ်။ တတ်တဲ့အပေါ်မှာ မူတည်ပြီးတော့ knowledge, wisdom, profes- sional skill တွေကို တစ်ဦးစီ တစ်ဦးစီက ဖြည့်ဆည်းရမယ်။

ဝန်ထမ်းတွေမှာလည်း formal schooling ထွက်ရုံနဲ့တင် မရဘူး။ အဲဒါအခြေခံပဲ။ ဒါကို အခြေခံထားပြီး professional skill ရှိကို ရှိရ မယ်။ ကိုယ့်အလုပ်နဲ့ပတ်သက်တဲ့ အသိပညာ ရှိရမယ်။ knowledge နောက်တစ်ခါ ဆင်ခြင်တုံတရားနဲ့ လုပ်တတ်တဲ့ wisdom ရှိရမယ်။

အဲဒါတွေ မရှိဘူးဆိုရင်တော့ တစ်ဦးချင်း တစ်ဦးချင်းသည် ၂၁ ရာစုမှာ နေခဲ့ကြရမယ်။

အဲဒီလိုပဲ နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံအနေနဲ့လည်း ဒီလမ်းစဉ်အတိုင်း မလိုက်ဘူးဆိုရင် ကမ္ဘာ့အသိုင်းအဝိုင်းမှာ နေရာမရှိဘူး။

အသိအလိမ္မာ ပညာဆိုတဲ့ အပိုင်းမှာလည်း ရိုးဖြောင့်မှု လိုအပ် တယ်။ သိပ် အဓိကကျတယ်။ ဖြူတာကို ဖြူတယ် ပြောဖို့၊ မည်းတာကို မည်းတယ်ပြောဖို့ လိုတယ်။ professional pride ဒီပညာကို ငါကျွမ်းကျင် တယ်။ ဒီပညာနဲ့ပတ်သက်လာရင် မဟုတ်တာ ငါ မပြောဘူးဆိုတဲ့ ကိုယ်ပိုင်ဂုဏ်သိက္ခာ ထားရမယ်။

ဆရာဝန်လိုပေါ့။ လူနာမှာကင်ဆာတွေ့နေတယ်။ ဒါကို လူနာနဲ့ အသိုင်းအဝိုင်းကတော့ ကြိုက်မှာမဟုတ်ဘူး။ မကြိုက်ပေမယ့် ကင်ဆာကို သူ ကုကို ကုရမယ်။ သူက အကြိုက်လိုက်ပြီး ကင်ဆာမဟုတ်ပါဘူး ပြောမယ်။ သူ့ကိုယ်သူလည်း ကင်ဆာမဟုတ်ဘူး၊ ကင်ဆာမဟုတ်ဘူး လို့ ညာပြီး တလွဲဆေးပေးရင် လူနာသေမှာပဲ။

အဲဒီတော့ နိုင်ငံသားတစ်ဦးဟာ အသိပညာတတ်ပြီး ရိုးဖြောင့်ဖို့ လိုတယ်။

အရေးအကြီးဆုံးကတော့ နေရာတိုင်းမှာ တကယ့်ဟာတွေ ဖြစ်နေ ကြဖို့ပဲ။ စာရေးဆရာဆိုရင်လည်း တကယ့်စာရေးဆရာ၊ ရှေ့နေဆိုရင် လည်း တကယ့်ရှေ့နေ professional တွေဖြစ်နေရမယ်။

ဒီထဲကမှ တစ်ခါ စပါယ်ရှယ်လစ်တွေ ထပ်ရှိရမယ်။ အကြောင်း အရာ တစ်ခုကို နက်နက်နဲနဲ သိရမယ်။ ပတ်သက် ဆက်နွယ်နေတဲ့ အကြောင်းအရာတွေကိုလည်း သိနေရမယ်။ ဥပမာ မျက်စိအထူးကု ဆရာဝန်ဟာ ခန္ဓာဗေဒ ဖွဲ့စည်းမှု အားလုံးကိုလည်း သိထားရမယ့် သဘောပဲ။

၂၁ ရာစု စီမံခန့်ခွဲရေးမှာလည်း ဗီရိုလိုပဲ သူ့အကန့်နဲ့သူ ဖြစ်သင့် တယ်။ အံ့ဆွဲတစ်ခုထဲမှာပဲ လက်သုတ်ပဝါလည်းထည့်၊ ဆပ်ပြာလည်း ထည့်၊ တို့ဖတ်ပဝါလည်းထည့် မဟုတ်ဘူး။ စီမံခန့်ခွဲသူကလည်း ကိုယ့်အကန့်နဲ့ကိုယ် သူ့အကန့်နဲ့သူ တာဝန် ယူတဲ့စနစ် ၂၁ ရာစုမှာ လိုအပ်လာမယ်။

ကိုယ့်အပိုင်းကိုယ် ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်နဲ့ ခွဲခွဲခြားခြား လုပ်ကိုင်၊ ကိုယ့်အလုပ်ကို ကိုယ်တာဝန်ယူတဲ့စနစ်နဲ့ လုပ်ကြရလိမ့်မယ်။

[ဦးထွန်းအောင်ကျော်ကို သခင်ချစ်ထူး၊ ဒေါ်လှတို့က ၁၉၄၆ ခုနှစ်၊ ရွှေဘိုမြို့မှာမွေး၊ မန္တလေးမြို့မှာ ကြီးပြင်း၊ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်က ဥပဒေဘွဲ့ရတယ်။ တရားရုံးချုပ် ရှေ့နေအဖြစ် အသက်မွေးပြီး မန္တလေးမြို့မှာ နေထိုင်ပါတယ်။]

ရှေ့လျှောက် ဘောင်တွေက
ကျယ် ကျယ် လာပြီ။
ကျဉ်းမြောင်းတာတွေ
ပျက် ပျက် သွားပြီ။
ကိုယ်ချဉ်းပဲနေလို့ မရတော့ဘူး။
နိုင်ငံရေးမှာပဲဖြစ်ဖြစ်
သုတေသနမှာပဲဖြစ်ဖြစ်
လေ့လာရေးမှာပဲဖြစ်ဖြစ်
ကိုယ်တစ်ယောက်တည်းလုပ်နေလို့
မပြီးပါဘူး။ တစ်ယောက်နဲ့
တစ်ယောက် ကူညီရမှာပဲ။

ဆရာဝန် တင်မောင်ကြည်

ဆရာဝန်တင်မောင်ကြည် သုတေသနပညာရှင်၊ စာရေးဆရာ၊ ဆရာဝန်

မန္တလေးတရုတ်တန်းက သူ့အိမ်ကို မြန်မာမှုစိတ်ဝင်စားသူနိုင်ငံခြားသားတိုင်း သိကြ၊ လာလေ့ရှိကြသည်။ ဒေါက်တာတင်မောင်ကြည်ကလည်း သူ့ဆီလာသူ ဘယ်သူ့ကိုမဆို သူသိထားသမျှ အိတ်သွန်ဖာမှောက် ပြောပြတတ်သူ၊ သူ့ဆီမှာရှိတဲ့စာရွက်စာတမ်း အချက်အလက်တွေကို မကွယ်မဝှက် လက်ဆင့်ကမ်းပေး သူဖြစ်ပါတယ်။

သူ့အိမ်အဝင်မှာတော့ ဒေါက်တာတင်မောင်ကြည်၊ M.B.B.S., M.Med., Sc. ဆိုတဲ့ သစ်သားဆိုင်းဘုတ်ပြားက ဆေးသားတွေမိန့်ပြီး ဖုန်အလိမ်း လိမ်းတက်နေတယ်။ ၁၉၉၁ ခုနှစ်က မန္တလေးဆေးတက္ကသိုလ် လက်ထောက်ကထိက တာဝန်က နုတ်ထွက် ပြီး ကတည်းက ဆေးကုသတဲ့အလုပ်ကို သူရပ်နား ခဲ့ပြီး သုတေသနဘက် အချိန်ပေး တယ်။

မြန်မာ့ရုပ်သေးကို ခုနှစ်နှစ်လောက် နှစ်ပြီး သူ့လေ့လာတယ်။ ရုပ်သေးရုပ်တွေ ကို ကိုယ်တိုင်ထုကြည့်တယ်။ ဆောက်ချက် အချက်သုံးလေးထောင် နေ့စဉ်ရိုက်ပြီး လက်တွေ့ကျင့်လာတဲ့အထိ ရုပ်သေးထုတယ်။ မြန်မာ့ရုပ်သေးကို ခြေခြေမြစ်မြစ် ကျွမ်းဝင်နဲ့စပ်သူ သုတေသနပညာရှင်တစ်ဦးအဖြစ် ဂျာမနီနိုင်ငံက ဖိတ်ခေါ်ပြီး သူတို့ ပြတိုက်တွေမှာ အများအပြားထိန်းသိမ်းထားတဲ့ မြန်မာ့ရုပ်သေးရုပ်တွေကို စနစ်တကျ မှတ်တမ်းပြုဖို့ ဆရာတင်ခဲ့တယ်။ ဂျာမနီက ပြတိုက်ပေါင်းများစွာမှာ ရာနဲ့ချီပြီး စုဆောင်းထားတဲ့ ရုပ်သေးရုပ်တွေကို ဒေါက်တာတင်မောင်ကြည် လေ့လာမှတ်တမ်း တင်ခဲ့တယ်။ ယဉ်ကျေးမှု သုတေသနဆောင်းပါးများ^၁ စာအုပ်မှာ ဒီအကြောင်း ပြည့်ပြည့်စုံစုံ သူ ရေးထားပါတယ်။

၁။ ယဉ်ကျေးမှုသုတေသန ဆောင်းပါးများ၊ ဆရာဝန်တင်မောင်ကြည် Tocay စာအုပ်တိုက်။ ၂၀၀၀ ခုနှစ် ဇန်နဝါရီလ။

သူ့ သုတေသနလုပ်ငန်းတွေက စုံလှတယ်။ အင်း အိုင် လက်ဖွဲ့များနှင့် မြန်မာ တို့၏ ယုံကြည်မှုများ၊ ထိုင်းစာပေသမိုင်း ယဉ်ကျေးမှု၊ ခြေတော်ရာ များ၊ ပျူစာပေ၊ ဘိုးတော်နှင့်ဂိုဏ်းများ၊ မြန်မာပိုင် လူး တစ်ဆယ့်နှစ် ပန္နား၊ မြန်မာတောပန်းများ၊ လောလောဆယ်ဆယ်မှာတော့ သူ့မိတ်ဆွေ ဒေါက်တာအောင်ဘိုလုပ်နေတဲ့ စဉ်သုတေ သနကို သူ ဝင်ကူနေတယ်။

ဒေါက်တာတင်မောင်ကြည်ရဲ့ အခြား အလုပ်အကိုင်တစ်ခုကတော့ ကျောင်းသား တွေကို စာသင်ပေးခြင်းပါပဲ။

သူ့အိမ်ကို ကျွန်တော်ရောက်သွားတော့ ဆေးကျောင်းသားတွေကို စာသင်ပြီးစ။ အလုပ်စားပွဲမှာပဲထိုင်ပြီး ထမင်းစားနေတယ်။ ထမင်းကို ဇွန်းနဲ့ ခက်ရင်းနဲ့ စားနေတာ။

ထမင်းဆိုတာ လက်နဲ့ပဲစားဖို့ကောင်းတယ်။ ထမင်းကို ဇွန်းခက်ရင်းနဲ့စားတာဟာ ကိုယ့်ရည်းစားကို ကြားက စကားပြန်ထားပြီး စကားပြောရသလိုပဲ။ အရသာမရှိဘူး ဆိုတဲ့ စကားကို ကျွန်တော်သတိရမိတယ်။

‘ဇွန်း ခက်ရင်းနဲ့ စားရတာက လက်မှာမြေဖြူတွေ ပေနေလို့ဗျ၊ မြေဖြူက တစ်ခါဆေးလည်း မပြောင်၊ နှစ်ခါဆေးလည်း မပြောင်၊ မြန်မာထမင်းဟင်းက လက်နဲ့ စားမှ အားရပါးရရှိတာ’လို့ ကျွန်တော့်အကြည့်ကို သူ သိသလိုမျိုး ပြောတယ်။

ဧည့်သည်ဖြစ်တဲ့ ကျွန်တော့်ကို နန္ဒင်းမကင်း၊ ငှက်ပျောပူကင်း၊ ကော်ဖီမစ်တွေနဲ့ သူ့မိသားစုက ဧည့်ခံပါတယ်။

ကျွန်တော်က သူ ထမင်းစားပြီးအောင် မစောင့်တော့ဘဲ ကျွန်တော့်ရာစုသစ်ကို စပြောတယ်။ ဒေါက်တာတင်မောင်ကြည်လို အလုပ်သိပ်လုပ်တဲ့ လူတစ်ယောက်အတွက် အချိန်ခွဲဝေဖို့ ခက်ခဲတတ်တယ်။ သူကလည်း ထမင်းစားလိုက်၊ သူ့အမြင်တွေပြောလိုက်။

၂၁ ရာစုဟာ ပညာက ရှေ့တန်းရောက်လာမယ့် ခေတ်ကာလ။ ပညာက အဓိက ကျမှာပဲ။ အသိပညာက တအားတိုးတက်လာ တော့ ဒီအသိပညာကပဲ လူတွေရဲ့ အဆင့်အတန်းရော၊ အတွေး အခေါ်ရော အကုန်လုံးကို ပြောင်းလဲမှာပဲ။

နောက်ပြီးတော့ internationalism ဘက်ကို ဦးတည်မယ်။ အင်တာနေရှင်နယ်လစ်ဇင်ဆိုတာ မိမိနိုင်ငံ မိမိလူမျိုးဆိုတဲ့ ဘောင်က သိပ်ကို ကျဉ်းသွားပြီ။ ရှေ့လျှောက်ဘောင်တွေက ကျယ်ကျယ်လာပြီ။ ကျဉ်းမြောင်းတာတွေ ပျက်ပျက်သွားပြီ။ ကိုယ်ချည်းပဲနေလို့မရတော့ဘူး။ သုတေသနမှာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ လေ့လာ ရေးမှာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ်တစ်ယောက်တည်း လုပ်နေလို့ မပြီးပါဘူး။ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ကူညီရမှာပဲ။

မိမိလူမျိုးပဲ ချစ်တယ်ဆိုတာ သိပ်ကျဉ်းမြောင်းသွားပြီ။ ကိုယ့်အမျိုး ကိုယ်ချစ်တာ ကောင်းပါတယ်။ ဒါပေမယ့် လူအားလုံးကို ချစ်ရမယ်။ အဲဒါ အဓိကဖြစ်လာတယ်။ ကျွန်တော်တို့က လူ အားလုံးကို ချစ်ရမယ်ပဲ ပြောသေးတယ်။ ဗုဒ္ဓက သတ္တဝါတိုင်းကို ချစ်ရမယ်ပြောခဲ့တာ။ ၃၁ ဘုံတောင် မေတ္တာပို့တာ။ အင်တာနေရှင်နယ်လစ်ဇင်ထက်တောင် လွန်တယ်။

အလုပ်တွေလုပ်တာလည်း ကိုယ်တစ်ယောက်တည်း ကျိတ်လုပ်နေလို့ မရတော့ဘူး။ အကုန်လုံးစုပေါင်းလုပ်ရမယ်။ ဥပမာ သုတေသနလုပ်တာ။ ကျွန်တော်တို့ ခြေတော်ရာတွေ လုပ်နေကြတယ်။ ဟိုဘက် (ထိုင်း)ကလည်း လုပ်နေတယ်။ ဒီဘက်ကလည်း လုပ်နေတယ်။ သူချည်းပဲ လုပ်နေလို့ မရတော့ဘူး။ ဒီဘက်က ကူရမယ်။ ကျွန်တော်ကလည်း ဒီက တစ်ယောက်တည်း လုပ်နေလို့ မရတော့ဘူးဗျ။ အကုန်လုံးပေါင်းပြီး လုပ်ကြရမယ်။ ဒါမှ အဓိပ္ပာယ်ရှိတဲ့ အကောင်အထည် ပေါ်မှာပေါ့။ အင်တာနေရှင်နယ်လစ်ဇင် ခေါ်မှာပေါ့။ အများစုပေါင်းတဲ့ သဘောပေါ့။

တချို့လူတွေက သယံဇာတ၊ သယံဇာတ ပြောနေကြတယ်။ သယံဇာတ အရေးမကြီးဘူး မဟုတ်ပါဘူး။ အရေးကြီးပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အရေးအကြီးဆုံးက know how ဗျ။ တက်ကနိုလော်ဂျီဗျ။ knowledge ဗျ။

ဥပမာ language တောင်မှ အရင်က two language trend ဗျ။ မြန်မာစာတတ်တယ်၊ အင်္ဂလိပ်စာတတ်တယ်၊ ဒါကနေ three language trend ဖြစ်လာပြီ။ နောက်ဆို four language ဖြစ်ချင်ဖြစ်လာမယ်။ ဒီလိုတတ်တဲ့အတွက်လည်း အကျိုးများစွာ ရှိပါတယ်။ ခံစားရပါတယ်။

လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ် ၄-၅-၆၀-၇၀ တုန်းကတည်းက ဒုတိတ language တစ်ခုဟာ အရေးကြီးလာပြီဆိုတာ သိလာတယ်။ သီပေါမင်းတောင် အင်္ဂလိပ်စာသင်တာပဲ။

တစ်ချို့လူတွေက အချိန်သိပ်မရှိဘူးပြောတယ်။ ရှိအောင် လုပ်ရ မှာပဲ။ လူဟာ အလုပ်လုပ်တဲ့ သတ္တဝါပဲ။ လူဟာ မနက်ဖြန်ခါ

သေမည့်သူကဲ့သို့ အလုပ်လုပ်ရမှာပဲ။ ကိုယ့်အတွက်လည်း လုပ်ရမယ်၊ ကိုယ့်မိသားစုအတွက်လည်း လုပ်ရမယ်၊ ကိုယ့် တိုင်းပြည်အတွက် ကိုယ့်လူမျိုးအတွက်လည်း လုပ်ရမယ်။ အဲဒါထက် ကျော်ပြီး တစ်ကမ္ဘာလုံးအတွက်လည်း လုပ်ရမှာပဲ။

အများစုကြီးကတော့ reward မရှိရင် မလုပ်ချင်ကြဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကနေ့လူငယ်တွေ လုပ်လာကြတယ်။ သူတေသနသမားကတော့ reward မရှိလည်း လုပ်နေတာပဲ။ လုပ်ရမှာပဲ။

[ဆရာဝန်တင်မောင်ကြည်ကို ၁၉၃၉ခုနှစ်မှာ ဦးဘကြည်+ဒေါ်ခန့်တို့က မန္တလေးတရုတ်တန်းမှာ မွေးဖွားတယ်။ နေ့ရှင်နယ်ကျောင်းက ဆယ်တန်းအောင်ပြီး ၁၉၆၄ ခုမှာ ဆရာဝန်ဖြစ်တယ်။ ၁၉၉၁ မှာ ဆေးကုတာနားပြီး သုတေသနလုပ်တယ်။ စာရေးတယ်။ ၁၉၆၁ ခု ဆေးကျောင်းသားဘဝက အမေရိကန်နိုင်ငံထုတ် Linn's Weekly Stamp News သတင်းစာမှာ On the road to Mandalay ဆောင်းပါးနဲ့ စာပေလောကကို ဝင်ရောက်ခဲ့တယ်။]

၂၁ ရာစုမှာ
ဝပြောသာယာငြိမ်းချမ်းတဲ့
လူ့အဖွဲ့အစည်းကို
မြင်ချင်တယ်။
အဲဒီလို ဖြစ်လာပါစေလို့လည်းပဲ
ဆုတောင်းပါတယ်။

စာရေးဆရာ ပါရဂူ

ဆရာ ပါရဂူ စာရေးဆရာ

ဆရာပါရဂူဘဝဟာ ဆီမီးတိုင်နဲ့ တူတယ်။

ဆီမီးတိုင်က ပတ်ဝန်းကျင်ကို အလင်းရောင်ပေးနေတယ်။ ဆရာကလည်း သူ ရှင်သန်နေထိုင်ရာ ပတ်ဝန်းကျင်ကို အသိပညာ ဖြန့်ဝေပေးနေတယ်။ ဆရာက စာရေးခြင်းနဲ့ အသက်မွေးတာ မှန်ပေမယ့် စာမူခရရှိရေးအပေါ်မှာ လောဘ တပ်မက်မှု မရှိဘူး။ စာအုပ်တွေကို စာဖတ်သူတွေ ဈေးသက်သက်သာသာ ဖတ်နိုင်ရေးအတွက် သူ့ဘက်က အကျိုးပြုတဲ့အနေနဲ့ ထုတ်ဝေသူဆီက စာမူခကို လျှော့ယူတယ်။ ဆရာထံပါးမှာ အသိအတွက် ပညာအတွက် လာရောက်တွေ့ဆုံ ချဉ်းကပ်သူ အကူအညီတောင်းခံသူတွေနဲ့ မပြတ်ရှိနေတယ်။ ဆရာကလည်း သူ့ဆီမီးတိုင်က ကြိုက်နှစ်သက်သလောက် ထွန်းညှိပွားယူကြပါစေဆိုတဲ့ စေတနာ မျိုးနဲ့ ပေးဝေငှနေတယ်။

ဆီမီးတိုင်နဲ့ ကွာခြားတာကတော့ ဆီမီးတိုင်က မပူနဲ့ လောင်ကျွမ်းနေ တယ်။ ဆရာပါရဂူက အေးချမ်းမှုသူခန့် နေထိုင်တယ်။

အေးချမ်းမှုသူခန့် ဆရာ နေထိုင်နိုင်ခြင်းဟာ ဆရာဘဝ အမြင်က ရှင်းလို့ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။

ဆရာကို ချစ်ခင်လေးစားတဲ့အတွက် ဆရာအိမ်ကို မကြာခဏ သွားကြတဲ့ အထဲမှာ ကျွန်တော်လည်းပါဝင်ပါတယ်။ ဆရာအိမ်တံခါးကို ကိုယ့်ဟာကိုယ် ဖွင့်ဝင်ကြတဲ့ ဧည့်သည်တွေထဲမှာ ကျွန်တော်လည်း တစ်ယောက်ပါတယ်။

တစ်မနက်မှာ ဆရာအိမ်ကိုသွားပြီး ဆိုင်းမဆင့် ငုံ့မဆင့်ဘဲ ၂၁ ရာစုကို ဘယ်လို မျှော်မှန်းသလဲလို့ ကျွန်တော် မေးတယ်။

ဆရာမျှော်မှန်းတဲ့ ၂၁ ရာစုဟာ အားလုံးမျှော်မှန်းတဲ့ ၂၁ ရာစု ဖြစ်လိမ့် မယ် ထင်ပါတယ်။

၂၁ ရာစုကို ဘယ်လိုမျှော်မှန်းသလဲလို့မေးတော့ ရာဟုလာ သံကိစ္စည်း ရေးတဲ့ ၂၂ ရာစုဆိုတဲ့ စာအုပ်ကို သွားသတိရတယ်။ အဲဒီစာအုပ်ကို သူက ၁၉၂၄-၂၅ ခုလောက်က ရေးတာ။ ရာစု နှစ်စုကိုကျော်ပြီး တွေးပြီးရေးတာ။ ၂၂ ရာစုမှာ ဖြစ်မယ်လို့ သူ မျှော်မှန်းတဲ့ဟာတွေကို ရေးတာ။

ကျွန်တော်ကလည်း ဘာဖြစ်လာလိမ့်မယ်ဆိုတာ မပြော နိုင်ပေမယ့် ကျွန်တော် ဖြစ်စေချင်တာကို မျှော်မှန်းပြီး ပြောချင် တယ်။

မြန်မာ့ လူ့အဖွဲ့အစည်းကို ခြုံပြီးပြောရမယ်ဆိုရင် နံပါတ် တစ်က လူမှုရေး။ လူမှုရေးမှာ ၂၁ ရာစု ဖြစ်လာတဲ့အခါ အခု အခြေအနေထက် တိုးတက်ပြီး သာယာဝပြောတဲ့ လူ့အဖွဲ့အစည်း ကြီး လူ့လောကကြီး ဖြစ်စေချင်တယ်။

နှစ်ဟောင်း အချိန်ကာလလို လူတွေ ကိုယ့်ဝမ်းစာအတွက်၊ စားဝတ်နေရေးအတွက် ပြေးလွှားနေရတဲ့ ဒုက္ခက လွတ်ငြိမ်းပြီး အေးအေးချမ်းချမ်းနဲ့ ၂၁ ရာစုမှာ ဝပြောသာယာ ငြိမ်းချမ်းတဲ့ လူ့အဖွဲ့အစည်းကို မြင်ချင်တယ်။ အဲဒီလို ဖြစ်လာပါစေလို့လည်း ပဲ ဆုတောင်းပါတယ်။

ပညာရေးနဲ့ပတ်သက်လို့ကတော့ ပြီးခဲ့တဲ့ ရာစုခေတ်တွေ တုန်းက အင်္ဂလိပ်လက်ထက်က သူ့ဝန်ထမ်းလုပ်ဖို့ ကျွန်ုပ်ညာပဲ သင်ပေးတယ်။ သခင်ပညာ မဟုတ်ဘူး။ လွတ်လပ်ရေးရပြီးတဲ့ နောက်ပိုင်းမှာလည်း တိုင်းပြည်ထူထောင်တဲ့အခါ အေးအေး ဆေးဆေး လွတ်လွတ်လပ်လပ် ထူထောင်လို့ မရခဲ့ဘူး။ တစ် လျှောက်လုံးမှာ ပြည်တွင်းစစ်ကြောင့် ငြိမ်းချမ်းမှု မရခဲ့ဘူး။ အဓိကဖြစ်တဲ့ ပညာရေးကို မလုပ်နိုင်ခဲ့ဘူး။ ပညာရေးက စမ်းသပ် နေတဲ့ကာလ တစ်ခုနဲ့ပဲ ကြုံခဲ့ရတယ်။

ပညာရေးဘက်က ကမ္ဘာကို ရင်ဘောင်တန်းနိုင်အောင် အဆင့်မြင့်ဖို့ ကောင်းနေပြီ။ နှစ်ဟောင်းက ပညာရေးဟောင်းကို ခွာချပြီး နှစ်သစ်ရာစုသစ်မှာ မြန်မာ့ပညာရေးစနစ်သစ် ပေါ်လာပြီး ထွန်းပေါက်တဲ့ ပညာရှင်တွေ မြင်ချင်တယ်။

နိုင်ငံရေးနဲ့ ပတ်သက်လို့လည်းပဲ မြန်မာ့ လူ့အဖွဲ့အစည်းကို ငြိမ်းချမ်းမှုရလာအောင် စားဝတ်နေရေးမှာ အကြောင့်ကြမရှိဘဲနဲ့ ဖူလုံကြွယ်ဝတဲ့ လူ့အဖွဲ့အစည်းဖြစ်လာအောင် ကျွန်တော်မျှော်မှန်း ပါတယ်။ ကျွန်တော် နိုင်ငံရေးသမား မဟုတ်ဘူး။ တိုင်းပြည် အတွက် ကြည့်ပြီး ဆန္ဒဖြစ်တာပါ။

နောက် ဘာသာရေး။

ဘာသာရေးနဲ့ပတ်သက်ပြီး အထူးပြောစရာမလိုဘူး ထင် တယ်။ ဘာသာရေးကို ကိုးကွယ်ယုံကြည်တဲ့ကိစ္စမှာ မိရိုးဖလာ ထက်တော့ ကျော်လွန်စေချင်တယ်။ မိရိုးဖလာဆိုတာ ဘာမှ သိပ်မသိဘူး။ မိဘ ဗုဒ္ဓဘာသာဖြစ်လို့ ကိုယ်လည်း ဗုဒ္ဓဘာသာ ဖြစ်ပြီး ဘုရားသွား ကျောင်းတက်လုပ်တာလောက်ပဲ။ ကိုယ်ပိုင် အမြင်နဲ့ ဘာသာရေးမှာ ဖြစ်စေချင်တယ်။

ဘယ်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက ဝိပဿနာနည်းပြတယ်။ ဘယ်ဆရာ တော်က တရားဟောတယ်ဆိုတာထက် ကိုယ်ကိုယ်တိုင်က တရားထိုင်ကြည့်ပါ။ တရားနာကြည့်ပါ။ စာအုပ်တွေ ဖတ် ကြည့်ပါ။

ဘာသာရေးတွေတစ်ခုနဲ့တစ်ခု ရန်ဖြစ်နေဖို့မလိုဘဲ စည်းလုံး ဖို့ လိုတယ်။ ဘာသာတရားတွေ စည်းလုံးမှ ပြည်သူလူထုတွေရဲ့ ဘဝမြင့်တင်ရေးကို လုပ်နိုင်မယ်။ ညီညွတ်မှုကို အခြေခံပြီး လုပ်နိုင်ရမယ်။ တစ်ဘာသာနဲ့ တစ်ဘာသာ ဝေဖန်ဆန့်ကျင် နေကြတဲ့ အချိန်တွေ လွန်ခဲ့ပြီ။

ပရဟိတလုပ်ငန်းဆိုရင် ဗုဒ္ဓဘာသာရော ခရစ်ယာန်မှာရော မွတ်ဆလင်မှာရော လုပ်ဖို့ပြောတာ အများကြီးရှိတယ်။ တူညီတဲ့ ပလက်ဖောင်းပေါ်မှာရပ်ပြီးတော့ လုပ်ကြစေချင်တယ်။

[ဆရာပါရဂူကို ၁၉၂၁ ခုနှစ်က ဟင်္သာတ ဒီစကြိတ်၊ သန့်သနော့ရွာမှာ မွေးတယ်။ ရဟန်းပြုပြီး ၁၉၃၈ ခုနှစ်၊ ၁၇ နှစ်သားမှာ ပထမကြီး အောင်တယ်။ ၁၉၄၇ ခုက အိန္ဒိယကို သွားရောက်သင်ယူပြီး ၁၉၅၂ မှာ ပြန်လာတယ်။ စာရေးခြင်း နဲ့ အသက်မွေးတယ်။]

၂၀ ရာစုမှာ material တွေ
ဒါလောက်တိုးတက်နေရင်
၂၁ ရာစုမှာ ဒါထက် တိုးတက်မယ်။
တိုးတက်တဲ့ material တွေကို
အားကိုးပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကျိုး
အသုံးပြုနေမယ်ဆိုရင်
၂၁ ရာစုက ၂၀ ရာစုထက်
ပိုဆိုးမယ်။

တော်ဘုရားကလေး

တော်ဘုရားကလေး စာရေးဆရာ

မင်းမျိုးမင်းနွယ်ဖြစ်တဲ့သူ့ကို အများသူတကာ ခေါ်ကြသလိုပဲ 'တော်တော်'လို့ ကျွန်တော် ခေါ်ပါတယ်။

တော်တော်ရဲ့ မျက်နှာမှာ ခိုင်မာခြင်း၊ သိမ်မွေ့နူးညံ့ခြင်း၊ အေးချမ်းခြင်းတို့ ပေါင်းစပ်လျက် ရှိတယ်။

မင်းမျိုးမင်းနွယ်တစ်ဦးဖြစ်ပေမဲ့ သူ့ဟာ ပြတိုက်ထဲမှာ ဟောင်းနွမ်း ကျန်ရစ်သူမျိုး မဟုတ်ဘဲ ခေတ်မီတဲ့ အမြင်သစ်ရှိသူလည်း ဖြစ်ပါတယ်။

ရာစုသစ်ကို ဘယ်လို သူ မြင်သလဲ။

ရွှေတိဂုံဘုရားလမ်းမှာရှိတဲ့ တော်တော်ရဲ့ အိမ်ကိုသွားပြီး သူ့အမြင်ကို ကျွန်တော် မေးပါတယ်။ တော်တော်တို့ မိသားစုက နံနက်စာထမင်းပါကျွေးပြီး သူ့အတွေး သူ့ အမြင်ကို ပြောတယ်။

သူကတော့ မျိုးဆက်သစ်ဖြစ်တဲ့ လူငယ်တွေကို အလွန် အလေးအနက်ထားသူ တစ်ဦး ဖြစ်ပါတယ်။

သူ့အမြင်၊ သူ့ဆန္ဒက

အနာဂတ်ကို မျိုးဆက်သစ်တွေက ပိုင်တယ်ဆိုတော့ မျိုးဆက်သစ် တွေရဲ့ လက်ရှိအနေအထားနဲ့ ပတ်ဝန်းကျင် အရေးကြီးတယ်။

ဒီနေ့ ဈေးကွက်စီးပွားရေးလို့ ပြောကြတယ်။ ဈေးကွက် စီးပွားရေးမှာ အရင်းများတဲ့လူက အရင်းနည်းတဲ့လူကို အမြတ် ထုတ်တယ်။ အရင်းများတဲ့လူတွေဟာ ဘယ်လိုလူတွေလဲဆိုတာ ကြည့်လိုက်ရင်

သူတို့စီးတဲ့ မော်တော်ကား၊ ဝတ်တဲ့ အဝတ်အစားတွေကို ကြည့်ပြီး ကျန်တဲ့လူတွေက သူတို့လိုဖြစ်ချင်တော့ တရားတဲ့နည်းရော မတရားတဲ့နည်းပါသုံးပြီး လုပ်လာကြတယ်။ မတရားတဲ့နည်းက ပိုများပါတယ်။ ဘိန်းဖြူလိုဟာမျိုးအထိ အကုန်ပါတယ်။ အဲဒါတွေ ခြုံပြီးပြောရရင် ဒီနေ့ လူငယ်တွေဟာ တော်တော်ပဲ ရင်လေးစရာကောင်းတယ်။

ရွှေဘုံသာလမ်းက စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်ကို ဝင်သွားတော့ ၁၃-၁၄ နှစ်အရွယ်ကလေးတွေ ဆေးလိပ်ကို မြိန်ရည်ရှက်ရည် သောက်နေကြတာ မြင်ခဲ့ရတယ်။ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ဟေးလားဝါးလားနဲ့။ ရင်လေးစရာကောင်းတယ်။

ဝတ်စားဆင်ယင်မှုမှာလည်း ဘာလူမျိုးရယ်လို့ မသိရအောင် ယောက်ျားလေးရော မိန်းကလေးပါ ဝတ်စားနေကြတယ်။ ဒီလိုသာ ဆက်သွားမယ်ဆိုရင်၊ အနာဂတ်ကို ပိုင်ဆိုင်တဲ့လူငယ်တွေ ဒီလိုသာ ဖြစ်နေမယ်ဆိုရင် ရင်လေးစရာပဲ။

၂၁ ရာစုကို ဒီအတိုင်းသာသွားမယ်ဆိုရင် ပိုပြီး ဆိုးမယ်။

ကွန်ပျူတာတွေလာပြီ။ အင်တာနက်တွေလာပြီ။ ကွန်ပျူတာစနစ် တိုးတက်လာတာနဲ့အမျှ materialတွေ ဒါလောက် တိုးတက်နေရင် ၂၁ ရာစုမှာ ဒါထက်တိုးတက်မယ်။ တိုးတက်တဲ့ material တွေကို အားကိုးပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကျိုးအသုံးပြုနေမယ်ဆိုရင် ၂၁ ရာစုက ၂၀ ရာစု ထက် ပိုဆိုးမယ်။

အဲဒီ ၂၁ ရာစုကို ထိန်းနိုင်ဖို့ လူသားတွေကောင်းကျိုး၊ ကမ္ဘာ့ငြိမ်းချမ်းရေးကြီးရဖို့အတွက် တစ်ဘက်မှာ material အရ တက်လာသလို တစ်ဘက်မှာလည်း စိတ်ဓာတ်အရ ရင့်ကျက် မြင့်မားလာရမယ်။ ဒီနှစ်ခု harmonize ဖြစ်သွားလို့ရရင် ၂၁ ရာစုကြီးဟာ ပျော်စရာကောင်းတဲ့၊ ငြိမ်းချမ်းတဲ့၊ သာယာဝပြောတဲ့ ရာစုသစ်ကြီး ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်။

[တော်ဘုရားကလေးကို ၁၉၂၆ ခုမှာ ခမည်းတော် ကိုကိုနိုင်၊ မယ်တော် အသျှင်ထိပ်စု မြတ်ဖုရားကလေး (သီပေါမင်း၊ စုဖုရားလတ်တို့၏ စတုတ္ထသမီးတော်) က ရန်ကုန်မြို့မှာ မွေးဖွား။ မော်လမြိုင်မြို့ စိန်ဂျိုးဇက်ကွန်ဗင့်၊ မြို့မ အမျိုးသား အထက်တန်းကျောင်း၊ London University of Cambridge တို့မှာ ပညာသင်ယူ။ ၁၉၄၅ မှာ ဒေါ်ခင်မေနှင့် အိမ်ထောင်ပြု။ စာရေးဆရာ၊ သမိုင်းသုတေသီ။]

၂၁ ရာစုမှာ ဘာဖြစ်လိမ့်မယ်၊
ညာဖြစ်လိမ့်မယ်ဆိုပြီး
ပူနေတာရှိတယ်။ ဘာမှ မပူနဲ့။

Don't worry.

သူတို့က ပိုပြီး ထက်မြက်မှာ။
သွားပြီး ပူမနေနဲ့။

မောင်စူးစမ်း

မောင်စူးစမ်း ဘောဂဗေဒပညာရှင်၊ စာရေးဆရာ

အနေရိုးသူတွေထဲမှာ ဆရာမောင်စူးစမ်းကို ကျွန်တော့်စာရင်းမှာ ထိပ်ဆုံးက ထားပါတယ်။

ဆရာက လူပုံအနေရိုးပြီး အသိအမြင်မှာ အလွန်ခေတ်မီတယ်။ စာအလွန်ဖတ်တယ်။ နိုင်ငံရပ်ခြားမှာ နေထိုင်တဲ့ ဆရာသားသမီးတွေက နောက်ဆုံးထုတ်စာအုပ်တွေ အစဉ်မပြတ် ပို့ပေးနေတဲ့အတွက် ဆရာဟာ ကမ္ဘာမှာ ပြောင်းလဲနေတဲ့ အသိအမြင်သစ်တွေကို စာအုပ်တွေကတစ်ဆင့် လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် ရရှိနေသူဖြစ်တယ်။

ဆရာအိမ်မှာ ပရိဘောဂပစ္စည်း များများစားစား မရှိပါ။ စာအုပ်တွေသာ အများဆုံး ရှိနေပြီး ဆရာအိမ်ကိုသွားရင် ပက်လက်ကုလားထိုင်တစ်လုံးမှာထိုင်ပြီး ဆရာ စာဖတ် နေတာကို တွေ့ရတာ များပါတယ်။

ရာစုသစ်ကိုဝင်လာချိန်မှာ ဘောဂဗေဒပညာရှင်၊ စာရေးဆရာ မောင်စူးစမ်းမှာ ရာစုသစ်နဲ့ တစ်ပြေးညီရှိနေတာ အသိပညာနဲ့ စာအုပ်တွေပဲ ရှိပါတယ်။ သူ့အိမ်မှာ ကွန်ပျူတာ မရှိပါ။ တယ်လီဖုန်း မရှိပါ။ စာရေးစားပွဲတောင် ဟန်ကျ ပန်ကျ မရှိပါ။

အခုအခါ ဆရာက ရန်ကုန်မြို့မှာ ဧည့်သည်နေ လာနေပါတယ်။

ဆရာက ပက်လက်ကုလားထိုင်လေးပေါ်မှာထိုင်ပြီး သူ့အတွေးအမြင်ကို ပြောချိန်မှာ ကျွန်တော်က အခန်းနံရံကို ဗွီပြီး ကြမ်းပြင်မှာ ထိုင်နားထောင်ခဲ့တယ်။

၂၁ ရာစုမှာ ဘာဖြစ်လိမ့်မယ်၊ ညာဖြစ်လိမ့်မယ်ဆိုပြီး ပူနေတာ ရှိတယ်။ ဘာမှမပူနဲ့။ Don't worry သူတို့က ပိုပြီး ထက်မြက် မှာ။ သွားပြီး ပူမနေနဲ့၊ သူတို့က ပိုပြီး ဖြေရှင်းတတ်မှာ။

အခု လူ့အဖွဲ့အစည်းမှာ ရာဇဝတ်မှုတွေများတယ်၊ လင်ကွဲ မယားကွဲတွေများတယ်၊ တရားမဝင် ကလေးမွေးဖွားမှု ပိုများ လာတယ်။ လူ့အဖွဲ့အစည်း ပြိုတဲ့သဘောပေါ့။ ဖြစ်နေတာပဲ။

သို့သော်လည်း human evolution အရ လူသားရဲ့ survival အတွက် လူသားရဲ့ ပြဿနာတွေကို ဖြေရှင်းဖို့အတွက် လူသားက instant အရ ဖြေရှင်းဖို့ ဖြစ်လာမှာပဲ။

အဖြေအနေနဲ့ လူသတ္တဝါ မျိုးဆက်ရှင်သန်ရေးအတွက် မွေးရာပါ စွမ်းရည်ရှိတယ်။ သမိုင်းကိုကြည့်တဲ့အခါမှာလည်း ဘယ်သူကမှ plan မလုပ်ပဲ သူ့ဟာသူ ပေါ်လာတာပဲ။ ယဉ်ကျေးမှု ပုံစံနဲ့ ဘယ်လိုလုပ်ရမယ်တို့ ဘာတို့ မဟုတ်ဘူး။ သူ့ဟာသူ ဖြစ်လာမှာပဲ။ ဒီလိုပေါ်လာတဲ့အတွက် အားလုံး အတွက် အကျိုးရှိတယ်။

ဈေးကွက်မှာလည်း သူ့ဟာသူ ချိန်ခွင်လျှာ ညှိနှိုင်းသွားတဲ့ သဘောရှိတယ်။ အဲဒီလိုပဲ လူတွေရဲ့ ကျင့်ဝတ်ပုံစံကိုလည်း အနေအထားမှန်အောင် လုပ်မှာပဲ။ culture က technology ကို အမီလိုက်ပြီး catch-up လုပ်မယ်။ technology ကြောင့် ဖရိုဖရဲ ဖြစ်တာကို တက်လာတဲ့ culture က take လုပ်မှာပဲ။

၂၁ ရာစုအတွက် ဘာစိုးရိမ်သလဲဆိုရင် ကျွန်တော်တော့ ဘာမှ မစိုးရိမ်ဘူး။ ပြဿနာရှိရင် ပြဿနာကို ရှင်းတဲ့နည်း ပေါ်လာမှာပဲ။

[မောင်စူးစမ်းကို ၁၉၂၇ ခုနှစ်၊ ပျဉ်းမနားမြို့မှာ မွေးဖွား။ စီးပွားရေးတက္ကသိုလ် ဘောဂဗေဒဌာနဆရာ၊ စီးပွားရေး တက္ကသိုလ် ပညာရေးအဖွဲ့ဝင်၊ နိုင်ငံတော် ကူးသန်းရောင်းဝယ်ရေးဘဏ် ညွှန်ကြားရေးမှူး၊ အမျိုးသားစီမံကိန်းဌာန အထူး အရာရှိအဖြစ် ဆောင်ရွက်ခဲ့။ ယခုအခါ စီးပွားရေးပညာ၊ စာရေးဆရာအဖြစ် ရပ်တည်နေ။]

အသုံးအဆောင်တွေ
ခေတ်မီလာသလို လူသားတွေရဲ့
အသိအမြင်တွေလည်း ခေတ်နောက်ကျ
မနေရန်ကြံဖို့
အလွန်အရေးကြီးလာတယ်။

ဦးအောင်မြင့်ထွန်း

ဦးအောင်မြင့်ထွန်း အမှုဆောင်ဒါရိုက်တာ

Peace & Mandalay Associate Co., Ltd.

PMA ကုမ္ပဏီဝန်ထမ်းတွေကို စီမံခန့်ခွဲမှုပညာအကြောင်း ဆွေးနွေးပို့ချပွဲကို သွားရင်း ဦးအောင်မြင့်ထွန်းရဲ့ ၂၁ ရာစု အတွေးအမြင်တွေ သိရဖို့ တွေ့ဆုံခွင့်တောင်းတယ်။

ကုမ္ပဏီရုံးခန်းမှာဆိုရင် အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောလို့ရမယ် မထင်ဘူး။ အိမ်ကို လာခဲ့ပါလို့ သူက ဖိတ်ခေါ်ပါတယ်။ သူနဲ့ ကျွန်တော်က မိတ်ဆွေရဲ့ မိတ်ဆွေချင်း မိတ်ဆွေဖြစ်ကြရတဲ့သဘောပါ။ သူ့ရော ကျွန်တော်ပါ(ကွယ်လွန်သူ) ဆရာဦးသူရအောင်ရဲ့ မိတ်ဆွေတွေဖြစ်ကြလို့ ဦးသူရအောင်ရဲ့ ကျေးဇူးနဲ့ ခင်မင်ရင်းနှီးခဲ့ကြတာပါ။ သူ့ကို ဆရာဦးသူရ အောင် ခေါ်သလို ဘကြီးအောင်လို့ပဲ ကျွန်တော်က ခေါ်ခဲ့တယ်။ သူ့ဇနီး မဝေ(ဒေါ်ခင်စန်းဝေ) နဲ့လည်း ရင်းနှီးနေတာ ဖြစ်လို့ သူ့အိမ်မှာ အင်တာဗျူးသွားလုပ်ဖို့ ဆိုတာလည်း ကျွန်တော့်အတွက် ဝန်လေးစရာ မဖြစ်ပါဘူး။

ချိန်းဆိုထားတဲ့နေ့မှာ အင်တာဗျူးလုပ်ဖို့သွားတော့ သူက အဆင်သင့်ပြင်ပြီး စောင့်နေတယ်။ ဘုရားခန်းနဲ့ တစ်ဆက်တည်းဖြစ်တဲ့ သူ့အလုပ်စားပွဲမှာ ကျွန်တော်တို့ စကားထိုင်ပြောကြတယ်။ စားပွဲပေါ်မှာ သူပြောမယ့်စကားအတွက် လိုအပ်ရင် ကိုးကား ဖို့ စာအုပ်တွေလည်း အဆင်သင့်တင်ထားတယ်။ ဧည့်ခံမှုအပါအဝင် လိုအပ်တာတွေ ဆောင်ရွက်ပေးဖို့ အတွင်းရေးမှူးအမျိုးသမီးနှစ်ယောက်လည်း မလှမ်းမကမ်းက အဆင် သင့် စောင့်နေကြတာတွေ့ရတယ်။

ဦးအောင်မြင့်ထွန်းဟာ အစစ အရာရာကို စနစ်တကျပြင်ဆင်ပြီးမှ လုပ်ကိုင်လေ့ ရှိတာ သူ့အခင်းအကျင်းတွေက ဖော်ပြနေတယ်။

ပြောရမယ့်အကြောင်းအရာကို ကျွန်တော်ကလည်း ကြိုတင်ပြောထားပြီးသား သူကလည်း ပြင်ဆင်ထားပြီးသားမို့ ကျွန်တော်က အနည်းအကျဉ်း စကားထောက် ပေးရုံနဲ့ သူက သူ့အမြင် သူ့အယူအဆကို ဆက်တိုက်ပြောပြသွားတယ်။

Peace & Mandalay Associate Co.,Ltd. အနေနဲ့ ၁၉၉၅ ခု လုပ်ငန်းကို စတင် တည်ထောင်ကတည်းက လုပ်ငန်းကို year by year စီမံကိန်းတွေ ဆွဲထားတယ်။

ဉာဏလုပ်သားပေါင်း ဘယ်လောက်၊ ကာယလုပ်သားပေါင်း ဘယ်လောက်နဲ့ ဖွဲ့စည်းမယ်၊ project တန်ဖိုး ဘယ်လောက် မြှုပ်နှံမယ်၊ အကျိုးအမြတ် ဘယ် လောက် ခန့်မှန်းမယ်ဆိုတာမျိုး လျာထားချက်ချတယ်။

ဒီအထဲမှာ ကာယ ဉာဏဝန်ထမ်းတွေကို ပိုင်ဆိုင်မှုအားလုံးထဲမှာ တန်ဖိုး အကြီးဆုံးပိုင်ဆိုင်မှုအဖြစ် သတ်မှတ်ထား တယ်။ သူတို့ ကျွမ်းကျင်မှုကို တလေး တစား တန်ဖိုးထားတယ်။ ဒါကြောင့်လည်း resource development ဌာနကဖွင့်တဲ့ business law diploma ကို ကုမ္ပဏီရဲ့ မန်နေဂျာ level များ တက်စေပါတယ်။ MCC နဲ့ပေါင်းပြီး စီမံခန့်ခွဲမှုဆိုတာ ဘာ လဲ ဘယ်လို စီမံခန့်ခွဲရသလဲဆိုတာ ဝန်ထမ်းအားလုံး သိနားလည်အောင် ဆွေးနွေးဟောပြောပွဲလည်း လုပ်ပေးတယ်။ ရုံးထဲမှာလည်း စာကြည့်တိုက်ဖွင့်ပြီး ကလေးတွေကို စာဖတ်ခိုင်းတယ်။ စာအုပ် တွေလည်း ရသလောက် စုဆောင်းထားတယ်။

ကျွန်တော်တို့လုပ်ငန်းက အဆောက်အအုံတွေကို ဆေးသုတ် မွမ်းမံပေးတာ ပါ။ ဆေးသုတ် အလုပ်သမားလေးတွေ က အသိပညာ အားနည်းတယ်။ သူတို့ စိတ်ဓာတ်ကို မြှင့်တင်ပေးတယ်။ သူတို့ကို အားပေးစကား ပြောပေးတယ်။ သူတို့ ဝတ်စား နေထိုင်ပုံကအစ သားသားနားနားရှိအောင် ပြင်ဆင်ပေးထားတယ်။

ဝန်ထမ်းတွေ အရည်အချင်း ပြည့်ဝစေချင်တယ်။ ခေတ်မီပစ္စည်းတွေ သုံးတတ် စေချင်တယ်။

အခုဆိုရင် ဆေးသုတ်ကိရိယာတွေကလည်း ဆန်းသစ်လာနေပြီ။ တိုတုန်းက ဝါးလှေကားကြီးတစ်လက်နဲ့ တံမြတ် စည်းဟောင်းတစ်ချောင်းနဲ့ ဆေးသုတ်တဲ့ နေရာမှာ gun အမျိုးမျိုး သုံးလာတယ်။ ဝါးငြမ်းအစား သံမဏိစင်တွေ သုံးလာ တယ်။ စုတ်တံအစား roller တွေ သုံးလာတယ်။ ကျန်းမာရေးနဲ့ ညီအောင် ဆေးသုတ်ရတဲ့ အခန်းကို လေစုပ်စက် လေမှုတ်စက်တွေ သုံးလာတယ်။ နှာခေါင်း စွပ်တွေ မျက်လုံးကာတွေ၊ အထက် အမြင့်ကိုတက်ရင် အသက်ကယ်ချိတ်တွေ သုံးလာတယ်။ ခေတ်ပြောင်းလာတာနဲ့အမျှ အသုံးအဆောင်တွေလည်း ခေတ်မီလာ တယ်။ အသုံးအဆောင်တွေ ခေတ်မီလာသလို လူသားတွေရဲ့ အသိအမြင်တွေ လည်း ခေတ်နောက်ကျ မနေရစ်ကြဖို့ အလွန်အရေးကြီးလာတယ်။

ကျွန်တော်တွင်မဟုတ်ဘူး။ ဒီပြင် ကုမ္ပဏီတွေ၊ နိုင်ငံအကြီးအကဲတွေ၊ ပြည်သူပြည်သားတွေက ၂၁ ရာစုထဲ တိုးဝင်လာကြပြီ။ ဒီရာစုသစ်မှာ ဘယ်လို ကောင်းမွန်တဲ့လုပ်ငန်းတွေ စလုပ်ကြမယ်ဆိုတာမျိုး ရည်မှန်းချက်တွေ ရှိကြမယ် ဆိုရင် အောင်မြင်မှုတွေပိုရလာကြလိမ့်မယ်လို့ ယူဆပါတယ်။

[ဦးအောင်မြင်ထွန်းကို အဘ ဦးဘစ် အမိ ဒေါ်စိန်စိန်တို့က ၁၉၅၅ ခုနှစ်မှာ မွေးဖွားတယ်။ မန္တလေးတက္ကသိုလ်က သိပ္ပံဘွဲ့(ဓာတုဗေဒ) ရရှိခဲ့တယ်။ အထက်တန်း ရှေ့နေ စာမေးပွဲ အောင်မြင်ခဲ့တယ်။ PMA Co.,Ltd. အမှုဆောင် ဒါရိုက်တာ အဖြစ် ဆောင်ရွက်လျက် ရှိတယ်။]

၂၁ ရာစုမှာလည်း လူတွေအတွက်
စိတ်ဝင်စားစရာ တစ်ခုပဲ။

ဒါပေမယ့် အဲဒီနေ့မှာ

ကြယ်တံခွန်ထွက်မှာလည်း မဟုတ်ဘူး။

ထူးထူးခြားခြားကြီး

ထ မြင်ရမှာလည်း မဟုတ်ဘူး။

ခါးရေဆရာ ပေမြင့်

စာရေးဆရာ ဆရာဖေမြင့်

ကျွန်တော်တို့ ကူးယူလာခဲ့တဲ့ ဆရာဖေမြင့်ရဲ့ အိမ်သစ်လိပ်စာက အမှားဖြစ်နေတယ်။

လိပ်စာမှားနဲ့ အိမ်ရှာတာမို့ ကျွန်တော်တို့ကားဟာ ရပ်ကွက်ထဲမှာ တစ်လမ်းဝင် တစ်လမ်းထွက်နဲ့ ချာချာလည် နေတယ်။ ဒီအထဲမှာ မိုးက သဲသဲမဲမဲရွာနေပြန်တော့ အင်းစိန်က လမ်းတွေပေါ်မှာ မိုးရေတင်နေပြန်တယ်။ ကားစီးရတာ နဲ့ မတူပဲ ချောင်း ရိုးမှာ လှေစီးရတာနဲ့ တူတယ်။

ဆရာ့ အိမ်လိပ်စာနဲ့အတူ ဖုန်းနံပါတ်လည်း ပါတယ်။ ဒါနဲ့ တယ်လီဖုန်း အခမေးပြီးဆက်နိုင်တဲ့ အိမ်တစ်အိမ်ကို ဝင်ပြီး ဆရာ့ဖုန်းနံပါတ်ကို နှိပ်ပါတယ်။ တစ်ကြိမ် နှစ်ကြိမ်သုံးကြိမ် လေးကြိမ်နှိပ်ပေမယ့် ဆရာ့ဖုန်းကို ခေါ်လို့မရ။ ကျွန်တော်တို့အတွက် ဒီတယ်လီဖုန်း နံပါတ်လေးဟာ ရေနစ်သူတွေအတွက် ကောက်ရိုးမျှင်တစ်မျှင်ပါ။

တယ်လီဖုန်းခေါ်လို့ရမှဖြစ်မယ့် အနေအထားပါ။ ဆရာဖေမြင့်နဲ့ အဆက်အသွယ် ရရင် ဘယ်လိုလာရမှာလဲ၊ ဘယ် လိုသွားရင် ရောက်မှာလဲ လမ်းကြောင်းမှန်ကို မေးရ သိရမှာပါ။

ရှစ်ကြိမ် ကိုးကြိမ် တစ်ခါ တစ်ခါ နံပါတ်တွေနှိပ်နေတဲ့ ကျွန်တော်တို့ကို တယ်လီဖုန်းပိုင်ရှင်က ကရုဏာသက်လာ ပုံရပါတယ်။ ခေါ်လို့မရဘူးလား။ ဘယ်ကို ခေါ်ချင်တာလဲလို့မေးတော့ ဆရာဖေမြင့်ရဲ့ လိပ်စာနဲ့ ဖုန်းနံပါတ်ပါတဲ့ စာရွက် ပြလိုက်တယ်။ သူက ပြီးပါတယ်။ ‘စာရေးဆရာ ဆရာဖေမြင့်အိမ်ဆိုရင်တော့ ဒါလောက် ခက်ခက်ခဲခဲ ဖုန်းဆက်မနေပါနဲ့တော့၊ မျက်နှာချင်းဆိုင် လမ်းဟိုဘက်က တိုက်လာ ဆရာတို့တိုက်ပါပဲ’ တဲ့။

ဒီလိုနဲ့ပဲ လမ်းတစ်ဖက်ကို ကူးလိုက်ကြရုံနဲ့ ကျွန်တော်တို့ ဆရာဖေမြင့်တို့အိမ်ကို ရောက်သွားကြတယ်။

ကျွန်တော်တို့ ရာစုသစ်အကြောင်း ပြောနိုင်သွားကြပါတယ်။

ကျော်ရင်မြင့်။ ။ ၂၁ ရာစု၊ ရာစုသစ်ဟာ သာမန်ကိန်းဂဏန်းပြောင်းလဲမှု တစ်ခုပဲ။ ၂၀ ပြီးလို့ ၂၁ ရောက်လာတယ်။ ဒီသဘောပဲလား။ ထူးခြားတဲ့ ပြောင်းလဲမှုရှိမလား။

ဖေမြင့် ။ ။ လူတွေမှာ celebrate လုပ်ဖို့ ဝါသနာပါတယ် ခေါ်မလား။ အလေ့အထရှိကြတယ်။ မွေးနေ့မှာ လုပ်မယ်၊ ၄၀ ပြည့်လို့ ၅၀ ပြည့်လို့ ဆိုတာမျိုး။ ၂၁ ရာစုဝင်တာလည်း လူတွေအတွက် စိတ်ဝင်စားစရာတစ်ခုပဲ။ ကြုံခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီနေ့မှာ ကြယ်တံခွန်ထွက်မှာလည်း မဟုတ်ဘူး။ ထူးထူးခြားခြားကြီး ထမြင်ရမှာလည်း မဟုတ်ဘူး။ သာမန်ရက် တစ် ရက်ပဲ။ အဲဒီ အချိန်မှာ တစ်ယောက်ယောက်ဟာ တစ်ခုခုတော့ လုပ်မယ်ဆိုပြီး လုပ်ကြမယ်ဆိုရင်တော့ ထူးခြားချင် ထူးခြားမလားပဲ။

ကျော်ရင်မြင့်။ ။ လူ့အဖွဲ့အစည်းဟာ ၂၁ ရာစုမှာ ပိုကောင်း လာမလား၊ နေပျော် လာမလား၊ ဒါမှမဟုတ် အခုထက်ပို ပြီး ဆိုးဆိုးဝါးဝါး ဖြစ်သွားမယ်ထင်သလား။

ဖေမြင့် ။ ။ အနာဂတ်ကို မှန်းမှန်းပြီးပြောတဲ့အလုပ်ဟာ မလွယ်ဘူးလေ။ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား။ ဒါပေမယ့် လူတွေဆိုတာကတော့ နောက်ဘာဖြစ်မလဲဆိုတာ သိချင်တဲ့သဘော ရှိတာပေါ့။ ဒါ ကြောင့် အမျိုးမျိုး ခန့်မှန်းပြီးပြောတာပေါ့။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် အနေနဲ့ကတော့ ကမ္ဘာရဲ့ရှေ့ရေး ခန့်မှန်းတာအထိ မတတ်နိုင် ပါဘူး။

စာအုပ်စာတမ်းတွေ ဖတ်ရသလောက်ဆိုတော့ ကိုယ်သန်ရာ သန်ရာ တစ်လိုင်းစီ ပြောကြတာပဲ။ ဥပမာ ကွန်ပျူတာသမားတွေ ကလည်း ကွန်ပျူတာတွေ ဘယ်တော့လောက် ဘာဖြစ်မယ်၊ ဘယ်လို ဘယ်လို အနေအထားတွေနဲ့ ပြည့်စုံသည်ရှိသော်

ဘယ်လိုဖြစ်လာမယ်ဆိုပြီး ခန့်မှန်းပေးတာလိုပေါ့။ လိုချင်တဲ့ အနေအထားတွေအလုံးစုံကလည်း ပြည့်စုံချင်မှ ပြည့်စုံမှာ ဆိုတော့ မှန်းဆချက်တွေကလည်း မှန်ချင်မှ မှန်မယ်ပေါ့။

အနာဂတ်ကို သိပ္ပံပညာရှင်တွေ ခန့်မှန်းရာမှာ အကြမ်းဖျင်း ခန့်မှန်းတာတွေက ဖြစ်သင့်သလောက်တော့ ဖြစ်လာမှာပဲ။

လူတော်တော်များများ စိတ်ထဲမှာ ဖြစ်လေ့ရှိကြတာက နည်းနည်းကြောက်သလိုလိုပေါ့။ စက်ရုပ်ကြီးတွေပေါ်လာမယ်၊ လူကို ကလုန်းလုပ်ရမယ် စသည်ဖြင့် နည်းနည်းတော့ ကြောက် စရာတွေတွေ့ပြီး လန့်တာပေါ့။

ဒါပေမဲ့ သမိုင်းအကြောင်းနဲ့ ချီပြီးကြည့်ရင် လူတွေဟာ ဒီလိုပဲ ကြောက်စိတ်ကနေ ဒီလောက်အထိ ရောက်လာခဲ့ကြ တာပဲ။ လူဟာ သူ့ဟာနဲ့ သူတော့ adapt (အခြေအနေနဲ့ လိုက်လျောညီထွေဖြစ်အောင်ပြောင်းလဲ) လုပ်နိုင်သွားကြတာပဲ။ ဒီလို ပြောင်းလဲလာခြင်းကို ကြောက်စရာလို့ မမြင်ဘူးပေါ့။ ပိုဆိုးလာမယ်လို့တော့ မထင်ပါဘူး။

ကျော်ရင်မြင့်။

။မြန်မာလူငယ်တွေအနေနဲ့ ကြည့်ရရင် အခု စာအုပ်ကောင်း ကလေးတွေကို အရင်ကထက်ပိုပြီး သေသေ သပ်သပ်လုပ်လာ ကြတာ တွေ့ရတယ်။ ဒီအခြေအနေကို ကြည့်ပြီး အနာဂတ်ကို မှန်းဆကြည့်လို့ ရနိုင်သလား။

ဖေမြင့် ။

။စာပေဆိုတာထက် စာအုပ်ထုတ်တဲ့အပိုင်းမှာ အရင်ကထက် ပိုလုပ်လာတာတွေ့ရတယ်။ စာအုပ်ထုတ်ဝေရေးသမားတွေ များလာပေမယ့် ရေးမယ့်သူက သိပ်မရှိဘူး။ ဒါကြောင့် စာအုပ် အဟောင်းထဲက ကောင်းတာတွေ ပြန်ထုတ်နေကြရတယ်။

အခုထက်ပိုပြီး တန်ဖိုးရှိတဲ့ စာတွေလည်း အပြင်ဘက်က အများကြီးဝင်လာမှ အခုလူက ပိုကောင်းတဲ့စာတွေဖတ်၊ ပို ကောင်းတဲ့ စာရေးဆရာတွေဖြစ်၊ အများကြီးတန်ဖိုးရှိတဲ့စာတွေ ထွက်လာမှာ၊ အဲဒီက အားနဲ့ ရေးသားလာကြတဲ့အခါ အဲဒီ လက်ထက်မှာ ပိုတစ်ဆင့်တက်တဲ့ အနေအထားကို ရမှာ။

ကျော်ရင်မြင့်။

။အပြင်က စီးဝင်လာတာ အရင်ကထက်ပိုပြီး များလာတယ်လို့ မြင်သလား။

ဖေမြင့် ။ ။စီးပွားရေးပိုင်းကပွင့်လာတော့ စီးပွားရေးနဲ့ဆိုင်တဲ့ စာအုပ်တွေ ပိုဝင်လာတယ်။

တကယ်တော့ တစ်ကျောစီ ခေတ်စားတာပါ။ ပြီးခဲ့တဲ့ နှစ် ၂၀-၂၅လောက်က ဆိုရှယ်လစ်သရုပ်မှန်စာပေ ခေတ်စားတယ်။ ဒါတွေ မှိန်သွားပြီးတော့ ဈေးကွက်စီးပွားရေးကို မြှင့်တင်ပေးတဲ့ စာအုပ်တွေ ပိုပြီး ပေါ်လာပြန်တယ်။ ရောင်းနည်းဝယ် နည်းတွေ၊ စီမံခန့်ခွဲနည်းတွေ အမြောက်အမြားရှိတဲ့အထဲက တစ်အုပ်စု နှစ်အုပ်စု ဘာသာပြန်ပြီး ထွက်လာတာပါ။ ကျွန်တော်တို့ဆီမှာ အရင်က မရှိခဲ့တဲ့အခါကျတော့ အသစ်အဆန်း ဖြစ်တာပါ။ နိုင်ငံတကာအဆင့် အတွေးအခေါ်တွေပါတဲ့ စာအုပ်စာတမ်းတွေ ဘာသာပြန်ပြီး ထွက်လာတော့မှ ပိုပြီး ဖွံ့ဖြိုးလာမှာပါ။

[ဖေမြင့်ကို ၁၉၄၉ ခုနှစ်က သံတွဲမြို့မှာ မွေးတယ်။ ၁၉၇၅ တွင် ရန်ကုန် ဆေးတက္ကသိုလ် ၁ မှ M.B.B.S., ဘွဲ့ ရတယ်။ ၁၉၈၆ မှ စ၍ စာပေအလုပ် တစ်ခုတည်းကို စူးစိုက်လုပ်ကိုင်ခဲ့တယ်။]

လူငယ်တွေကို
ဘယ်လိုအင်အားအဖြစ်
ရယူမှလဲ၊
ဘယ်လိုပြုစုပျိုးထောင်ပေးမှလဲ၊
ဘယ်လို Guide လုပ်မှလဲဆိုတာ
ခဉ်းစားရတော့မယ်။

ဒေါ်ရီရီမြင့်

ဒေါ်ရီရီမြင့်

စီးပွားရေးပညာရှင်

ဆရာမကြီး ဒေါ်ရီရီမြင့်ရဲ့ အိမ်က ရန်ကုန်၊ ရွှေတောင်ကြားလမ်းမှာ ရှိတယ်။

ပထမတစ်ခေါက် နှစ်ခေါက် သွားစတုန်းကတော့ လမ်းတွေ ဝက်ပါဖွဲ့နေတဲ့ ရွှေတောင်ကြားမှာ မျက်စိလည်ပြီး ဆရာမကြီး ချိန်းဆိုထားတဲ့ အချိန်ထက် နောက်ကျပြီးမှ ရောက်ရတာချည်းဖြစ်တယ်။ သူက အချိန်ကို စနစ်တကျ ခွဲဝေသုံးစွဲသူ ဖြစ်ပါတယ်။ အလုပ်တာဝန်လည်း များသူဖြစ်တယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်က တွေ့ဆုံခွင့်တောင်းတဲ့အခါ တိုင်းမှာတော့ အချိန်များများ လျာထားပြီး ခွဲဝေပေးတယ်။

ဆရာမကြီးအိမ်ကို ကြိမ်ဖန်များစွာ သွားခဲ့ဖူးပြီမို့ အခုတစ်ခေါက်မှာတော့ လမ်းမမှားဘဲ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ကျွန်တော်ရောက်တယ်။ အိမ်ခြံဝင်းတံခါးကလည်း အဆင်သင့်ဖွင့်ထားတယ်။

သူ့ကို အင်တာဗျူးလုပ်မယ်ဆိုတဲ့အခါတိုင်း ဆရာမကြီးက မေးမယ့်အကြောင်းအရာကို စုံစမ်းပြီး အဆင်သင့်ကြိုတင်ပြင်ဆင်ထားတယ်။ ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ပြောသွားတာချည်းမို့ ထပ်ပြီးဖြည့်မေးစရာ မရှိသလောက်ပဲ။

ခုတစ်ခေါက်လည်း ရာစုသစ်အဝင် အတွေးစကားတွေကို မနားတမ်းပြောသွားတယ်။ ကျွန်တော်က မောနေပါဦးမယ်၊ ခေတ္တခဏ နားပါဦးလားဆိုတော့ ကျွန်မတို့က နှစ်နာရီလောက်တောင် ဆက်တိုက်စာသင်လာခဲ့တာတဲ့။

ဆရာမကြီး ဒေါ်ရီရီမြင့်ရဲ့ အတွေးစကားကို နားထောင်ကြည့်ပါဦး။

၂၁ ရာစုနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဒါကို စဉ်းစားနေတဲ့သူတွေ၊ အဖွဲ့အစည်းတွေ ရှိနေတယ်ဆိုတာကို သိရတဲ့အတွက် သိပ်ကို ကျေကျေနပ်နပ် ဖြစ်ရပါတယ်။

ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုရင် လူတိုင်း ဒီလို မစဉ်းစားနိုင်ကြဘူး။ အချိန်မရှိဘူး၊ ပညာမရှိဘူး၊ အတွေ့အကြုံမရှိဘူးဆိုတဲ့ အကြောင်း အမျိုးမျိုးကြောင့်

ဒါကို မစဉ်းစားနိုင်ဘူးပေါ့။ စဉ်းစားပြီး ပြောတာတွေ ကြားရတော့ ကိုယ့် အနေနဲ့လည်း ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာဖြစ်ပြီး ပြောသင့် ပြောထိုက်တာတွေကို ပြောရမှာပေါ့။

ရာစုသစ်မှာ knowledge base society အသိပညာကို အခြေခံတဲ့ လူ့အဖွဲ့အစည်းဖြစ်မယ်ဆိုတာ သိပ်အရေး ကြီးတယ်။ information age ဖြစ်မယ်။ အင်တာနက်ဆိုတာတွေဟာ ဒါရဲ့ အချက်အလက်ပဲ။ ဒီအထဲမှာ ကိုယ်က ကျန်မနေခဲ့ဖို့ဆိုတာတော့ အင်မတန် အရေးကြီးပါတယ်။ ကိုယ့်တိုင်းပြည် ဖွံ့ဖြိုးရေး လုပ်တယ်ဆိုရာမှာ ကိုယ့်ဆီရှိနေတဲ့လူတွေက ဒါတွေကို လက်လှမ်းမီတဲ့လူတွေ ဖြစ်နေရမယ်။

ကျွန်မတို့ဟာ အိန္ဒိယနဲ့ တရုတ်ရဲ့ကြားမှာ တည်ရှိနေတယ် ဆိုတဲ့ အချက်က အလွန်အရေးကြီးတယ်။ အခု စီးပွား ရေး ကမောက်ကမဖြစ် နေတဲ့အထဲမှာ မပါဘဲနဲ့ ဆက်ပြီး အရှိန်ကောင်းသွားတာက အိန္ဒိယနဲ့ တရုတ်။ အဲဒါ ကျွန်မတို့ သတိထားသင့်တဲ့ အခြေအနေလေးပါ။ ကျွန်မ တို့ဟာ အလားအလာရှိတဲ့ အခြေအနေကောင်းထဲမှာ ရောက်နေတယ်။ ဒါ သိသင့်တယ်။

ကမ္ဘာမှာ regional group တွေ ရှိတယ်။ အာဆီယံတို့၊ အေပက်တို့၊ အီးယူတို့၊ တိုင်းနိုင်ငံတွေဟာ အချင်းချင်း ပေါင်းစပ်မှု ရှိနေပြီး ကိုယ့် အင်အားကိုပျိုးထောင်နေကြတာတွေ့ရတယ်။ ကျွန်မတို့ကတော့ အာဆီယံ အသိုင်းအဝိုင်းပေါ့။

အာဆီယံဆယ်နိုင်ငံမှာ ခြောက်နိုင်ငံက ထိုက်သင့်သလောက် စီးပွား ရေး အဆင့်ကို ရောက်နေတယ်။ နောက်ဝင် တဲ့ လေးနိုင်ငံက စီးပွားရေး အဆင့် ဒီလောက် မရောက်သေးဘူး။ မရောက်တော့ လူနေမှုအဆင့်လည်း မမြင့်ဘူး၊ ကျန်တဲ့ လူမှုရေးကဏ္ဍတွေ မမြင့်နိုင်ဘူး၊ ကျန်းမာရေး ပညာ ရေး တိုးတက်တဲ့ တိုင်းပြည်နဲ့ မတူဘူး။

စနစ်ကျတာတို့၊ အင်တာနေရှင်နယ် ဖြစ်တာတို့၊ အတွေ့အကြုံ ရှိတာတို့ ဒါတွေက မတူဘူးဆိုတော့ ရာစုသစ်ထဲမှာ ညှိနှိုင်းကြဖို့လိုတယ်။ ညှိနှိုင်းကြရမယ်။

မတိုးတက်တဲ့တိုင်းပြည်နဲ့ တိုးတက်တဲ့တိုင်းပြည်တွေရဲ့ ကွာဟ ချက်က ကြီး ကြီး လာနေတယ်။ ကွာဟချက်ကြီးလာရင် ဘယ်ကိစ္စမှာပဲ ဖြစ်ဖြစ် ဒါဟာ အန္တရာယ်ရဲ့အစ ဖြစ်နိုင်တယ်။ ကမ္ဘာ့အဆင့်ကို စဉ်းစားတဲ့ သူတွေဟာ ဒီကွာဟချက်ကို ကျဉ်းလာအောင် စဉ်းစားရမှာပဲ။

ကျွန်မတို့က သူတို့လောက် မတိုးတက်သေးတဲ့ အစိတ်အပိုင်း၊ တိုးတက်တာတွေနဲ့ပေါင်းရင် ဘာတွေများ ဖြစ်လာမယ်ဆိုတာ စဉ်းစားရ မယ်ပေါ့။

ရနိုင်တာက သူတို့နဲ့ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဆက်သွယ်နိုင်တယ်။ closest contact သူတို့နဲ့ နီးနီးကပ်ကပ် ဆက်ဆံနိုင် တယ်။ သူတို့ဆီက ideas သူတို့ဆီက experience တွေ change လုပ်နိုင်တယ်။ information တွေ အလဲအလှယ် လုပ်နိုင်တယ်။ နည်းပညာ အထောက်အကူရနိုင်တယ်။ training ရနိုင်တယ်။ knowledge တွေရနိုင်တယ်။ ဒါတွေက သိပ်အဖိုး တန်တာပါ။

အာဆီယံအတွင်းမှာပဲ group triangle ဆိုပြီး မဲခေါင် ဧရိယာမှာ လုပ်နေပြီ။ စပြီး ပျိုးထောင်နေပြီ။ ကျွန်မတို့ဆိုရင် မဲခေါင်အုပ်စု transportation မှာရော energy sector မှာရော နိုင်ငံအချင်းချင်း ပူးပေါင်း ဆောင်ရွက်မှုတွေ လုပ် နေတယ်။ hydro electric supply ဆိုရင် သူတို့ ဆီက system ထဲ ကိုယ့်ဆီက resourcess ကို ပေါင်းစပ်ထည့်တာမျိုးတွေ ဖြစ်လာဖို့ အလားအလာ ရှိနေပြီ။

နယ်စပ်တွေမှာ ဟိုဘက်ဒီဘက် resourcess တွေ ပေါင်းစပ်လုပ်တာ အကျိုးများတယ်။ သူ့ဘက်က အတတ်ပညာ၊ အရင်းအနှီး၊ energy supply ၊ ကိုယ့်ဘက်က လူအင်အား ပေါင်းစပ်တာတွေ ရှိတယ်။ နှစ် ၂၀-၃၀ အတွင်းမှာ ထွန်းကား လာမယ်လို့ ထင်ရတယ်။

ဒီကနေ့ လူငယ်တွေကို ကျွန်မတို့ ဘယ်လိုအင်အားအဖြစ် ရယူမှာလဲ ဘယ်လို ပြုစုပျိုးထောင်ပေးမှာလဲ၊ ဘယ်လို guide လုပ်မှာလဲဆိုတာ စဉ်းစားရတော့မယ်။

သူတို့ဟာ different breed မွေးဖွားတာကိုက တစ်မျိုးတစ်စား။ ကျွန်မတို့နဲ့ အတွေ့အကြုံချင်းမတူတဲ့ ကလေးတွေ။ စစ်ဆိုတာ သူတို့ မကြုံကြိုက်ခဲ့ဖူးဘူး။ မြန်မာ့ဆိုရှယ်လစ်လမ်းစဉ် အရိပ်မရခဲ့ဘူး။ သူတို့ စဉ်းစားပုံက ကျွန်မတို့နဲ့မ တူတော့ဘူး။ ဖြန့်ပြီး စဉ်းစားလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်မ ယုံကြည်တယ်။ လူငယ်တွေဟာ ပညာရေးမှာလည်း တော်တော် ကြီးကို လေ့လာလိုက်စားနေကြတယ်။ ထိုက်သင့်သလို ကိုယ့်ဟာကိုယ် ဒီဇိုင်းလုပ်တဲ့ ပညာရေးမျိုး လုပ်လာကြပြီ။ လူငယ်တွေရဲ့ မျှော်မှန်းချက် က သိပ်ကိုမြင့်နေပြီ။ အမြင့်ကိုမှန်းတယ်။ ဒါကို အားမာန်အဖြစ်နဲ့ ကျွန်မတို့ ယူသင့်တယ်။ They are more international ၊ သူတို့ ခေါင်းဆောင်ဖို့

ဝန်မလေးဘူး။ ကျွန်မက လူငယ်တွေကို အားလည်းထားတယ်။ မျှော်လည်း မျှော် လင့်တယ်။

information age မှာ information ကို တကယ် အသုံးပြုမယ့် လူတွေလက်ထဲ အချိန်မရွေးရောက်နိုင်တဲ့ အခြေ အနေမျိုး ဖြစ်ရမယ်။ တစ်ဦးတစ်ယောက်တည်း၊ တစ်နေရာတည်း၊ ရုံးတစ်နေရာတည်းက သိနေလို့မရဘူး။ private sector တွေကိုပါ ဝေမျှရမယ်။ information က ရုံးမှာ အသိအကျွမ်းရှိမှု ရနိုင်တဲ့ information မဖြစ်ရဘူး။

အစိုးရ public sector အနေနဲ့လည်း ဈေးကွက်အင်အားကို အခြေခံ ပြီး စီးပွားရေးပျိုးထောင်တဲ့ တိုင်းပြည်တစ် ပြည်အနေနဲ့ ဘယ်လို ပေါ်လစီ တွေနဲ့ သွားမယ်။ ပေါ်လစီတွေကိုလည်း review ပြန်လုပ်ရမယ်ဆိုတာ အများကြီးလိုတယ်။

ကျွန်မတို့မှာ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ် ၂၀ ကျော် လုံးက ကန့်သတ်ချက်ထားခဲ့တယ်။ အထူးသဖြင့် private sector အနေနဲ့ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပေါ်ပေါ်လွင်လွင် မလုပ်ခဲ့ကြရဘူး။ ၈၈ က စပွင့်တယ်ဆိုပေမယ့် ၉၀ ခုနှစ်ကျော်ကျော်မှ တော်တော် လေး တည်ဆောက်မိတယ်။ ၉၂-၉၃ လောက်မှ။ အဲဒီကမှ တက်သင့်သလောက် တက်ရာက အခု မတက်ဘူး။ private sector ဟာ စနစ်တကျ ကမ္ဘာလှည့်လှည့်တဲ့အဆင့် ဖြစ်လာရမယ်။ ပညာရှင်တွေက လည်း ကမ္ဘာကိုမြင်နိုင်တဲ့ ကမ္ဘာ trent ကို နားလည်တဲ့ ပညာရှင်တွေ၊ အတွေ့အကြုံရှိတဲ့သူတွေ ဖြစ်ရမယ်။ သုံးဦး သုံးဖလှယ်လုံးဟာ ကမ္ဘာ့ အဆင့်မီအောင် ပြုစု ပျိုးထောင်လာမှ ဖြစ်မယ်။

Public sector, private sector နဲ့ ပညာရှင် သုံးဦးသုံးဖလှယ် အချိတ် အဆက်မိမှ ရာစုသစ်မှာ အောင်မြင်မယ်၊ လုပ်ဆောင်ချက်တွေ ထိရောက် မယ်။

[စက်ရှင်တရားသူကြီး ဦးဘိုးရင်+ဒေါ်သန်းညွန့်တို့က ဒေါ်ရီရီမြင့်ကို ၁၉၃၇ ခုနှစ်၊ မော်လမြိုင်မြို့မှာ မွေးဖွားခဲ့။ ပခုက္ကူ မန္တလေးမြို့မှာ ပညာသင်ယူခဲ့ပြီး ၁၉၅၇ ခုနှစ်မှာ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်က B.Com (Hons.) ကို ပထမတန်းဂုဏ်ထူးနဲ့ အောင် မြင်တယ်။ အမေရိကန်နိုင်ငံ Stanford တက္ကသိုလ်က MBA ဘွဲ့ရခဲ့တယ်။ တက္ကသိုလ်မှာ တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့ ပြီး ၁၉၉၇ ခုနှစ်မှာ ပါမောက္ခ ဌာနမှူးအဖြစ်က အငြိမ်းစားယူတယ်။ အမျိုးသမီးရေးရာ ကော်မတီ တည်ထောင်ရာမှာ ပါဝင်ခဲ့ပြီး အကြံပေးပညာရှင်အဖြစ် ထမ်းဆောင်နေတယ်။ Myanmar National Academy of Arts and Science ပညာရှင်အဖွဲ့မှာ အမှုဆောင်အဖြစ် ဆောင်ရွက်နေပါ တယ်။]

ကမ္ဘာ့စီးပွားရေးကို
မတည်ငြိမ်သေးဘူးလို့
ပြောလို့ရတယ်။
ဆိုးဆိုးဝါးဝါးဖြစ်သွားမယ့်
အခြေအနေကိုတော့ ထိန်းနိုင်သွားပြီ။
အဲဒီစွင်မှာ ပြန်မာနိုင်ငံရဲ့
စီးပွားရေး ဘယ်လိုဖြစ်မလဲ။

ဒေါက်တာစိန်မောင်

ဒေါက်တာစိန်မောင် ပထမပုဂ္ဂလိကဘဏ် ဥက္ကဋ္ဌ

ပထမ ပုဂ္ဂလိကဘဏ်ရုံးချုပ်က ဥက္ကဋ္ဌကြီးက တိတ်ဆိတ်နေပါတယ်။

ရုံးခန်းထဲမှာ ဘဏ်ဥက္ကဋ္ဌ ဒေါက်တာစိန်မောင် တစ်ဦးတည်းသာ ရှိနေသေး
တယ်။ အချိန်ကလည်း မနက်ရှစ်နာရီသာသာမို့ စောသေးတယ်။

ဒေါက်တာစိန်မောင်ကို သုံးလေးကြိမ်လောက် ကျွန်တော် တွေ့ဆုံပြီး
အင်တာဗျူး လုပ်ဖူးတယ်။ တွေ့ဆုံအချိန်တောင်းတိုင်း စနေ ဘဏ်ပိတ်ရက်လိုမျိုး၊
ဒါမှမဟုတ်ဘဏ်မဖွင့်ခင်အချိန် စောစောပိုင်းလိုမျိုးကို သူက ပေးတတ်တယ်။
တွေ့ခွင့်တောင်းတာနဲ့ တစ်ပြိုင်တည်း သိချင်တဲ့အကြောင်းအရာကို ဆရာက
ကြိုတင် မေးမြန်းလေ့ရှိပြီး ပြောသင့် ပြောထိုက်တာတွေကို ကြိုတင်စဉ်းစား
ပြင်ဆင်ထားတယ်။ ဘဏ်ကို ဝင်တာနဲ့ အပေါက်ဝမှာ တွေ့ရတဲ့ လုံခြုံရေးဝန်ထမ်း
က ကျွန်တော်တို့ လာမယ့်အကြောင်းကို ကြိုတင် သိရှိထားပြီး ခွင့်ပြုတယ်။
ဒါတွေကိုကြည့်ပြီး ဒေါက်တာစိန်မောင်ကို အလွန် စနစ်ကျသူအဖြစ် ကျွန်တော်
အကဲဖြတ်မိပါတယ်။ သူ့ ဝတ်စားပြင်ဆင်ပုံကြည့်ရင်လည်း သေသပ်မှုရှိတာ သိသာ
တယ်။

တွေ့ဆုံမှုတစ်ခုအတွက် ဒေါက်တာစိန်မောင်က ကြိုတင် ပြင်ဆင်ထားတတ်
သလို အချိန်လည်း လုံလုံလောက်လောက် ပေးလေ့ရှိတယ်။ စီးပွားရေးအခြေအနေ
တွေကို အကဲဖြတ်ပြောကြားရာမှာလည်း အရှိတရားကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း
ထောက်ပြပြီး ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ပြောပြတယ်။

ဒီကနေ့ ဆရာပြောတဲ့ အကြောင်းထဲမှာတော့ transparencies ပွင့်ပွင့်
လင်းလင်း ထင်သာမြင်သာရှိခြင်းကို အရေးကြီးတဲ့အချက် တစ်ခုအဖြစ် ပြောသွား
ပါတယ်။

ကမ္ဘာ့စီးပွားရေးခွင်ထဲမှာ မြန်မာ့စီးပွားရေး အလားအလာကို သုံးသပ် မျှော်မှန်းကြည့်ရအောင်

ပြီးခဲ့တဲ့ နှစ်နှစ် သုံးနှစ်ဝန်းကျင်မှာတော့ ကမ္ဘာ့စီးပွားရေး၊ ငွေရေးကြေးရေးလောကဟာ အတော်လေး တုန်လှုပ် ချောက်ချား သွားခဲ့တယ်။ စတာကတော့ အာရှကပဲ။ ထိုင်းတို့၊ ကိုရီးယားတို့၊ အင်ဒိုနီးရှားတို့ကနေ ဂယက်ပြန်သွားလိုက်တာ နောက်ဆုံး ဘရာဇီးလ်တို့ ရုရှားတို့ ရောက်သွားတယ်။

ကမ္ဘာမှာ ဘယ်လောက် တုန်လှုပ် ချောက်ချားလဲဆိုရင် ကမ္ဘာ့စီးပွားရေး ကျဆင်းမှုများ ဖြစ်တော့မလား၊ ငွေရေးကြေးရေး ပြဿနာတွေများ ဖြစ်တော့မလားဆိုပြီး စိုးရိမ်စိတ်တွေ ဖြစ်ခဲ့ ကြတယ်။ အဲဒီကနေ အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာ ငွေကြေး ရန်ပုံငွေအဖွဲ့ တို့၊ ကမ္ဘာ့ဘဏ်တို့က တတ်နိုင်သလောက် ဝိုင်းထိန်းလာတယ်။ အင်ဒိုနီးရှားတို့၊ ကိုရီးယားတို့ ထိုင်းတို့ကို ကူတယ်။ အဲဒီလိုနဲ့ တစ်နှစ်ကျော် ကြာတော့ တော်တော်လေး ထူထူထောင်ထောင်နဲ့ မတ်လာတယ်။

၂၀၀၀ ခုနှစ်မှာ တစ်ကမ္ဘာလုံးရဲ့ စီးပွားရေးတိုးတက်မှုဟာ အကြမ်းဖျင်း သုံးရာခိုင်နှုန်းလောက် ရှိနိုင်မယ်။

တိုင်းပြည်အုပ်စုအနေနဲ့ကြည့်ရင် အမေရိကန်က စီးပွားရေး မကျဘူး။ တောက်လျှောက် တက်နေတယ်။ ဒေါင်းဂျန်းမှာ စတော့ဈေးတွေ တက်နေတာ၊ စာရွက်ပေါ်မှာပဲ မြတ်နေတာ ရေရှည်ကောခံနိုင်ပါ့မလား၊ ပူဖောင်းလို ပေါက်သွားရင် ဘယ်လို ဖြစ်မလဲ။ အမေရိကန် စီးပွားရေးကျရင် တစ်ကမ္ဘာလုံး ထိခိုက် မယ်။ အခု အမေရိကန် စီးပွားရေးက ထုတ်လုပ်မှုစွမ်းအား တိုးတက်မှု နှေးသွားတယ်။

ဂျပန်မှာလည်း ပြည်တွင်းစီးပွားရေးမှာ ငွေရေးကြေးရေး ပြဿနာတွေနဲ့။ တိုင်းပြည်စီးပွားရေး အရမ်းကျနေတယ်။ ဂျပန်အစိုးရနဲ့ ဂျပန် ဗဟိုဘဏ်က ချေးငွေတွေ ထုတ်ချေးတာမျိုး

အားပေးပြီးလုပ်တော့ ပိုမဆိုးအောင် ထိန်းသိမ်းနိုင်တဲ့ အခြေအနေ မျိုး ရှိလာတယ်။

ဥရောပမှာ ယူရိုငွေကြေး ဖြစ်ပေါ်လာတာ ကောင်းတဲ့ အလားအလာ တစ်ခုပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ အလုပ်လက်မဲ့ ပြဿနာ ရှိနေတယ်။ financial market မှာ ငွေရှင် ကြေးရှင်တွေ ဘယ်မှာ ရင်းနှီးမြုပ်နှံရမယ်ဆိုတာ ခန့်မှန်းလို့ မရနိုင်သေးဘူး။ ကမ္ဘာ့ငွေရေးကြေးရေးစနစ် တည်ငြိမ်မှုအပေါ် အများကြီး တည် တယ်။

ကမ္ဘာ့စီးပွားရေးကို မတည်ငြိမ်သေးဘူးလို့ ပြောလို့ရတယ်။ ဆိုးဆိုးဝါးဝါး ဖြစ်သွားမယ့် အခြေအနေကိုတော့ ထိန်းနိုင်သွား ပြီ။ အဲဒီခွင်မှာ မြန်မာနိုင်ငံရဲ့ စီးပွားရေး ဘယ်လိုဖြစ်မလဲ။

ဈေးကွက်စီးပွားရေး ပီပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေးဆိုပြီး မူချ ထားတယ်။ စီးပွားရေး ဘဏ္ဍာရေး ငွေရေးကြေးရေးပိုင်းမှာ ပြုပြင်ပြောင်းလဲရေး လုပ်သင့် လုပ်ထိုက်တာတွေ မလုပ်နိုင်သေး ဘူး။

ကမ္ဘာ့ ငွေရေးကြေးရေးပြုပြင်ရေးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အာဆီယံ နိုင်ငံတွေ ပြုပြင်သင့်တဲ့ အချက်သုံးချက်ကို အေပက်မှာ ပြောထား တာ ရှိတယ်။

တစ်ခုက transparencies ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ထင်သာ မြင်သာ ရှိဖို့။ စီးပွားရေးမူဝါဒတွေ၊ ကိန်းဂဏန်းတွေ ဖုံးကွယ် ထိန်းချုပ်ထားတာ မရှိရဘူး။ Accountability မိမိလုပ်ဆောင် ချက်တွေကို ပြန်လည် အစီရင်ခံဖို့။ နောက်တစ်ခုကတော့ good government ရှိဖို့။

အာဆီယံမှာ မကြာခင်က ပြောတာ။ ဒီမှာ အဲဒီလိုဖြစ် အောင် လုပ်ဖို့လိုတယ်။ ဈေးကွက်စီးပွားရေးအပိုင်းမှာ ဒါ ရှိကို ရှိရမယ်။

[ဦးစိန်ယု+ဒေါ်မြရင်တို့က ၁၉၃၆ ခုနှစ်မှာ ဒေါက်တာစိန်မောင်ကို ဒါးပိန်မြို့တွင် မွေးဖွား။ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်က B.A (Hons) ဘွဲ့ရ။ MPA ဘွဲ့ကို Maxwell Graduate School ကရ။ ၁၉၆၄ ခုမှာ နယူးယောက်တက္ကသိုလ်က Ph.D ဘွဲ့ရ။ စီးပွားရေးတက္ကသိုလ် လက်ထောက်ကထိက၊ ဘဏ္ဍရေးနှင့် အခွန်ဝန်ကြီးဌာနမှာ ဒုတိယအတွင်းဝန်၊ IMF မှာ တွဲဖက်အမှုဆောင် ဒါရိုက်တာ၊ ကမ္ဘာ့ဘဏ်မှာ စီးပွားရေးချေးငွေအရာရှိလုပ်ခဲ့။ ပထမ ပုဂ္ဂလိကဘဏ် ဒါရိုက်တာအဖွဲ့ ဥက္ကဋ္ဌတာဝန်ကို ဆောင်ရွက်နေဆဲ။]

၂၁ ရာစုမှာ ပိုပြီးသိခရာတွေ
တတ်ခရာတွေ
သင်ယူရမှာတွေကို
လျစ်လျူရှုထားမယ် ဆိုရင်တော့
သိပ်မချောင်ဘူးဗျို့။
ကိုယ့်ကိုယ်သာ အမြဲတမ်း
တပ်လှန်နေရတော့မှာပဲ။

ကိုသန်းဇွဲ (ဥက္ကဋ္ဌရလွင်ပြင်)

ကိုသန်းဌေး (ဥက္ကရလွင်ပြင်)

စာအုပ်ဆိုင်ပိုင်ရှင်၊ စာရေးဆရာ၊ စာပေထုတ်ဝေသူ

အမြဲသဖြင့် အလုပ်ရှုပ်နေသူတွေထဲမှာ ကိုသန်းဌေးက ထိပ်ဆုံးမှာ ရှိပါတယ်။

သူ့အိမ်နဲ့ တွဲဖွင့်ထားတဲ့ စာအုပ်ဆိုင်ထဲကိုဝင်သွားရင် စာအုပ်ဝယ်လာသူတွေ လိုအပ်တဲ့ စာအုပ်တွေကို ရှာဖွေ ပေးရင်း၊ ရောင်းချပေးရင်း ဆိုင်ထဲက စာအုပ်တွေကို ခင်းကျင်းနေတတ်တယ်။

တစ်ရက်မှာ နှစ်ခါ သုံးခါ စက်ဘီးတစ်စီးနဲ့ မြို့လယ်က စာပေဖြန့်ချိရေး ဆိုင်ကြီးတွေကိုသွားပြီး စာအုပ်သစ် ထွက်ဝယ်တယ်။

သူ့ကို ကြုံတဲ့နေရာမှာဖမ်းပြီး ရာစုသစ် စကားဝိုင်းကလေး ဖွဲ့ချင်တယ် ပြောတော့ စာအုပ်ဆိုင်ကိုလာခဲ့ဖို့ ခေါ်တယ်။

စာအုပ်ဆိုင်ထဲမှာတော့ သူက အင်္ကျီကျွတ်ကြီးနဲ့။ စာအုပ်ဝယ်တွေလိုတဲ့ စာအုပ်ကို ရှာပေးရင်း အလုပ်ရှုပ်နေ တယ်။ သူ့ဆိုင် ကျဉ်းကျဉ်းကလေးထဲမှာ စာအုပ်တွေက အပုံလိုက် အပုံလိုက်။ ဈေးဝယ်တွေ အများကြီးကြားမှာ ရာစုသစ် အကြောင်း စိတ်အေးလက်သာ ပြောဖို့ မလွယ်ပါ။ ဈေးဝယ်တွေက သူ့ဝမ်းရေး ဖြစ်ပါတယ်။

နောက်ဆုံးမှာတော့ ညပိုင်း သူ့အချိန်ယူပြီး သူ့အမြင်ကို ရေးပေးတယ်။

သူက ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောတတ်သူမို့ သူ့အမြင်တွေက ပွင့်လင်းနေတယ်။ သွယ်ဝိုက်မနေဘူး။ ဒဲ့ (တည့်) ပဲ။

သေချာတာတစ်ခုကတော့ ရုပ်ဝတ္ထုပစ္စည်း ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်မှု အရှိန်အဟုန်က မြန်ဆန်သွက်လက် ထက်မြက်လာတယ်လေ။ ၂၀ ရာစုနှောင်းပိုင်းမှာ တရကြမ်း တိုးတက်ထွန်းကား ပြောင်းလဲ လာတယ်။ ဒါနဲ့ အကျိုးဆက်က သိချင်စရာ တတ်ချင်စရာတွေ ပို ပို လာတာပေါ့။

ဥပမာ အရင်တုန်းက မန္တလေးမှာ စက်ဘီးတစ်စီးရှိရင် အဆင်ပြေပေမယ့် အခု မြို့က ကြီးထွားလာတော့ ဆိုင်ကယ်ရှိမှ ဖြစ်တော့မယ်။ ဆိုင်ကယ်စီးတတ်ဖို့လိုလာပြီ။ ယာဉ်မောင်း လိုင်စင်ရှိဖို့ လိုလာပြီ။ ဒီလိုနည်းနဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ပိုင်ဘဝမှာ သိချင်စရာတွေ တတ်ချင်စရာတွေက တဖြည်းဖြည်းနဲ့ မသိမသာ ရော သိသိသာသာပါ များ များ လာတာပေါ့။

နည်းပညာအသစ်တွေကလည်း ဖွံ့ဖြိုးမှုနဲ့အတူ ပူးတွဲ ထိုးဖောက်လာတော့ ရေဒီယိုဖွင့်တတ်ရုံနဲ့ မပြီးတော့ဘူး။ အမျိုး မျိုးသော မရှိမဖြစ် မသုံးမဖြစ် ပစ္စည်းကိရိယာတွေက ဗုံစီ ပတ်စီ ဖြစ်လာပြီ။ အာရုံငါးပါး ခံစားမှုသက်သက်အတွက် မဟုတ်ဘူးနော်။ အိမ်မှုကိစ္စအဝဝ၊ ရုံးလုပ်ငန်းအဖုံဖုံ၊ စီးပွားရေး စားကျက်အသွယ်သွယ်၊ အနုပညာဖန်တီးမှု အစုစု အစရှိသည် တို့မှာ သမာရီးကျ ပုံစံတွေကို ခွာချပြီး မြန်ဆန်တိကျ ထူးချွန်တဲ့ လုပ်ထုံးလုပ်နည်းတွေ အသုံးချတန်ဆာပလာတွေ နဲ့ အစားထိုးကုန်ကြပြီ။

ဒီတော့လည်း လာနေတဲ့ ရာစုသစ်မှာ ကိုယ့်ရဲ့ဘဝ ရပ်တည်မှုအတွက် ပိုပြီး သိဖို့လိုတယ်။ ပိုပြီး တတ်ဖို့လိုတယ်။ ပိုပြီး သုံးဆွဲနိုင်ဖို့လိုတယ်။ လူဦးရေက များလာတယ်။ အကွက် အကွင်းက အကန့်အသတ်ရှိတယ်။ ဒါကြောင့်လည်း ပြိုင်ဆိုင်မှု တွေကို မလွဲမသွေ ကြိုကြိုက်ရတယ်။ သိသင့် သိထိုက်တာတွေ မသိလိုက်ရရင်၊ တတ်ကျွမ်းသင့် တတ်ကျွမ်းထိုက်တာတွေ မတတ်ကျွမ်းရင် ဆုံးရှုံးနစ်နာမှုတွေကိုပဲ ရရှိမယ်။

ဒီကနေ့ ကျွန်တော်တို့ လူ့အဖွဲ့အစည်းမှာ သီးသီးခြားခြား နေတဲ့ခလေ့ဟာ တိမ်ကောရတော့မယ်။ တစ်ကမ္ဘာ တစ်ရွာမှတ်

ပါလို့ဆိုတဲ့ အနေအထားနဲ့ ကူးလူးဆက်နွယ်မှုတွေ တရစပ် ပြုနေကြပြီမဟုတ်လား။ အားလုံးဟာ စူထက်စူ လူစွမ်းပြကြရ တော့မှာပေါ့။ ဘာမှမသိ ဘာမှမတတ်ရင် သောင်ပြင်လွှတ်တဲ့ ရွှေလာသံလို ယောင်တောင်တောင်ဘဝနဲ့ အောင်ကြူကြူ ဖြစ်နေ လိမ့်မယ်။

တံတားအောက်မှာ ရေတွေအများကြီး ဖြတ်စီးသွားပြီလေ။ လူငယ်တွေဟာ အနာဂတ်ရဲ့ တံခါးပေါက်မှာ တန်းစီ နေကြ ပြီလေ။ သူတို့ကမှ တကယ်စွမ်းမယ့် ပုဂ္ဂိုလ်တွေပေါ့။ တတိယ မျိုးဆက်ရဲ့ ရာစုသစ်မှာ သူတို့တစ်တွေရဲ့အားကို ကျွန်တော် ယုံကြည်တယ်။ အဝေးကြီး မကြည့်ပါနဲ့။ အခု ခင်ဗျားတို့ ကျွန်တော်တို့ ကျင်လည်နေတဲ့ စာပေလောကရဲ့ အနုပညာ အတတ်ပညာ အဝန်းအဝိုင်းထဲကိုပဲ ကြည့်ပါ။ တကယ် စွမ်းစွမ်း တမံ အားကြိုးမာန်တက် လှုပ်ရှားနေကြတာ ဟာ တတိယ မျိုးဆက်သစ် လူငယ်တွေပဲ မဟုတ်လား။ လူကြီးတွေနဲ့ လူလတ် ပိုင်းတွေက ထိန်းထိန်းသိမ်းသိမ်း၊ တောင် တစ်ခွန်း မြောက်တစ်ခွန်း ဝင်ပြောရုံလောက်ပဲ တတ်နိုင်တော့တာလေ။ သူတို့က ကျွန်တော် တို့ထက် ပိုသိတယ်၊ ပိုခံစား နိုင်တယ်၊ ပိုစွမ်းတယ်၊ နေရာ တော်တော်များများမှာ စီးစီးပိုင်ပိုင် လုပ်ကိုင်နေကြတာ ချွတ်တား တွေပဲ။ ကျွန်တော်တို့ထက် သူတို့က စာပိုဖတ်နိုင်တယ်။ ပိုပြီး လာဘ်မြင်တယ်၊ ပိုပြီး ဉာဏ်ရည်ထက်တယ်။

ခေတ်ပေါ်နည်းပညာ အသစ်တွေ ခေတ်ပေါ်ယန္တရားအသစ် တွေနဲ့ လူအသစ်တွေက ၂၁ ရာစုမှာ အသားကုန် အလုပ်လုပ် ကြတယ်။ လုပ်သာ ကိုင်သာ အနေအထားတစ်ရပ်ပဲ ရှိဖို့လိုတယ်။ လုပ်တတ်တဲ့လူတွေ သုံးစွဲမယ့် တန်ဆာ ပလာတွေကတော့ အသင့် ရှိတယ်။

ကျွန်တော်တို့ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ အီးမေးလ်တွေ၊ အင်တာနက် တွေ၊ ကွန်ပျူတာရိုက်စ်တွေ၊ ဒီဂျစ်တယ်စက္ကဝါတွေ၊ မိုက္ကရိုဝေ့ဖ် တွေ၊ အီလက်ထရွန်းနစ် ပရိုဆက်တွေ ပတ်ချာလည်ပိုင်းနေ ပြီလေ။ နူးနူးညံ့ညံ့ ညင်ညင်သာသာ တို့လိုက်ထိလိုက်ရုံနဲ့

စိတ်ကူးသမျှ ရုပ်လုံးပေါ်စေတဲ့ ခလုတ်ခုံတွေကို အသုံးချပြီး
အနာဂတ်ကို ဖန်တီးပေးနေတာ အားလုံးအသိပဲ။

၂၁ ရာစုမှာ ပိုပြီး သိစရာတွေ တတ်စရာတွေ သင်ယူရမှာ
တွေကို လျစ်လျူရှုထားမယ်ဆိုရင်တော့ သိပ်မချောင်ဘူးဗျို့။
ကိုယ့်ကိုယ်သာ အမြဲတပ်လှန့်နေရတော့မှာပဲ။

**[ကိုသန်းဌေးက ပြည်မြို့ဇာတိ။ ဥက္ကဋ္ဌရလွင်ပြင် စာအုပ်ဆိုင်ကို မန္တလေးမှာ
ဖွင့်လှစ်ထား။ စာအုပ်ရောင်းချခြင်းနဲ့ အသက် မွေးဝမ်းကျောင်းရင်း စာပေ
လည်းရေးသား။ စာအုပ်လည်း ထုတ်ဝေလျက်ရှိ။]**

လူငယ်တွေဟာ သိပ္ပံရဲ့
အသီးအပွင့်ကို
မျှတတစားသုံးတဲ့ အတတ်ကို
မတတ်ကြသေးဘူး။
အဲဒါကို ၂၁ ရာစုမှာ လူတွေ
ရှာကြလိမ့်မယ်။

စာရေးဆရာ အောင်သင်း

အောင်သင်း

စာရေးဆရာ

နိုင်ငံကျော်စာရေးဆရာ ဦးအောင်သင်းအိမ်မှာ တယ်လီဖုန်း မတပ်ဆင်နိုင်သေးပါ။ တယ်လီဖုန်း ဝယ်ယူ မတပ်ဆင်နိုင်သေးပါ။ တယ်လီဖုန်း ဝယ်ယူတပ်ဆင်ထား နိုင်တဲ့ အိမ်နီးချင်းတစ်ယောက်က တစ်ဆင့်ပြောပြီး ဆက်သွယ်ပေးရပါတယ်။

ဆရာမှာ တစ်ဖက်ကလည်း ကျောင်းသားကလေးတွေကို စာလှည့်သင် ပေးနေရတဲ့ ဝမ်းစာ အထောက်အကူပြုလုပ်ငန်းကလည်း တွဲထားနေရသေးတယ်။

ဒါကြောင့် ဆရာ စာသင်အားမယ့်အချိန်၊ အိမ်မှာရှိမယ့် အချိန်ကို တစ်ဆင့်ခံ တယ်လီဖုန်းနဲ့ဆက်ပြီး ရက်ချိန်းယူရပါတယ်။ သူများတယ်လီဖုန်းကို သုံး၊ ရက်ချိန်းတွေယူပြီး ရာစုသစ်အကြောင်း ဆရာ့အမြင်ကို မေးမြန်းရပါတယ်။

ရာစုသစ်တွေအကြောင်းပြောရင်း ဆရာဦးအောင်သင်းက ဂြိုဟ်တု စလောင်းတပ်ချင်တဲ့ သူ့ဆန္ဒကို ပြောပြပါ တယ်။ ရာစုသစ်၊ တိုးတက်ခေတ်မီ နေတဲ့ ကမ္ဘာကို ပြတင်းတံခါးတွေ အများကြီးဖွင့်ပြီး ဆရာက ကြည့်ချင်နေပုံရ ပါတယ်။

တစ်ဖက်မှာတော့ ကိုယ့်အခြေအနေနဲ့ ချိန်ဆနေရပုံလည်း ရတယ်။

ဂြိုဟ်တုစလောင်းတပ်ဆင်ပြီး ကမ္ဘာသစ်ကို ကြည့်ချင်တာတွေ၊ သူများ တယ်လီဖုန်းကို အငှားသုံးရတာတွေ ခဏထားပြီး ကျွန်တော်တို့ ရာစုသစ် အကြောင်း ပြောကြတယ်။

‘မားသူ’က ပြောဖူးတယ်။ လူဦးရေပြန့်ပွားနှုန်းက GP^၁နဲ့ တိုးနေတာ၊ စားနပ်ရိက္ခာက AP^၂ နဲ့ တိုးတာ။ လူဦးရေက ၂၊ ၄၊ ၁၆ အဲဒီလို ဆပွားနှုန်းနဲ့ တိုးတဲ့အခါကျတော့ ရိက္ခာက မလိုက်နိုင်ဘူး ဖြစ်တယ်။ ဒီတော့ ဘာဖြစ်သလဲဆိုတော့ သဘာဝ တရားက လူဦးရေကို လျှော့ လျှော့ ပစ်တယ်။

ရောဂါဆိုးကြီးတွေဖြစ်တဲ့ ကျောက်ရောဂါ၊ ပလိပ်ရောဂါ၊ ဝမ်းရောဂါက လူဦးရေကို အများကြီး တစ်ပြိုင်တည်း လျှော့ပေး တယ်။ စစ်ကြီးတွေက လျှော့တယ်။ အဲဒီ ရောဂါသုံးမျိုးကို လူကနိုင်ခဲ့ပြီ။ သိပ်မနိုင်သေးတဲ့ကိစ္စက စစ်။ စစ်ကိုလည်း ကုလသမဂ္ဂက ချုပ်ကိုင်ပေးနေပြီ။

နိုင်လာတဲ့အခါကျတော့ လူဦးရေက ဆက်ပြီးတိုးဖို့ပဲရှိတယ်။ ရိက္ခာကရော။ စားနပ်ရိက္ခာကိုပိုထွက်အောင်၊ ထွက်တဲ့ဟာကို တာရှည်ခံအောင်၊ ထားနိုင်အောင် လုပ်လာရတယ်။

ဒါပေမဲ့ လူဦးရေတိုးနှုန်းကို ရိက္ခာက မလိုက်နိုင်ပါဘူး။ အဲဒီတော့ အနာဂတ်မှာ လူဦးရေထိန်းချုပ်မှု ဖြစ်ပေါ်လာ လိမ့်မယ်။

အခြားသော ပြုလ်တွေ ဘာတွေ သွားနေမယ်ဆိုတာမျိုး ကလည်း တကယ်တော့ မလွယ်တဲ့ကိစ္စပဲ။ နေတော့နေမယ် ဒီကမ္ဘာရဲ့ အကူအညီ မပါဘဲနဲ့ ဘယ်လိုလုပ် သွားနေမှာလဲ။ ၂၁ ရာစုအထိ ကျွန်တော်တို့ ရေမြေတောတောင်နဲ့ တူတဲ့ ပြုလ် တစ်ခုကို ရှာဖွေတွေ့ဖို့ဆိုတာ မှန်းလို့မရသေးဘူး။

လူတွေဟာ သိပ္ပံရဲ့ အသီးအပွင့်ကို မျှမျှတတ စားသုံး တတ်တဲ့အတတ်ကို မတတ်ကြသေးဘူး။ အဲဒါကို ၂၁ ရာစု မှာ လူတွေက ရှာကြလိမ့်မယ်။ ၂၁ ရာစုမှာ သိပ္ပံခေတ်က ဝိဇ္ဇာ ခေတ်ကို ပြောင်းလဲကြလိမ့်မယ်။ (ဝိဇ္ဇာခေတ်ဆိုတာ ဝိဇ္ဇာဇော်ဂျီ လိုဟာကို ပြောတာမဟုတ်ဘူး။) လူတွေ ဘယ်လိုနေမှာလဲ၊ နေတဲ့ နည်းကို ဘယ်လိုရှာကြမှာလဲ။

၁။ G.P
၂။ A.P

ဟိုးရှေးခေတ်တုန်းက လူတွေဟာ အိမ်ထောင်တစ်ခုမှာ တစ်ယောက်လုပ်တာကို တစ်အိမ်လုံးထိုင်စားလို့ ရခဲ့တယ်။ ဘာလို့စားနိုင်သလဲဆိုရင် စားစရာရှိလို့။ ဝယ်စရာက မရှိဘူး။

ဝယ်စရာမရှိဘူးဆိုတာက သူ့မှာ တီဗွီဝယ်ဖို့ မလိုဘူးဗျာ။ သူ့မှာ ဘာမှ ဝယ်စရာမလိုတဲ့အတွက် ရတာကလေး စားဖို့ အတွက်သာ ဖြစ်တယ်။

အခုတော့ ဝယ်စရာတွေက သိပ်များတယ်။ သိပ်များအောင် လုပ်ထားတယ်။ ဥပမာ အင်္ကျီဒီဇိုင်းတွေ တီထွင်ထားတယ်။ ခင်ဗျား အင်္ကျီအဆင်နဲ့ ကျုပ်အင်္ကျီအဆင် မတူဘူး။ တူလို့ ဘာဖြစ်သွားမှာလဲ။ ဘာမှတော့ မဖြစ်ဘူး။ လူတွေကို မက်မော လာအောင် လုပ်တာပဲဖြစ်တယ်။ လောကရဲ့ တီထွင်မှုတွေဟာ အာရုံငါးပါးကို နှိုးဆွတဲ့ တီထွင်မှုလား၊ တကယ့် လူ့လောကကို တိုးတက်စေတဲ့ တီထွင်မှုလား။

၂၁ ရာစုမှာ လူ့လောကကို တိုးတက်စေတဲ့ တီထွင်မှုတွေ ဘက်ကို အားပေးလာလိမ့်မယ်။

ဥပမာ သွားတိုက်ဆေးတစ်ဘူးအတွက် ကုန်ကျတဲ့စရိတ်က ၁၀ ပေးရရင် ခင်ဗျားရတာ တစ်ကျပ်ပဲရတယ်။ ကိုးကျပ်က ခင်ဗျားသိအောင်လုပ်ရတဲ့အတွက် ပေးရတာ။ အဲဒါမျိုးတွေ ၂၁ ရာစုမှာ လျော့ကြလိမ့်မယ်။ အဓိပ္ပာယ်မရှိတဲ့ ကုန်ကျမှုတွေ ကိုတော့ လျော့ဖို့ သတိရကြလိမ့်မယ်လို့တော့ ထင်တယ်။

လျော့မချရင် ၂၁ ရာစုမှာ ဒုက္ခပိုကြီးလိမ့်မယ်။

လူတွေဟာ ဘာသာရေးလိုဟာမျိုးဘက် ပြန်လည်လာကြ လိမ့်မယ်လို့ ထင်တယ်။ ဘာသာရေးဆိုတာ ဗုဒ္ဓဘာသာ၊ ခရစ်ယာန်ဘာသာဆိုတာမျိုး ဆိုလိုတာမဟုတ်ဘူး။ ဘာသာရေး လိုဟာမျိုးလို့ပဲ ဆိုတယ်။ ကျွန်တော်တို့မှာ အပျော်အပါး ကာမဂုဏ်တွေ များလွန်းလာပြီ။

[၁၉၂၇ ခုနှစ်က တောင်တွင်းကြီးမြို့မှာ သခင်ညီမောင်+ဒေါ်ရွှေကျင်တို့က ဖွားမြင်။ စစ်ဖြစ်ခါနီး ခုနှစ်တန်းနဲ့ ကျောင်း ကထွက် ၁၉၄၉ ခု ထောင်အတွင်းမှာ အင်္ဂလိပ်စာ သင်ယူခဲ့ရ။ ၁၉၅၃ ခု ၁၀ တန်းဖြေ၊ ၁၉၅၆ အထိ အလယ်တန်းပြ ကျောင်းဆရာလုပ်၊ ၁၉၅၆ မှာ တက္ကသိုလ်တက်၊ မဟာဝိဇ္ဇာဘွဲ့ရ။ ၁၉၇၈ ခုမှာ တက္ကသိုလ်ဆရာအဖြစ်မှ ထုတ်ပယ်ခံရ။]

အရင်ကလို အေးအေးဆေးဆေးနဲ့
ပထမအရွယ်၊ ဒုတိယအရွယ်နဲ့
သိပ်ပိုင်းနေလို့ မရတော့ဘူး။
ပထမအရွယ်ကလည်း တိုလာမယ်။
ဒုတိယအရွယ် တတိယအရွယ်မှာလည်း
ပညာဆက်ရှာရဦးမယ်၊ တစ်သက်လုံး
လေ့လာနေရမယ့် သဘောပဲ။

KMD ဦးသောင်းတင်

KMD ဦးသောင်းတင် ကွန်ပျူတာပညာရှင်

ဆရာဦးသောင်းတင်က ပထမဆုံး တွေ့ဆုံခဲ့တာက ၁၉၉၄ ခုနှစ်ခန့်ကပါ။ ဓနစီးပွားရေးမဂ္ဂဇင်းမှာ လူလတ်တန်းစားများအကြောင်း မျက်နှာဖုံးဆောင်းပါး ရေးသားတင်ပြဖို့ ဆရာ့ကို တွေ့ဆုံပြီး မြန်မာ့လူလတ်တန်းစား ဘဝများအကြောင်း ဆရာ့အမြင်ကို မေးမြန်းခဲ့ပါတယ်။

အလယ်ကလူ စကားဝဲသလား ဆိုတဲ့ မြန်မာလူလတ်တန်းစားများ အနေအထား မျက်နှာဖုံးဆောင်းပါးကို ရေးသားပုံနှိပ်ပြီးမှ အကြောင်းအမျိုးမျိုးကြောင့် မဂ္ဂဇင်းမှာ မဖော်ပြဖြစ်ခဲ့ပါ။

နောက်ပိုင်းမှာလည်း ဆရာ့ကို အကြိမ်ကြိမ် သွားရောက်တွေ့ဆုံပြီး ကွန်ပျူတာအကြောင်း၊ ခေတ်သစ်နည်းပညာများအကြောင်း၊ လူငယ်လူရွယ်များအကြောင်း အကြောင်းအရာမျိုးစုံကို သွားရောက်တွေ့ဆုံ မေးမြန်းရေးသားဖြစ်ပါတယ်။

ဆရာဦးသောင်းတင်က အလုပ်တစ်ခုကို စနစ်တကျနဲ့ ကြိုးစားပမ်းစား လုပ်ကိုင်လေ့ရှိသူ ဖြစ်ပါတယ်။ ရာစုသစ် အတွေးစကား သူ့အမြင် သူ့အတွေးကို မေးတော့လည်း အားတတ်သရော ပြောပြပါတယ်။

ဖတ်ကြည့်ပါဦး။

21st century မှာ knowledge ဟာ အရေးအကြီးဆုံး ဖြစ်မယ် ထင်တယ်။ ဒီဘက်ပိုင်းမှာ ဇောက်ချပြီး လုပ်ဖို့လိုလိမ့်မယ်။ ပညာရေးရှိရင် အားလုံးကို ဖြတ်တက်မယ်။ ပညာမှမတတ်ရင် လူရာဝင်တော့မယ် မဟုတ်ဘူး။

လူတွေဟာ အသက် ၂၀ ဝန်းကျင်မှာ လိုအပ်တဲ့ ပညာ ရပ်ပိုင်းဆိုင်ရာ (အခြေခံပညာ grounding work ပေါ့) ပြီးမယ်။ နှစ်ဆယ်နဲ့ အစိတ်ကြားမှာ အလုပ်တစ်ခုလုပ်ရင်းနဲ့ ဆက်ပြီး လေ့လာသင်ကြားမှု လုပ်နေရမှာပဲ။ သုံးဆယ်မတိုင်ခင်မှာ ကိုယ့် တစ်သက်လုံးသွားရမယ့် လမ်းကြောင်းကို ရွေးချယ်ရလိမ့်မယ်။

အချိန်နဲ့ အချိန် speed ကလည်း မြန်ရမှာပဲ။ အရင်ကလို အေးအေးဆေးဆေးနဲ့ ပထမအရွယ်၊ ဒုတိယအရွယ်နဲ့ သိပ်ပိုင်း နေလို့ မရတော့ဘူး။ ပထမအရွယ်ကလည်း တိုလာမယ်၊ ဒုတိယအရွယ် တတိယအရွယ်မှာလည်း ပညာဆက်ရှာရဦးမယ်။ တစ်သက်လုံးလေ့လာနေရမယ့် သဘောပဲ။ အချိန်ကိုလည်း သိပ် ဆိုင်းလို့ မရတော့ဘူး။

speed က အရမ်းမြန်လာလို့ ပညာသက်ရမယ့်အချိန်ကို ဆိုင်းလို့မရသလို production ကလည်း တစ်ခုခုထုတ် လုပ်ရမယ် ဆိုရင် အရင်ကတော့ idea စထုတ်မယ်။ ဒီဇိုင်းထုတ်မယ်။ market ထဲရောက်ဖို့ နှစ်နဲ့ချီပြီး ကြာတယ်။ အခုဟာက within two weeks စဉ်းစားတဲ့ အချိန်ကနေ two weeks အတွင်း ထုတ်လုပ်ပြီးဖြစ်ရမယ်။ မဟုတ်ရင် နောက်ကျသွားပြီ။

Speed မြန်တော့လည်း ကားတွေလိုပဲ ကြောက်စရာ ကောင်းတာက အန္တရာယ်များတာပေါ့။ ဒါကြောင့် right track ကို ရွေးပြီး အချိန်မဆိုင်းဘဲ အချိန်မြန်မြန်နဲ့ သွားနိုင်ဖို့ပဲ။ လေးဆယ်မှာ ၁၀စတယ်ဆိုတာ သိပ်မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး။ လေးဆယ်မှစရင် ကိုယ်က အလုပ်သမားဘဝ နောက်လိုက်ဘဝ နဲ့ပဲ ကျန်ခဲ့တော့မယ်။ ကိုယ်က ရှေ့နည်းနည်းတိုးရတော့မယ်။ တိုးပြီးတာနဲ့ ပညာရှာရုံနဲ့ မပြီးသေးဘူး။ အခြေအနေနဲ့ လိုက်လျော ညီအောင် ပြောင်းလဲ နိုင်ရမယ်။

ကျွန်တော်တို့ မြန်မာ့လုပ်ငန်းတွေ ပြန်ကြည့်ရင် ဦးစီး လုပ်ဆောင်သူတွေဟာ သူတို့မရှိရင် သူ ပျိုးထောင်ခဲ့တဲ့ လုပ်ငန်း လည်း ဆက်မရှိတော့ဘူး။ သားသမီးတွေက ဆက်မထိန်းနိုင် တော့ဘူး။ တချို့ဆိုရင် မိသားစုအတွင်း အချင်းချင်း တိုက်ပွဲတွေ ဖြစ်နေကြတယ်။ ထိန်းဖို့ထက် ပြိုကွဲဖို့ဖြစ်နေကြတယ်။ စီးပွားရေး

လုပ်ငန်းမှာ လူတစ်ယောက်ကို အမှီပြုပြီး လုပ်တာထက် လူတစ်ဦး တစ်ယောက်ချင်းရဲ့ idea ထက် စောစောစီးစီးကတည်းက system တစ်ခုချပြီး စုပေါင်းလုပ်တဲ့သဘော ရှိသင့်ပြီ ထင်တယ်။

၂၁ ရာစုမှာ life time က ပိုတိုလာမှာ။ scope ပိုကြီးဖို့ လိုလာလိမ့်မယ်။ second man ထားပြီး သူ့ကို လုပ်ပိုင်ခွင့်ပေး ရမယ်။ မန်နေဂျာဆိုတဲ့လူကိုလည်း ပိုပြီး လုပ်ပိုင်ခွင့် ပေးလာ ရမယ်။

ကျွန်တော်တို့ရဲ့ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေဟာ တစ်ကချည်း ပြန်ပြန်စနေရရင် မကောင်းဘူး။ အခြားနိုင်ငံတွေက ဝင်လာရင် စီးပွားရေးကျွန် ဖြစ်သွားနိုင်တယ်။ ဒါကြောင့် စီးပွားရေးလုပ်ငန်း တွေရဲ့ ဖွဲ့စည်းပုံနဲ့ တွေးခေါ်ပုံကိုတော့ ပြောင်းဖို့လိုလိမ့်မယ်။

ကိုယ့်အချင်းချင်း ပြိုင်ကြ ဆိုင်ကြ စောင်ကြ ရန်ဖြစ်ကြ တာထက် ပူပေါင်းကြဖို့ လိုလာတယ်။အင်အားတောင့်တင်း လာအောင် လုပ်ကြသင့်တယ်။စတော့ရှယ်ယာနဲ့ လုပ်တာဖြစ်ဖြစ် ကိုယ့်တာဝန် သူ့တာဝန်ခွဲပြီး လုပ်တာမျိုးကို ရေရှည်အတွက် ပြင်ဆင်သင့်ပြီ။

ကိုယ့်မြို့၊ ကိုယ့်နိုင်ငံအတွင်း ပြိုင်ကြတာကတော့ နယ်ကျဉ်းနေပြီ။ (Global မသွားနိုင်တောင်မှ) regionalကိုတော့ ထွက်ဖို့ကောင်းပြီ။ market သေးသေးကို ကိုယ့်နည်းကိုယ့်ဟန်နဲ့ လုပ်နေမယ့်အစား နှစ်ယောက်တစ်တွဲ သုံးယောက်တစ်တွဲပြီး အပြင်ထွက် လုပ်ကြည့်သင့်တယ်။

အချိန်နဲ့ အရှိန်နဲ့ တွဲရမယ်ဆိုတဲ့အချိန်မှာ information အရေးကြီးလာနေပြီ။ တစ်ကမ္ဘာလုံးကို ဖြန့်မကြည့်နိုင်လို့ မဖြစ် တော့ဘူး။ သူများက advantage ယူတာ ခံသွားရမှာပဲ။

နောက်တစ်ခုကတော့ ကျွန်တော် အတွေးမှားကောင်း မှားနိုင်တယ်။ လုပ်ငန်းတစ်ခု လုပ်ရာမှာ ဇောက်ချလုပ်တာ ကောင်းမယ်ထင်တယ်။ ရှေ့လာမယ့် ကာလတွေမှာ လိုင်း တစ်လိုင်းကို မြှုပ်ပြီးလုပ်ရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်။ အဲ လိုင်းရွေး မမှားဖို့တော့ လိုမယ်ထင်တယ်။ ဟိုဟာကောင်းနိုးနိုး ဒီဟာ

ကောင်းနိုးနိုးနဲ့ မလုပ်ဘဲ တစ်ခုခုကိုပဲ ဇောက်ချလုပ်သင့်တယ် ထင်တယ်။ ဒါမှ နိုင်ငံတကာထွက်ရင် ဒီလိုင်းမှာ ဒီလူဟာဖြင့် လုပ်တတ်တယ်ဆိုတဲ့ image (ပုံရိပ်)တော့ ရနိုင်မယ်။

ပညာသင်ယူရေးမှာလည်း ဒီလိုပဲ။ ကွန်ပျူတာလည်းတက်၊ ဟိုတယ် business လည်းတက်၊ L.C.C.I လည်းတက် ဟိုစစ ဒီစစပဲလုပ်နေရင် မထိရောက်ဘူး။ တစ်ခုခုကို အပ်ချ မပ်ချ လုပ်သင့်တယ်။ ထူးထူးချွန်ချွန် ဖြစ်ဖြစ်မြောက်မြောက်ဖြစ်အောင် လုပ်သင့်တယ်။

[ဆရာဦးသောင်းတင်ကို ဦးဆွေထွန်း+ဒေါ်စန်းကြူတို့က ၁၉၆၀ ခုနှစ် မန္တလေး မြို့မှာ မွေးတယ်။ ၁၉၇၇ ခုမှာ ၁၀ တန်း အောင်ပြီး ၁၉၈၃ ခုနှစ်က ရန်ကုန် စက်မှုတက္ကသိုလ်က B.E. (Electronic) ဘွဲ့ ရရှိခဲ့တယ်။ အင်ဂျင်နီယာ၊ ကျောင်းဆရာ၊ သင်တန်းကျောင်း တည်ထောင်သူ။]

ဂျက်အင်ဂျင်အကြောင်း

ဘာသာရပ်တစ်ခု။

တစ်နှစ် သင်ရတယ်။

----- အဲဒီ ဂျက်အင်ဂျင်ကြီးကို

အပြင်မှာ လက်တွေ့မမြင်ပူးဘူး။

ဂျက်လေယာဉ်ကြီးက

RIT ခေါင်မိုးက

ပြတ်ပျံနေတယ်။

ကာတွန်းအော်ပီကျယ်

အော်ပီကျယ်

ကာတွန်းဆရာ၊ ကွန်ပျူတာပညာရှင်

သူ့ကို ကာတွန်းဆရာတစ်ယောက်အဖြစ် စတင် သိကျွမ်းခင်မင်ခဲ့တာပါ။

အကြီးစား စက်မှုစက်ရုံက အင်ဂျင်နီယာဘဝကို စွန့်ပစ်ပြီး သူ့ချစ်တဲ့ ကာတွန်းဆရာ ဘဝကို ခြေစုံပစ်ဝင်လာတော့ သူ့ကို လေးစားရတယ်။ ကာတွန်းတွေကို ခေတ်ပေါ် ကွန်ပျူတာနည်းပညာနဲ့ ပေါင်းစပ်ဖို့ သူ ကြိုးစားတော့ ကျွန်တော် အားပေးတယ်။ ကြိုးစားရင်း ကြိုးစားရင်း ကွန်ပျူတာထဲ နစ်ဝင်သွားပြီးသွားတော့ ကျွန်တော် နှမြော တယ်။

သူပိုင်ဆိုင်တဲ့ တိုက်ခန်းကို ကွန်ပျူတာပညာကရတဲ့ ငွေကြေးနဲ့ ဝယ်ယူနေထိုင်နိုင် တော့ မုဒိတာ ပွားရပြန်တယ်။

သူ တိုက်ခန်းသစ်မှာ ရာစုသစ်အမြင်ကို ကျွန်တော်သွားမေးတယ်။

ကိုအော်ပီကျယ်က ဒီကနေ့ ကြိုးပမ်းအားထုတ်နေကြတဲ့ လူငယ်တွေရဲ့ သင်တန်းပညာရေးအကြောင်းကို အခြေတည်ပြီး သူ့အမြင်ကို ပြောတယ်။

ကလေးတွေဟာ သင်တန်း လေးငါးခြောက်ခုလောက် တက်ဖူးကြတယ်။ ကွန်ပျူတာ တက်ဖူးတယ်။ English တက်ဖူးတယ်။ L.C.C.I တက်ဖူးတယ်။ ဒါပေမယ့် ဒါတွေအားလုံးဟာ apply education ပဲ။ ဥပမာ ဆပ်ပြာချက်နည်း၊ ဆပ်ပြာရဲ့ ဖော်မြူလာ တော့ မသိဘူး။ academic education မဟုတ်ဘူး။

ကျွန်တော်တို့ အင်ဂျင်နီယာ ကျောင်းသားဘဝတုန်းက ဂျက် အင်ဂျင် တာဘိုင်အင်ဂျင်ကြီးရဲ့ ပန်ကာအပြားကလေးထဲမှာ လေဖြတ်သွားရင် လေရဲ့ အလျင်က ဘယ်လိုပြောင်းသွားမယ်၊ နောက် ဒလက်ကိုရောက်သွားရင် အလျင်က ဘယ်လို ပြောင်းမယ်၊ အပူချိန်က ဘယ်လောက်တက်မယ် ဆိုတာတွေ တွက်လိုက် ချက်လိုက်ရတာ ဂျက်အင်ဂျင်အကြောင်းက ဘာသာရပ်တစ်ခု။ တစ်နှစ်သင်ရတယ်။

အဲဒီဂျက်အင်ဂျင်ကြီးကို အပြင်မှာ လက်တွေ့မမြင်ဖူးဘူး။ ဂျက်လေယဉ်ကြီးက Y TU^၁ ခေါင်မိုးပေါ်က ဖြတ်ပျံ နေတယ်။

[ဆရာအော်ပီကျယ်ကို ၁၉၅၉၊ ဇူလိုင် ၂၄ ရက်က ပခုက္ကူခရိုင်၊ ရေနံချပ်ရွာမှာ အဘ ဦးသောင်းစိန် + ဒေါ်ခင်အေးတို့ က မွေးတယ်။

၁၉၈၂ ခုနှစ်မှာ ရန်ကုန်စက်မှုတက္ကသိုလ်မှ B.E (Mechanical) ဘွဲ့ ရရှိပြီး ၁၉၈၂ က ၁၉၈၈ အထိ ကားထုတ် လုပ်ရေးအင်ဂျင်နီယာ၊ ဆန်စက်အင်ဂျင်နီယာ အဖြစ် လုပ်ကိုင်ခဲ့။

- ၁၉၈၁ မှစ၍ မဂ္ဂဇင်းများတွင် ကာတွန်း စတင်ရေးဆွဲခဲ့။
- ၁၉၈၉ ခုနှစ်မှ စ၍ အချိန်ပြည့် ကာတွန်းဆရာ ဖြစ်ခဲ့။]

၁။ ယခုအခါ Y TU ဟု ခေါ်ပါတယ်။

လူငယ်တွေက
သူများမလုပ်သေးတာကို
လုပ်ချင်တယ်။ သူများနိုင်ငံတွေမှာ
လုပ်နေတာတွေ
လိုက်လုပ်ချင်နေတယ်။ ကျောင်းမှာ
ကွန်ပျူတာနဲ့ ပတ်သက်တဲ့
project တွေ လုပ်ရင်
တစ်ခါတစ်လေ ကျွန်မတောင်
မတွေးဘူးတဲ့ အတွေးတွေ
သူတို့တွေးလာတာ တွေ့ရတယ်။

ဒေါ်အေးအေးသန့်

ဒေါ်အေးအေးသန့်

ဆေးပညာဆည်းပူးသင်ယူပြီး စာရေးဆရာဖြစ်သွားသူတွေ ကမ္ဘာမှာရော မြန်မာပြည်မှာပါ အများကြီးရှိခဲ့တယ်။ ဆမ္မားဆက်မွန်၊ အေ ဂျေ ခရိုနှင့်၊ ဖေမြင့်၊ ဂျူးတို့ကိုကြည့်ပြီး သူတို့ဟာ စာရေးဆရာဖြစ်ဖို့မွေးလာတာ လွဲချော်ပြီး ဆေးကျောင်းရောက်သွားကြတာလို့ ယူဆရမှာလိုပါပဲ။

မန္တလေးက AAT Business Centre က ကွန်ပျူတာကျောင်းရဲ့ ဆရာမ ဒေါ်အေးအေးသန့်ဟာ စက်မှုအင်ဂျင်နီယာ ဘွဲ့ရပါ။ လူငယ်တွေကို ပြုစုပျိုးထောင်မှု ကောင်းတယ်၊ စာသင်ကောင်းတယ်၊ သူ့ ကျောင်းက အောင်ချက်တွေ ကောင်းတယ်။

ဗြိတိန်နိုင်ငံက ကျင်းပပေးတဲ့ အန်စီစီ ကွန်ပျူတာပညာ ဒီပလိုမာဘွဲ့ကို သူ့ ကျောင်းက ဝင်ဖြေကြတာ အောင်ချက်အမြဲကောင်းလို့ သူ့ကို တောင်အာဖရိကနိုင်ငံ ကိတ်တောင်မြို့မှာလုပ်တဲ့ ၉၉ ကွန်ပျူတာပညာရပ်ဆိုင်ရာ နှီးနှောဖလှယ်ပွဲတက်ရောက်ဖို့ ဖိတ်ခေါ်ခံခဲ့ရတယ်။

နိုင်ငံတကာအဆင့် ကွန်ပျူတာပညာရပ်ဆိုင်ရာ နှီးနှောဖလှယ်ပွဲမှာတွေ့ခဲ့တဲ့ သူ့ အတွေ့အကြုံတွေကို ဓနစီးပွား ရေးမဂ္ဂဇင်းမှာ ကျွန်တော်ရေးခဲ့တယ်။ ဒီလိုရေးဖို့ အချိန်ယူပြီး သူနဲ့ စကားစမြည်ပြောဖြစ်ပါတယ်။

သူဟာ ခေတ်မီတိုးတက်တဲ့အမြင်ရှိသူတစ်ယောက်၊ လူငယ်တွေနဲ့ လက်ပွန်းတတီး နေနေရသူတစ်ယောက်ဖြစ်လို့ ရာစုသစ်မှာ သူ့အတွေးအမြင်တွေကလည်း စိတ် ဝင်စားဖို့ကောင်းမှာပါ။

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ပြောခဲ့ကြတဲ့ စကားတွေက ဒီလိုပါ။

ဒေါ်အေးအေးသန့် ။ ။ ကိုယ့်တစ်ဦးတစ်ယောက်တည်းအနေနဲ့ကတော့ ဖြစ်နေကျ ပုံမှန်အတိုင်းထက်စာရင် ၂၁ ရာစုမှာ စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာမှာ ပိုပြီး သန့်ရှင်းပြည့်စုံတဲ့ လူတစ်ယောက်အဖြစ်နဲ့ နေချင်တယ်။ စိတ်

ဆိုတာ အမြဲတမ်း ဖြူစင် သန့်ရှင်းနေတာ မဟုတ်တော့ အဲဒီလို ဖြစ်ချင်တာပါ။ ဒါက ကျွန်မရဲ့ တစ်ကိုယ်ရေ တစ်ကာယပေါ့။

အများစုအနေနဲ့ကတော့ ကျွန်မတို့ society က နောက်ကျ နေတော့ သူများနဲ့ယှဉ်ကြရာမှာ တစ်နိုင်ငံလုံးအနေနဲ့ ဒီထက် ပိုညိုညွတ်ပြီးတော့ အားလုံးပဲအင်တိုက်အားတိုက် စိတ်ကောင်း ရှိရှိ အလုပ်လုပ်ကြမယ်။

ကျော်ရင်မြင့်။

။ဆရာမက လူငယ်လေးတွေနဲ့ အများကြီး ထိတွေ့နေရတယ်။ သူတို့ကို စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ မြှင့်တင်ပေးမှုကော လုပ်ပေးသလား။

ဒေါ်အေးအေးသန်း။

။ကျွန်မ ကလေးတွေနဲ့ outlet အနေနဲ့ တစ်ခါတစ်လေ ရုပ်ရှင်သွားကြည့်ကြတဲ့အခါ အမှိုက်ပစ်ကြတဲ့ကိစ္စကအစ ကျွန်မ သူတို့ကို စည်းကမ်းနဲ့လုပ်ခိုင်းတယ်။ အမှိုက်ကို ရုပ်ရှင်ရုံထဲမချနဲ့ ကိုယ့်ကိစ္စ ကိုယ်ရှင်း၊ ကိုယ့်ဆီက ထွက်တဲ့အမှိုက် ယူလာခဲ့၊ အပြင် အမှိုက်ပုံးမှာထည့်။

သူတို့ကပြောတယ်။ မသန့်၊ ရုပ်ရှင်ပြီးသွားရင် သန့်ရှင်းရေး အလုပ်သမားတွေ ဝင်လှည်းတာပဲတဲ့။ ကျွန်မက စည်းမဲ့ကမ်းမဲ့ အမှိုက်တွေပစ်ခဲ့ကြလို့ အလုပ်သမားတွေက ဝင်ရှင်းပေးရတဲ့အထဲ ကိုယ်မပါစေနဲ့လို့ ရှင်းပြရတယ်။

ဒါက နမူနာပေးတာပါ။ ဖြစ်နိုင်သလောက် သူတို့ကို စိတ်ဓာတ်ခွန်အားမြှင့်အောင် မြှင့်တင်ပေးတယ်။

ကျော်ရင်မြင့်။

။မြှင့်တင်ပေးတဲ့အတိုင်း လူငယ်တွေက မြင့်လာရဲ့လား။

ဒေါ်အေးအေးသန်း။

။ ကျွန်မဆီက လူငယ် ၈၀ ရာခိုင်နှုန်းဟာ ကျွန်မနောက်ကို လိုက်လာကြတယ်။

ကျွန်မတို့နိုင်ငံက လူငယ်အများစုဟာ ကမ္ဘာနဲ့ ရင်ပေါင် တန်းချင်နေကြတာ သိပ်သေချာတယ်။ hard working ဖြစ်တယ်။ ဖြစ်ချင်စိတ် ရှိကြတယ်။ အင်မတန် သူများကိုလေးစားပြီး obedient ဖြစ်တယ်။

အလုပ်မကြိုးစားရင် သူတို့ ကျန်နေရစ်ခဲ့ကြမှာကို သူတို့ သိကြတယ်။ သူတို့ လိုက်လာကြတယ်။

ကျော်ရင်မြင့်။

။ ဆရာမ သူတို့အရွယ်တုန်းက သိတာ မြင်တာ တွေးတာနဲ့ အခုကာလ လူငယ်တွေနဲ့ သိပ်ကွာခြားသလား။

ဒေါ်အေးအေးသန်း။ ။ သိပ်ကွာတာပေါ့။

သူတို့မှာ ရည်ရွယ်ချက်တွေ ကြီးကြီးမားမားရှိကြတယ်။ အထူးသဖြင့် သူတို့နဲ့ပတ်သက်တဲ့ field (နယ်ပယ်) ထဲမှာပေါ့။

လူငယ်တွေက သူများမလုပ်သေးတာကို လုပ်ချင်တယ်။ သူများနိုင်ငံတွေမှာ လုပ်နေတာတွေ လိုက်လုပ်ချင်နေတယ်။ ကျောင်းမှာ ကွန်ပျူတာနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ project တွေလုပ်ရင် တစ်ခါတလေ ကျွန်မတောင် မတွေ့ဖူးတဲ့ အတွေ့ တွေ သူတို့ တွေးလာတာ တွေ့ရတယ်။

စာလည်း ဖတ်လာကြပြီ။ မီဒီယာတွေကတစ်ဆင့် knowledge ကောင်းကောင်းယူတတ်လာတယ်။ ရလာတဲ့ knowledge တွေကို ကောင်းကောင်းအသုံးချတတ်လာပြီ။ ကျွန်မတို့ ၂၃ နှစ်၊ ၂၄ နှစ်ရောက်တဲ့အထိ ကိုယ့် knowledge ကို အသုံးချရ ကောင်းမှန်း မသိသေးဘူး။ ဖတ်တဲ့စာ ဖတ်သလောက်ဆီကပဲ ယူတတ်တာ၊ ရှာဖွေယူရမှန်း မသိခဲ့ဘူး။ သူတို့တော့ တိုးတက် ပြောင်းလဲလို့ လေ့လာတာ၊ လေ့လာပြီး ပြန်အသုံးချကြတာ။

ကျော်ရင်မြင့်။ ။ အလားအလာရှိတဲ့ ထက်မြက်တဲ့လူငယ်တွေရော တွေ့ရလား။

ဒေါ်အေးအေးသန်း။ ။ သိပ်ရှိတာပေါ့ ဆရာ။ တွေ့ရတဲ့နေရာမှာ အံ့ဩလောက် အောင်ကိုပဲ တွေ့ရတယ်။

ကွန်ပျူတာ course တစ်ခုလုံးကို ပထမခြောက်လတက် တယ်။ ပြီးရင် သင်ထားတဲ့စာတွေရယ် နောက်ထပ် သင်ခန်းစာ တွေရယ် ပေါင်းပြီး practical project လုပ်ကြရတယ်။ တချို့ရဲ့ အရည်အသွေးဟာ မထင်မှတ်နိုင်လောက် အောင်ကောင်းတယ်။

ဥပမာ ဆိုပါတော့။ ကျွန်မကလေးတွေက Kawasaki Showroom အတွက် computerize လုပ်တယ်။ သာမန် ကျောင်းသင်ခန်းစာအတွက် လက်တွေ့လုပ်ရတဲ့ computerize အဆင့်ထက် ကျော်လွန်တယ်။ business point view ပါ လိုက်လျောညီထွေဖြစ်တဲ့ ဆော့ဖ်ဝဲတစ်ခု ဖြစ်လာတယ်။

သူတို့ဟာ ဒါထက် ရေခဲမြေခံပိုကောင်းတဲ့ environment မျိုး၊ faculty ပေးနိုင်တဲ့ infrastructure မျိုးကသာ အခြေအနေ

ပေးရင် ကမ္ဘာမှာ ဆော့ဖ်ဝဲတွေ ထုတ်ရောင်းနေတဲ့ အိန္ဒိယနဲ့
ယှဉ်နိုင်တယ်။

ကျော်ရင်မြင့်။ ။ ဒီကနေ့ လူငယ်လေးတွေကို ဆရာမ ဘယ်လို အကဲဖြတ်ချင်
သလဲ။

ဒေါ်အေးအေးသန်း။ ။ ရာစုသစ်မှာ ကလေးတွေဟာ ပိုပြီး intelligence ဖြစ်လာ
မယ်၊ တစ်ခုတော့ရှိတယ်။ ကိုယ်ကျင့်တရားတော့ ထိန်းသိမ်းဖို့
ပိုလိုလာပါလိမ့်မယ်။

[ဒေါ်အေးအေးသန်းကို ၁၉၆၉ ခုနှစ်မှာ ဦးဖိုး + ဒေါ်သန်းသန်းနဲ့ တို့က မွေးဖွားတယ်။
ရန်ကုန်စက်မှုတက္ကသိုလ်က ဘီအီး (စက်မှု) ဘွဲ့ရပြီး MCC မှာ ဒါရိုက်တာအဖြစ်
ဆောင်ရွက်နေတယ်။]

၂၀ ရာစုမှာ လူပေါင်း
သိန်းသန်းချီ သေကြေပျက်စီးစေမယ့်
ဖုံးလက်နက်ကြီးတစ်ခု
ပေါ်ပေါက်လာလိမ့်မယ်လို့
၁၉ ရာစုကလူတွေ သိချင်မှ
သိကြမှာပါ။ နောက်ပြီး ကုရေနတ္ထိ
ဆေးမရှိတဲ့ ရောဂါဘယတွေ၊
နောက်ပြီး ဘယ်တော့မှ မငြိမ်းနိုင်တဲ့
ခစ်မီးလျှံတွေ

ကိုကြည်သာမြင့်

ကိုကြည်သာမြင့် ဗိသုကာအင်ဂျင်နီယာ၊ ကွန်ပျူတာပညာရှင်

သူ့အိမ်နာမည်က ရွတ်ကလုံတဲ့။ သူ့အစ်ကိုက ဗွတ်ကလုံဆိုတော့ သူက ရွတ်ကလုံ ဖြစ်ရတော့တာပေါ့။ သူ့အဖေ စာရေးဆရာ မာန်မြင့်က ဗွတ်ကလုံ ဆိုတဲ့ သားကြီးနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ရေးဖူးတော့ ရွတ်ကလုံ ဝတ္ထုတို တစ်ပုဒ်လည်း ရေးပါဦးလို့ သူ့အဖေကို သူက ပူဆာဖူးတယ်။

ကိုကြည်သာမြင့်က ပညာထူးချွန်တဲ့ လူငယ်တစ်ယောက်ပါ။ ဆယ်တန်း တက်ရင်း သူ့ရေးတဲ့ ကျောင်းသွားကျောင်းပြန်မြင်ကွင်း စာစီစာကုံးဟာ သူတို့ ကျောင်းဖြစ်တဲ့ မြစ်ကြီးနားမြို့ အမှတ် ၁ အထက်တန်း ကျောင်းမှာသာ မကဘဲ မြောက်ပိုင်းတစ်ခွင်လုံး ဟိုးဟိုးကျော်ခဲ့ဖူးပါတယ်။ ကျောင်းသား ကျောင်းသူတွေရဲ့ စိတ်နှလုံးထဲမှာ စာစီစာကုံးရှင်ကို လေးစား အထင်ကြီးခဲ့ ကြတယ်။

ဆယ်တန်းကို ထူးထူးချွန်ချွန်အောင်မြင်ခဲ့ပြီး မန္တလေး စက်မှုတက္ကသိုလ် မှာ မြို့ပြဗိသုကာ အင်ဂျင်နီယာပညာကို သူ သင်ယူပါတယ်။ ခေတ်မီ တိုးတက်မှုကို လိုလားတဲ့ လူငယ်ပီပီ နိုင်ငံတကာမှာထွန်းကားနေတဲ့ ဗိသုကာ ပညာကို လေ့လာရင်း ကွန်ပျူတာနဲ့ သူ မိတ်ဆွေဖွဲ့ခဲ့ပါတယ်။ ကွန်ပျူတာကို ကျောင်းပိတ်ထားချိန်မှာ နှစ်ပြီး လေ့လာရင်း ဗိသုကာအင်ဂျင်နီယာ ကွန်ပျူတာ ပညာရှင်တစ်ယောက် ဖြစ်လာတယ်။

မန္တလေးမြို့က ACC ကွန်ပျူတာစင်တာမှာ Auto CAD သင်တန်းဖွင့်ပြီး ကွန်ပျူတာပညာ သူက သင်ပြတော့ ဗိသုကာအင်ဂျင်နီယာဘွဲ့ရ လုပ်ငန်းခွင်မှာ အောင်မြင်နေတဲ့ ပညာရှင်တွေက တလေးတစား တက်ရောက်သင်ယူကြတယ်။ (သူ့ကိုယ်တိုင်ကတော့ ဘွဲ့မရသေးတဲ့ နောက်ဆုံးနှစ်ကျောင်းသား အဖြစ်နဲ့ သင်ပြတာပါ။)

C-Tech ဆိုတဲ့ လုပ်ငန်းတစ်ခုကို ဝါသနာတူသူငယ်ချင်းတွေ စုပေါင်း ဖွဲ့စည်းထားပြီး ဒီဇိုင်းဖန်တီးမှု ဗိသုကာပညာကို ကွန်ပျူတာနဲ့ လျာထားစီမံ တွက်ချက် ထုတ်ဖော်ပေးနေတယ်။

ရာစုသစ်အကြောင်း သူ့အမြင် မေးချင်တယ်ဆိုတော့ ရက်ချိန်းတစ်ခု ပေးပြီး သူ့ရုံးခန်းကို ဖိတ်ခေါ်တယ်။ ရောက်သွားတော့ အဆင်သင့်ရေးထားတဲ့ သူ့အတွေး သူ့အမြင်ကို ပေးလိုက်တယ်။

ဖတ်ကြည့်ပါဦး။

ရာစုနှစ်တိုင်း ရာစုနှစ်တိုင်းမှာ အင်မတန်ဆိုးဝါးတဲ့ အဖြစ်အပျက် တွေ ဖြစ်ခဲ့တာရှိသလို အင်မတန် အဖိုးတန်တဲ့ အရာတွေကို ရရှိခဲ့တာတွေလည်း ရှိပါတယ်။ အရာရာမှာ ဒါတွေဟာ ဒွန်တွဲ နေမှာပါပဲ။ ၂၀ ရာစုမှာ လူပေါင်း သိန်းသန်းချီ သေကြေ ပျက်စီးစေမယ့် ဗုံးလက်နက်ကြီးတစ်ခု ပေါ်လာလိမ့်မယ်လို့ ၁၉ရာစုကလူတွေ သိချင်မှ သိကြမှာပါ။ နောက်ပြီး ကုရာနတ္တိ ဆေးမရှိတဲ့ ရောဂါဘယတွေ၊ နောက်ပြီး ဘယ်တော့မှ မငြိမ်းနိုင်တဲ့ စစ်မီးလျှံတွေ စသည်ဖြင့်ပေါ့လေ။ ဒါတွေဟာ ၂၀ ရာစုရဲ့ အမည်းစက်တွေပါ။ ဒါကြောင့် ၂၀ ရာစုထဲက အခြင်းအရာ တွေကို ကျွန်တော်တို့ ကြိုတင်မြင်အောင် ကြိုးစားကြရပါလိမ့်မယ်။ လောကကြီးကို အလှဆင်မယ့်လူတွေ ရှိသလို လောကကြီးကို ဖျက်ဆီးချင်တဲ့လူတွေလည်း ရှိမှာပဲ။ အဲဒါကို ကျွန်တော်တို့ အတတ်နိုင်ဆုံး အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် ကြိုးစားကြရမှာပါ။ ဒါပေမဲ့ ၂၁ ရာစုအတွက် ဝမ်းသာစရာကောင်းတဲ့ အလားအလာ တစ်ခုကတော့ အရာရာဟာ တဖြည်းဖြည်းနှင့် နီးကပ်လာကြတဲ့

အချက်ပါပဲ။ အရာရာတိုင်းဟာ မထိကပ်ကြသေးပေမယ့် နီးစပ်မှုတွေ အများကြီး ရှိလာကြပါတယ်။ လူမှုရေး၊ စီးပွားရေး၊ နိုင်ငံရေး၊ အနုပညာ၊ အတတ်ပညာ၊ အယူအဆ၊ အတွေးအခေါ် စတဲ့ နယ်ပယ်တွေမှာ ကွာဟမှုတွေနည်းလာကြပါတယ်။ ဟိုးအရင်ရာစုနှစ်များစွာက လနဲ့ချီ နှစ်နဲ့ချီ ခရီးသွားရာမှ ရောက်မယ့် နေရာတွေကို ခလုတ်ကလေးတစ်ချက်နှိပ်တာနှင့် ရောက်နိုင်ကြပါပြီ။ ကမ္ဘာဟိုဘက်ခြမ်းကလူနှင့် ဒီဘက်ခြမ်းကလူ နှစ်ယောက်သား မျက်နှာချင်းဆိုင်ပြီး စကားလက်ဆုံကျနိုင်ကြပါပြီ။ Distance ဆိုတာ နောက်ဆုံး လုံးလုံးပျောက်ဆုံးသွားမှာပါ။ ဒါဟာကောင်းတဲ့အရာတွေပါ။ စီးပွားရေးအရဆိုရင်လည်း တစ်ခုတည်းသော ဈေးကွက်ပုံစံထဲကို ရှေးရှုလာကြပါတယ်။ နိုင်ငံရေးနယ်ပယ်မှာတောင် အယူအဆမတူကြတဲ့ နိုင်ငံ အချင်းချင်း အဆင်ပြေစေမယ့် နည်းလမ်းတွေ ရှာဖွေလုပ်ကိုင်လာကြပါတယ်။ အသိသာဆုံးနယ်ပယ်ကတော့ အတတ်ပညာပိုင်းပါပဲ။ ဆရာဝန်အလုပ်နှင့် အင်ဂျင်နီယာအလုပ် သိပ်မပတ်သက်ဘူးလို့ ထင်ခဲ့ကြမယ်။ genetic engineering ဆိုတာတွေ ပေါ်လာပါတယ်။ science မှာလဲ maths နှင့် physics တွေ lapping ဖြစ်လာကြတယ်။ Engineering Physics, Engineering Maths တွေပေါ်လာပါတယ်။ စိတ်ပညာလို နာမ်ပိုင်းဆိုင်ရာ နယ်ပယ်တွေမှာတောင် ခေတ်မီ စက်ကိရိယာတွေသုံးပြီး စိတ်ကို စမ်းသပ်လေ့လာကြတယ်။ နည်းပညာအားလုံး တစ်ခုနှင့် တစ်ခု သီးခြားခွဲထုတ်လို့ မရတော့ပါဘူး။

လူ့အဖွဲ့အစည်းကြီးဟာ ကွန်ပျူတာလောကနှင့် ဥပမာပြောရရင် တော်တော်ဆင်ပါတယ်။ PC တွေ ပေါ်စက ဘာမှ သိပ်မပါပါဘူး။ 1 MB မပြည့်တဲ့ memory လေးနှင့် hard disk သေးသေးလေးနှင့်ပါ။ in put လက်ခံမယ်၊ processing လုပ်မယ်၊

out put ထုတ်ပေးမယ်။ ဒါလောက်ပါပဲ။ ခုခေတ်နှင့်ယှဉ်ပြောရင် ကလေးကစားစရာ အဆင့်လောက်ပါပဲ။ ဒါပေမယ့် အဲဒီခေတ် အဲဒီအခါတုန်းကတော့ လိုချင်တဲ့ problem solution တွေကို ကောင်းကောင်း ထုတ်ပေးနိုင်ခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီမှာ ပိုမိုရှုပ်ထွေး ခက်ခဲတဲ့ problem တွေကို ဖြေရှင်းချင်လာကြတယ်။ ကွန်ပျူတာမှာ အဓိကကျတာတွေက ဘယ်လောက် store လုပ်နိုင်သလဲ ဆိုတဲ့ hard disk capacity ၊ ဘယ်လောက်မြန်မြန် အလုပ်လုပ်နိုင် သလဲဆိုတဲ့ processer speed နှင့် ပြဿနာ ဘယ်လောက်များများ ကိုင်တွယ်ဖြေရှင်းနိုင်သလဲဆိုတဲ့ memory တွေပါ။ အဲဒါတွေဟာ တစ်ခုနှင့်တစ်ခု balance ရှိရပါမယ်။ memory ဘယ်လောက် များများ processor က နှေးနေရင် အလုပ်တွင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဆိုလိုချင်တာက လူ့အဖွဲ့အစည်းထဲမှာလည်း အဲလိုပါပဲ။ လူ့အဖွဲ့အစည်းရဲ့ အစိတ်အပိုင်းတွေဟာ balance ဖြစ်ရပါမယ်။ အဲဒါမှ လူသားတွေရဲ့ flow ဟာ တွင်မှာပါ။ ဖွံ့ဖြိုးပြီးနိုင်ငံတွေ ဆင်းရဲတဲ့နိုင်ငံတွေကို အကူအညီပေးတယ်ဆိုတာ၊ အဲဒါတွေ ကြောင့်ပါ။ ကမ္ဘာကြီးဟာ တစ်ခုနှင့်တစ်ခု ဆက်စပ်နေတာပါ။ လုံးဝကြီးကွာခြားသွားပြီဆိုတာ ပဋိပက္ခ ဖြစ်တော့မယ်ဆိုတဲ့ သဘောပါပဲ။ PC တွေအကြောင်း ဆက်ပြောရရင် ခေတ်ဦးမှာ microsoft DOS ကို လုပ်ပါတယ်။ GUI စနစ်ကတော့ Apple ကစတာပါ။ အဲဒီမှာ microsoft က Windows ကို ထုတ်ပါ တယ်။ Apple က သူတို့ဟာ ခိုးပါတယ်ဆိုပြီး ဖြစ်လာပါတယ်။ apple user နှင့် windows user ဆိုပြီး ကွဲလာကြပါတယ်။ ကာလတော်တော်ကြာ ပဋိပက္ခဖြစ်ပြီး အခု apple ရဲ့ ကိစ္စ တော်တော်များများကို microsoft က လက်လွှဲယူပါတယ်။ နောက်ပိုင်း windows OS ထဲမှာ apple features တွေ တရားဝင်နီးပါး ပါလာပါတယ်။ apple ကလည်း PC compactible ဆိုပြီး PC software တွေ apple စက်ထဲမှာ အလုပ်လုပ်လို့ရအောင် လုပ်လာကြပါတယ်။ apple နှင့် PC ကြားလမ်းခင်းပေးတဲ့ converter program တွေ ပေါ်ထွက်

လာပါတယ်။ ကမ္ဘာ့ဇာတ်ခုံကိုကြည့်ရင် အဲဒီလိုအဖြစ်အပျက်တွေ များစွာ တွေ့ရမှာပါ။

ကျွန်တော်တို့တွေ လူဖြစ်လာကြတယ်ဆိုတာ လူသား လူ့ဘောင်ကြီးရဲ့ ပြဿနာတွေကို ဖြေရှင်းဖို့နှင့် လိုအပ်ချက်တွေကို ဖြည့်ဆည်းဖို့ပါပဲ။ ပြီးပြည့်စုံတယ်လို့ ယူဆရမယ့် အခြေအနေ တစ်ခုထိရောက်အောင် လုပ်ကြရမှာပါ။ အဲဒါဟာ လူသားတိုင်းရဲ့ တစ်ခုတည်းသော တာဝန်ကြီးပါ။ ၂၀ ရာစုမှာ လူတချို့ တာဝန် တချို့ ကျေခဲ့ပါတယ်။ ၂၁ ရာစုမှာ ကျွန်တော်တို့ အများကြီး လုပ်ကြရဦးမှာပါ။ ကျွန်တော်တို့ မရှိတော့တဲ့ နောက်ပိုင်းလည်း ၂၂ရာစုက လူတွေ ဆက်လုပ်ကြဦးမှာပါပဲ။

အရေးကြီးတာက အရာရာ match ဖြစ်ဖို့ပါ။ Auto CAD 2000 ကို 486 စက်ထဲကိုထည့် 4 MB RAM နှင့် run ရင် ပြဿနာတွေ တက်လာမှာပါ။ ဆိုလိုတာက ၂၁ ရာစုမှာ တွေ့ရမယ့် ပြဿနာတွေကို ၂၀ ရာစုက အယူအဆတွေနှင့် ဖြေရှင်းဖို့ မလွယ်ပါဘူး။ ၂၀ ရာစုလောက်က ပြဿနာတစ်ခုကို ၂၁ ရာစုမှာ ပြဿနာလို့ ပြောလို့မရတော့တာ ရှိချင်ရှိမယ်။ သေချာတာကတော့ ၂၁ ရာစုမှာ ကြုံရမယ့် ပြဿနာဆိုတာ ကတော့ အခုလက်ရှိပြဿနာတွေထက် ပိုရှုပ်ထွေး ပိုရှင်းရခက်မှာ သေချာပါတယ်။ အဲဒါတွေကို ရှင်းလင်းကြဖို့ ကျွန်တော်တို့မှာ ပိုကောင်းမွန်တဲ့ ability တွေ ရှိရပါမယ်။

ခင်မင်တဲ့ အပေါင်းအသင်းမိတ်ဆွေတွေ computer ဝယ်ချင် တယ်ဆိုပြီး အကြံတောင်းပါတယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ လက်ရှိ အချိန်မှာ အကောင်းဆုံးစက်ကို ဝယ်ဖို့အကြံပေးတာ များပါတယ်။ တချို့က ငွေရေးကြေးရေကြောင့် ဈေးပေါတဲ့ used တွေ ဝယ်ချင်ကြပါတယ်။ အခုအချိန်မှာ ဟောင်းနေတယ်ဆိုမှတော့ နောက်ပိုင်း ပိုဟောင်းဖို့ပဲရှိပါတယ်။ လူဆိုတာ လုပ်ရင်းကိုင်ရင်း နဲ့ ပိုပြီးအဆင့်မြင့်ကောင်းမွန်တာကိုပဲ လိုချင်လာကြတာပါ။ ဒါဆိုနောက်ပိုင်းအဆင်မပြေဖို့ သေချာနေပါပြီ။ ဟောင်းနွမ်းခြင်း ဆိုတာ ယိုယွင်းဖို့ chance များတယ်ဆိုတဲ့ သဘောပါပဲ။

လူ့အဖွဲ့အစည်းမှာလည်း အဲလိုပါပဲ။ သစ်လွင်ခေတ်မီပြီး ပိုပြီးစွမ်းဆောင်ရည်မြင့်တဲ့ အတွေးအခေါ်တွေကို ကျွန်တော်တို့ လက်ခံရပါမယ်။ ဒါမှ နောင်လာမယ့် အချိန်ကာလတွေမှာ အကောင်းဆုံး လုပ်ဆောင်နိုင်မှာပါ။

[ကိုကြည်သာမြင့်ကို ၁၉၇၄ ခုနှစ်မှာ ဦးခင်မောင်မြင့် (စာရေးဆရာ မာန်မြင့်) + ဒေါ်ချစ်ကြည်တို့က မြစ်ကြီးနားမြို့မှာ မွေးပါတယ်။ မန္တလေး စက်မှုတက္ကသိုလ် B.E (Civil) ACC ကွန်ပျူတာစင်တာမှာ Auto CAD ဆရာ ဖြစ်တယ်။ C-TECH ကွန်ပျူတာ ဗိသုကာလုပ်ငန်းကို တည်ထောင် လုပ်ကိုင်နေပါတယ်။]

ကွန်ပျူတာ ပေါ်လာတဲ့အတွက်
လူ သက်တောင့်သက်သာရှိတာ
မှန်ပေမယ့်

လူက သက်သာတဲ့အတိုင်း မနေဘဲ
ပိုပြီးကောင်းချင်လို့ အပြိုင်အဆိုင်
လုပ်ကိုင်ကြရင်း
ပိုပြီး ပင်ပန်းမှာပဲ။

ကိုသိန်းထွန်းဦး
ကွန်ပျူတာပညာရှင်

ကိုသိန်းထွန်းဦး ကွန်ပျူတာ ပညာရှင်

သူနှင့် ကျွန်တော် မရင်းနှီးပါ။ သူ့ဂုဏ်သတင်းကိုလည်း မကြားဖူးပါ။ ကျွန်တော်နဲ့ ရင်းနှီးသူ ကွန်ပျူတာပညာရှင်များစွာရှိပေမယ့် သူ့အကြောင်းပြောတာ ကျွန်တော် သတိ မထားမိခဲ့ပါ။

ဒါပေမယ့် နိုင်ငံတကာမှာကျင်းပတဲ့ ကွန်ပျူတာနဲ့သက်ဆိုင်ရာ ကွန်ဖရင့်များစွာကို သူ တက်ရောက်ခဲ့တဲ့ အတွေ့အကြုံရှိသူ ဖြစ်ပါတယ်။ ကွန်ပျူတာ ပညာရပ်ဆိုင်ရာ မဂ္ဂဇင်း ဂျာနယ်တွေမှာလည်း ဆောင်းပါးရေးနေသူတစ်ဦး ဖြစ်တယ်။

သူ့ရုံးခန်းကို ကျွန်တော်သွားပြီး သူ့အမြင်ကို မေးတယ်။ သူ့ကို ပထမဦးဆုံးအကြိမ် တွေ့ဖူးခြင်းပါပဲ။ မြင်ရင်မြင်ချင်း သူ့ကို ကျွန်တော် အကဲဖြတ်မိတာကတော့ သူဟာ ကွန်ပျူတာပညာကို ခုံမင်မြတ်နိုးသူ၊ ပညာပြန့်ပွားရေးအတွက် လူတိုင်းကို ကူညီပေးလိုသူ ဖြစ်တယ်။

သူ့ကွန်ပျူတာရှေ့မှာထိုင်ရင်း ပြောခဲ့တဲ့ ၂၁ ရာစု အတွေးစကားမှာ ကွန်ပျူတာ က ထိပ်ဆုံးက ရှိနေခဲ့တယ်။

ကမ္ဘာ့လူသားတွေဟာ ၂၀ ရာစုက ၂၁ ရာစုကို ကွန်ပျူတာဖက်ပြီး ကူးဝင် ခဲ့ကြတာကိုး

Field (နယ်ပယ်) တိုင်းမှာ ကွန်ပျူတာဟာ ဝင်ရောက်လာခဲ့ပါပြီ။ e-commerce မှာ အားလုံး အင်တာနက်ပေါ်မှာပဲ လုပ်လို့ရ တယ်။ အားလုံးဟာ ကွန်ပျူတာမှာပဲ အခြေခံတယ်။ ၂၁ ရာစု မှာ e-commerce နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ပိုပြီး ကြီးထွားလာမှာ အသေအချာပါပဲ။

အခုဆိုရင် ကမ္ဘာပေါ်မှာရှိသမျှ ကုန်သွယ်မှုရဲ့ ၁၀ ရာခိုင်နှုန်း က ၂၀ ရာခိုင်နှုန်းဟာ အင်တာနက်ပေါ်မှာပဲ အရောင်းအဝယ်

လုပ်နေကြပြီ။ ပိုက်ဆံကို မမြင်ရတော့ဘဲ အားလုံးဟာ network account နဲ့ သွားနေပြီ။

အီလက်ထရွန်းနစ် နည်းပညာက အရမ်းတိုးတက်လာတော့ hardware ပိုင်းရော software ပိုင်းမှာပါ ပေါင်းစပ်ပြီး တိုးတက်လာတယ်။ hardware က ပိုပြီး ရှေ့ကိုပြေးနေပြီ။ software ကတော့ လူတွေရဲ့ အတွေးအခေါ်ကို အခြေခံပြီး လုပ်ရတာဆိုတော့ နည်းနည်းကျန်နေခဲ့တယ်။ software ကို develope လုပ်နေတဲ့ ကုမ္ပဏီကြီးတွေကလည်း တီထွင်မှုတွေ လုပ်နေကြတယ်။ ၂၁ ရာစုမှာတော့ software ကလည်း လိုက်လာနိုင်မယ့် အနေအထားမှာရှိတယ်။

ကွန်ပျူတာတွေပေါ်လာတော့ ပိုပြီး မြန်မာတယ်။ ဒီတော့ လုပ်စရာ အလုပ်တွေ ယှဉ်ပြိုင်ရမှုတွေ ပိုများလာတယ်။ လူတွေရဲ့လောဘစိတ်ကြောင့် ကွန်ပျူတာပေါ်လာတဲ့အတွက် လူသက်သောင့်သက်သာရှိတာ မှန်ပေမယ့် လူက သက်သာတဲ့ အတိုင်း မနေဘဲ ပိုပြီးကောင်းချင်လို့ အပြိုင်အဆိုင်လုပ်ကိုင်ကြရင်း ပိုပြီး ပင်ပန်းမှာပဲ။

ရှေ့က မိဘတစ်ဦးဦးလုပ်စာနဲ့ တစ်အိမ်လုံး ထိုင်စားနိုင်ရုံသာ မက သားသမီးတောင် တက္ကသိုလ်ပို့နိုင်ခဲ့တယ်။ ဒါမျိုး အခြေအနေက ပြောင်းလဲလာခဲ့ပြီ။ တစ်အိမ်လုံးထွက်လုပ်မှ ဖြစ်မယ့် အခြေအနေ ရောက်လာပြီ။

၂၁ ရာစုမှာ လူတိုင်းဟာ ပိုပြီး လေ့လာမှု လုပ်နေရမှာပဲ။ အခု ကလေးတွေကိုပဲကြည့်၊ သူငယ်တန်းကစပြီး အပြိုင်အဆိုင် လေ့လာသင်ယူနေကြရပြီ။ ဒါဟာ ခေတ်ကိုလိုက်ပြီး ပြောင်းလဲနေတာပါ။

ခေတ်ကိုလိုက်ပြီး ပြောင်းလဲနေမှာပါပဲ။

[ဆရာ သိန်းထွန်းဦးကို ၁၁၊ ဇွန်၊ ၁၉၆၅ ခုနှစ်၊ ရန်ကုန်မြို့မှာ မွေးတယ်။ ၁၉၈၅ ခုနှစ်က ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်မှာ B.Sc (Physics) နဲ့ ဘွဲ့ရတယ်။

၁၉၈၄ မှ ၂၀၀၁ ခုနှစ်အထိ နှစ်စဉ် နိုင်ငံရပ်ခြားတိုင်းပြည်များသို့သင်တန်း၊ အစည်းအဝေး၊ အလုပ်ရုံသင်တန်း စတာတွေ တက်ခဲ့တယ်။ MCSE/ CNE စတဲ့ Certificate များ ရရှိခဲ့။

ကွန်ပျူတာလုပ်ငန်းများနဲ့ အသက်မွေးပါတယ်။]

လုပ်ရမ္မာက ကျွန်တော်တို့။
ကိုယ်တတ်သမျှနဲ့ အကောင်းဆုံး
လုပ်ရမယ်။ ဒါပဲ။ အဲဒီခေတ်က
တတ်ပုံတွေဟာ ဘယ်အဆင့်ရှိတယ်
ဆိုတာမျိုး အခွမ်းကုန်ကြိုးစားပြီး
ကျွန်တော်လုပ်မယ်။ သူများ
လုပ်ချင်မှ လုပ်မယ်။
မလုပ်ချင်တဲ့လူကို လုပ်ပါပြောလို့
မရဘူး။
ကိုယ်ကတော့ လုပ်ချင်တယ်။

ဦးချစ်ဝိန်

ဦးချစ်ဝိန့် ဓာတ်ပုံပညာရှင်

မန္တလေးမြို့လယ်ကောင် နာရီစင်နဲ့ တစ်ပြာသာဝေးတဲ့ ဆရာဦးချစ်ဝိန့်ရဲ့ တိုက်ထဲကို ဝင်သွားတော့ စန္ဒရားတီးသံမြိုင်မြိုင်ကို ကြားနေရတယ်။ စန္ဒရားကို စိတ်ဝင်တစား တီးနေသူက ဓာတ်ပုံပညာရှင်ကြီး ဦးချစ်ဝိန့်ပါ။

ကျွန်တော်က သူ့ကို ဓာတ်ပုံပညာရှင်အဖြစ်သာ သိခဲ့ရတာ။ နောက်ပိုင်းမှာ သူပန်းချီတွေလည်း ဆွဲနေတယ်လို့ ကြားရတယ်။ အခု တွေ့ရတော့ သူက စန္ဒရားကို အပီတီးလို့။

‘ဆရာ့ကို ဓာတ်ပုံပညာရှင်လို့ ပြောရမလား၊ ပန်းချီဆရာ ခေါ်ရမလား၊ ဂီတ ပညာရှင်လို့ပဲခေါ်ရမလား မသိတော့ပါဘူး’လို့ ကျွန်တော်က စကားစရင်း နှုတ်ဆက် လိုက်တယ်။

ဦးချစ်ဝိန့်က စန္ဒရားခုံမှာ ထိုင်ရာက ထလာရင်း ‘ပညာရှင်လို့တော့ မခေါ်လိုက် ပါနဲ့ဦး၊ ဓာတ်ပုံ၊ ပန်းချီ၊ ဂီတ၊ အနုပညာ ဝါသနာရှင်ပေါ့’လို့ ပြောပါတယ်။

သူ့ကိုယ်သူ ပညာရှင်မဟုတ်၊ အနုပညာဝါသနာရှင်လို့သာ နှိမ်နှိမ်ချချပြောတာ ဓာတ်ပုံလောကသားတိုင်းက ဦးချစ်ဝိန့်ရဲ့ လက်စွမ်းတွေကို လက်ဖျားမခါဖူးတဲ့လူ မရှိဘူး။ ဦးချစ်ဝိန့်ဟာ ကမ္ဘာ့ကြက်ခြေနီနဲ့ လခြမ်းနီအသင်းများအဖွဲ့ချုပ်က ချီးမြှင့်တဲ့ World in Focus, Grand Prix ဓာတ်ပုံ ပထမဆုရခဲ့သူ ဓာတ်ပုံဆရာဖြစ်ပြီး ဆွစ်ဇာလန်နဲ့ စပိန်နိုင်ငံတို့ကို လေ့လာရေးခရီး ဖိတ်ခေါ် သွားရောက်ရသူလည်းဖြစ်တယ်။ ဂီတနဲ့ ပတ်သက်ရင်လည်း မန္တလေးက မြို့မတူရိယာအသင်းကြီးရဲ့ နာယကလည်း ဖြစ်တယ်။

ဆရာဦးချစ်ဝိန့်က ဓာတ်ပုံတစ်ပုံရဖို့အတွက် တစ်နေ့ကုန်တစ်နေ့ခန်း အချိန် အကြာကြီး ပေးလေ့ရှိတာ ကျွန်တော်မေးလို့ ပြောဖူးတာရှိတယ်။

‘ဘာလို့လဲဆိုတော့ ဓာတ်ပုံရိုက်ရိုက်၊ အနုပညာမှာ ပန်းချီပဲရေးရေး၊ စန္ဒရားပဲ တီးတီး စိတ်အေးချမ်းတည်ငြိမ်တဲ့အချိန်ကလေးဟာ mind ကနေ clear ဖြစ်နေတယ်။’

စိတ်ထဲမှာ ဦးနှောက်ထဲမှာ ကြည်လင်နေတယ်။ ကောင်းပြီ။ ဒီနေရာလေးကို သွားရိုက်မယ်။ ရိုက်မှာကတော့ နေကလေးတော်တော်တက်လာတဲ့အချိန်မှ ရိုက်မှာ။ အဲဒါ နေလေးတက်လာတဲ့အချိန်မှ ကျွန်တော်မသွားဘူး၊ မနက်ငါးနာရီထု၊ ကျွန်တော် သွားထိုင်တယ်။ ထိုင်ပြီးတော့ ဒီနေရာ နေ ဘယ်ကထွက်မှာလဲ၊ ဖိုးဂရောင်း (fore ground) တွေ ဘယ်လိုထားမလဲ၊ ဟိုဘက်က ရွှေ့ကြည့်မယ်၊ ဒီဘက်က ရွှေ့ကြည့်မယ်၊ တွေ့ပြီ၊ ဒီနေရာ အကြိုက်ပဲ၊ တော်ပြီဆိုရင် ဇိမ်နဲ့ထိုင်၊ ဆေးလိပ်ကလေးဖွာပြီးတော့ စောင့်နေတယ်။

‘စောင့်နေပြီ၊ နေတက်လာပြီ၊ ကိုယ်ကြိုက်တဲ့ အခြေအနေရောက်ပြီဆိုရင် ရိုက် တယ်၊ ဟာ သွား သွား၊ မြန်မြန်ရိုက်ရိုက်ဆိုရင် စိတ်ထဲကကို မကြည်လင်ဘူး၊ အေးအေး ဆေးဆေး တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်လေးနေပြီးတော့ ကိုယ်က ရိုက်တယ်၊ ဒါကြောင့်မို့ အချိန်ပေးတာ’တဲ့။

၂၁ ရာစုမှာ ဆရာဦးချစ်ဝိန်ရဲ့ အတွေးအမြင်က ကာလ အကန့်အသတ်မဲ့ အနန္တကို ရည်ရွယ်နေတာ အခုလို သိရတယ်။

ဓာတ်ပုံကို အနုပညာအစစ် ဖြစ်စေချင်တယ်။

ကြည့်တဲ့လူ ရင်ကို လှုပ်ခတ်သွားစေတယ်။ ခံစားချက်ရှိသွား တယ်။ ဒီပုံဟာ ဘာအဓိပ္ပာယ်ဆိုတာသိတယ်။ ရှေ့ကို infinity (အကန့် အသတ်မဲ့) တွေးခေါ်ချက်ကလေးတွေတောင်မှ ထည့်လို့ရသေးတယ်။

ကောင်းပြီ။ အဲဒီပုံမျိုးဖြစ်ခဲ့လို့ရှိရင် ခုအနေနဲ့ ဓာတ်ပုံပြိုင်ပွဲ ဆုရ ချင်မှ ရမယ်။ ဒိုင်လူကြီးဆိုတာလည်း သူလည်းလူပဲ။ သူကြိုက်ချင်မှ ကြိုက်မယ်၊သူ မကြိုက်ချင် မကြိုက်ဘူး။ ကိုယ်က ရသ ဟင်းကောင်းတစ်ခု ချက်ကျွေးပေမယ့် သူ့အဖို့ လျှာတွေ့ချင်မှ တွေ့လိမ့်မယ်။ ပြိုင်ပွဲဆုနဲ့ မဆုံးဖြတ်နဲ့။ ကျွန်တော်တို့အတွက် ရှေ့ရာစုတွေ ရာစုတွေ ရှိဦးမယ်။

ပုဂံခေတ်က ဗိသုကာတွေ ဆောက်ခဲ့တယ်။ ပုဂံဘုရားတွေရဲ့ အနုပညာ လက်ရာရှင်တွေဟာ ဘယ်သူတွေလဲ မသိကြဘူး။ ဒါပေမယ့် ဒီလက်ရာတွေဟာ ကျွန်တော်တို့ တိုင်းပြည်တွင် မဟုတ်ဘူး။ တစ်ကမ္ဘာလုံး ကလာပြီး လက်ရာမြောက်တယ်လို့ အသိအမှတ်ပြုကြတယ်။ ဒါ ဒီနေ့ ထက်ထိပဲ။ နိုင်ငံခြားသားလာလိုက်ရင် ပုဂံပဲ။ ဘာလို့လဲဆို လက်ရာတွေ က ကောင်းလို့။ နှစ်ပေါင်းများစွာ လက်ရာတွေက ကောင်းတယ်၊ ဒါပဲ။

ဓာတ်ပုံပညာကပေးတဲ့အနုပညာကို ဖော်ထုတ်ရာမှာ ၂၀၀၀၊ ၂၀၀၁၊ ၂၀၀၂ ခုနှစ် ဘယ်လောက်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ရာစုတွေ၊ နှစ်ဆယ်ရာစု၊

နှစ်ဆယ့်တစ်ရာစုအထိ။ သမိုင်းမှာ ဟောဒီလို အကောင်းတွေ ကျန်ခဲ့ပါတယ်လို့ ဖြစ်ချင်တယ်။

ကျွန်တော်တို့ သေသွားမယ်။ မသိတော့ဘူး။ မသိလည်း ဘာဖြစ်သေးလဲ။ ကျွန်တော်တို့ လုပ်ပေးသွားတဲ့ အနုပညာလက်ရာလေးတွေ ကျန်ရစ်ခဲ့တယ်။ လူ အရေးမကြီးဘူး။ ဘယ်သူဘယ်ဝါ အရေးမကြီးဘူးပေါ့။ ပုဂံခေတ်မှာ ဆောက်တည်သွားတဲ့ ဗိသုကာ၊ ပန်းရံတွေ လက်သမားတွေ ဘယ်သူလဲ၊ ကျွန်တော်တို့ မသိဘူး။ အနော်ရထာတို့၊ ကျန်စစ်သားတို့ကိုပဲ သိတော့တယ်။

အာနန္ဒာဘုရားကို ဒီဇိုင်းဆွဲသွားတဲ့ architect ကို မသိဘူး။ ကိစ္စမရှိဘူး။ ဒါပေမယ့် လူတကာငေးရလောက်အောင် အထွတ်အမြတ် အာနန္ဒာဘုရားကြီး ရှိရစ်တယ်။

ကျွန်တော်တို့ ဓာတ်ပုံသမားတွေလည်း ကိုယ်လုပ်နိုင်တဲ့ ဓာတ်ပုံပညာလေးနဲ့ လုပ်ရမှာပဲ။ ခု မချီးကျူးချင်နေပါစေ၊ ဆု မရချင်နေပါစေ၊ ဘာမျှမရဘဲ ရှိချင်ရှိပါစေ၊ သမိုင်းမှာတော့ အကောင်းဆုံးလေး၊ လက်ရာမြောက်အောင်တော့ ကိုယ်က ကြိုးစားစေချင်တယ်။ ဒါ ကိုယ့်တာဝန်။

အဲဒီခေတ်မှာ ဟာ ဒါအရှော်စားကြီးပါ။ ဒါ သူတို့ကိစ္စ။ ကျွန်တော်တို့ကိစ္စ မဟုတ်ဘူး။ လုပ်ရမှာက ကျွန်တော်တို့။ ကိုယ်တတ်သမျှနဲ့ အကောင်းဆုံးလုပ်ရမယ်။ ဒါပဲ။ အဲဒီခေတ်က ဓာတ်ပုံတွေဟာ ဘယ်အဆင့်ရှိတယ် ဆိုတာမျိုး အစွမ်းကုန်ကြိုးစားပြီး ကျွန်တော် လုပ်မယ်။ သူများလုပ်ချင်မှ လုပ်မယ်။ မလုပ်ချင်တဲ့လူကို လုပ်ပြောလို့ မရဘူး။ ကိုယ်ကတော့ လုပ်ချင်တယ်။ ကျွန်တော့် ရည်ရွယ်ချက်ကတော့ ဒါပဲ။

(တိုးတက်ပြောင်းလဲလာတဲ့ ပစ္စည်းကိရိယာတွေရဲ့ အကူအပံ့နဲ့ အနုပညာပစ္စည်းတွေကို ပြုပြင်ပြောင်းလဲဖန်တီးတာတွေ ရှိလာနေတယ်။ ကွန်ပျူတာနဲ့ ဖန်တီးထားတဲ့ အရာတွေမှာ အနုပညာတန်ဖိုး ရှိ မရှိ ကျွန်တော်ကမေးတော့ ဦးချစ်ဝိန်က သူ့အမြင်ကို ပြောပြတယ်။)

ကွန်ပျူတာနဲ့ လုပ်လုပ်၊ လက်နဲ့ရေးရေး၊ တုတ်နဲ့ပဲခြစ်ခြစ် ရသမြောက်တဲ့ပုံ ဖြစ်ဖို့လိုတယ်။

ကျွန်တော် ဆွစ်ဇာလန် ဘန်းမြို့ကိုရောက်သွားတော့ ဘန်း မြူစီယမ်ကြီးထဲမှာ အုတ်ထရံအပြည့်လောက်ရှိတဲ့ဟာ ဘာနဲ့ သွားလုပ်သလဲ၊ ပန်းချီလား၊ ပန်းပုလားတောင် ပြောလို့မရဘူး။ တိုလီမုတ်စ ပြုတ်စပျင်းတောင်းတွေ။ ဆိုင်ကယ်အိတ်ဇော၊ တီဗွီ၊ မိုက်ကရိုဖုန်း၊ မော်တော်ကားဘီးအဖုံး၊

သင်္ဘောခေါင်းတိုင်ပျက်၊ ဘာဘာညာညာ အဲဒါတွေအကုန်လုံး welding (ဂဟေ)နဲ့ ဆက်ကပ်ထားတယ်။ arrangement (အစီအစဉ်ပြင်ဆင်မှု) ကတော့ အကုန်ကိုက်နေတယ်။ ကောက်ကြီးတွေကော၊ ကွေးကြီးတွေကော၊ အလုံးကြီးရော။

Welding နဲ့ကပ်ပြီးမှ ကြိုက်တဲ့ဆေးခြယ်ထားတယ်။ အင်မတန်မှ လက်ရာမြောက်တဲ့ ကားကြီးတစ်ကားဆိုပါတော့။ ဘန်းမြူစီယမ်မှာ ပြထားတယ်။

အဲဒီသဘောပါပဲ။ ကွန်ပျူတာနဲ့လုပ်လုပ်၊ ဘာနဲ့ပဲလုပ်လုပ် ဒီကားတစ်ချပ်ဟာ ရသမြောက်ပြီးတော့ အောင်မြင်ဖို့ရာသာ အဓိက။ စောစောက မြတ်စပျင်းတောင်း ကျွန်တော်တို့ ကြက်တန်းက သံတိုမယ်န မကပ်တတ်ဘူး။ ဒီကအကွေ့နဲ့ ဒီက အကောက်နဲ့၊ ဒီကအလုံးနဲ့ ဒီက အဖြောင့်နဲ့၊ မျှတအောင် မကပ်တတ်ဘူး။ ဆေးရောင် သူလိုခြယ်တတ် သလား၊ မခြယ်တတ်ဘူး။

ဓာတ်ပုံ အနုပညာမှာ ဘယ်လိုကွန်ပိုဇေးရှင်းဖွဲ့စည်းမယ်၊ ဘယ်လို lighting (အလင်းရောင်ပေးပုံ) လေးနဲ့ ရိုက်မယ်၊ angle (ရှုထောင့်) ဘယ်လိုယူလိုက်မယ်၊ မမြင်ဖူးတဲ့ angle တွေ ရိုက်မယ်။ ဓာတ်ပုံက unity ဆိုတဲ့ ဖွဲ့စည်းမှုရှိမယ်၊ originality ဆိုတဲ့ မူပိုင်ရှိမယ်၊ infinity ဆိုတဲ့ အကန့်အသတ်မဲ့ ဆက်ပြီး တွေးခေါ်ချက်ရှိရမယ်။ repose ဆိုတဲ့ ငြိမ်းအေးခြင်း၊ ကြည့်ပြီးရင်း ကြည့်လို့ မညည်းနိုင်ပဲရှိရမယ်၊ အဲဒီအင်္ဂါရပ် တွေနဲ့စုံရင် ရသဖြစ်တယ်။ perfect ဖြစ်သွားတယ်၊ ပြီးပြည့်စုံသွားတယ်။

ဓာတ်ပုံမှာ ဒါမျိုးလေးတွေ ဖြစ်အောင် ကျွန်တော် ကြိုးစားတယ်။ ဖြစ်တော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ဒါပေမယ့် တစ်ရာမှာ ငါးကြိမ် ဖြစ်လာပြီ၊ ခြောက်ကြိမ်ဖြစ်လာပြီ၊ ခုနစ်ကြိမ်ဖြစ်လာပြီ ဆိုတာမျိုး။ တက်လာအောင် တော့ လုပ်ရမှာပဲ။

[ဆရာ ဦးချစ်ဝိန်ကို မန္တလေးမြို့မှာ ဦးအဝိန် + ဒေါ်မမတို့က ဖွားမြင်ခဲ့တယ်။ မန္တလေးမြို့မှာ ၂၆ ဘီလမ်း (အာဇာနည်လမ်း)နဲ့ ၈၃ လမ်းထောင့်မှာ နေထိုင် တယ်။ ဝါသနာအလျောက် ဓာတ်ပုံရိုက်ကူးခြင်း၊ ပန်းချီရေးဆွဲခြင်း၊ စန္ဒရား တီးကွက်သစ်များ ဖန်တီးတီးခတ်ခြင်း ပြုလုပ်လျက်ရှိနေသူဖြစ်တယ်။]

ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်ကတော့
သိနေတယ်။ ရွှေတိဂုံဘုရား၏
ထီးတော်ရဲ့ ကျော်လွန်သော
အဆောက်အဦ ကျွန်တော်တို့
ရန်ကုန်မှာ ရှိခွင့် မရှိဟဲ့။
ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့
ရွှေတိဂုံသည် ကျွန်တော်တို့၏
ရှေးဘဝကတည်းက တန်ဖိုး။ ဒါပဲ။

ပန်းချီဆရာ ခင်မောင်ရင်

ပန်းချီဆရာ ခင်မောင်ရင်

ကိုနေမျိုးဆေးရဲ့ A Series of Portrait ပန်းချီပြပွဲမှာ ဆရာ ဦးခင်မောင်ရင်ကို ကျွန်တော် တွေ့ရပါတယ်။

ရာစုသစ်အတွေးစကား စာအုပ်ကို ရေးဖို့အတွက် ဘယ်သူတွေနဲ့ တွေ့ကြမယ် ဆိုတာ အစီအစဉ်ရေးဆွဲတော့ ပန်းချီဆရာ ခင်မောင်ရင်ကို ထိပ်ဆုံးက စာရင်းတင် ပါတယ်။ ဆရာ့ကို ဘယ်လိုဆက်သွယ် တွေ့ဆုံရမှာလဲ၊ လူချင်းရင်းနှီးကြတာမဟုတ်တော့ သူက လိုလိုလျားလျား ပြောပါ့မလားဆိုတာ ကျွန်တော့်အတွက် စဉ်းစားစရာ အချက် တစ်ခု ဖြစ်နေတယ်။

ကိုနေမျိုးဆေးရဲ့ ပြပွဲမှာ လူချင်းဆုံတော့ ကျွန်တော့်ကို 'ရေးပေးမယ်' လို့ သူကပြောတယ်။ ကိုနေမျိုးဆေးကတစ်ဆင့် ၂၀၀၀ မှာ ဘာလဲ? Year 2000 ဆိုတဲ့ ခေါင်းစဉ်နဲ့ သူ့အမြင်ကိုရေးထားတဲ့ ဘလားစာအုပ်တစ်အုပ်ပေးတယ်။ စာအုပ်အဆုံးမှာ 'မလိုသည်များကို ဖြုတ်ပေးပါ' လို့ ရေးထားတယ်။

ကျွန်တော်ကတော့ သူ ရေးသားတာကို အရေးအသား 'သည်'၊ 'တယ်'ကအစ တစ်လုံးတစ်ပိုဒ်မျှ မပြင်ဆင်ဘဲ ဖော်ပြလိုက်ပါတယ်။ ဒီလို မခြွင်းမချန် မဖြုတ်မပယ် ဖော်ပြခြင်းဟာ သူ့အမြင် စာလုံးတစ်လုံးချင်းမှာလည်း သီးခြားအဓိပ္ပာယ်ရှိလိမ့်မယ်လို့ ထင်မှတ်လို့ပါပဲ။

၂၀၀၀ မှာ ဘာလဲ?

Year 2000

ကျွန်တော် ဗိသုကာပညာ သင်ယူနေစဉ်က ကျွန်တော်ထင်တယ် ဒုတိယ တန်း၌။ ကျွန်တော်တို့ကို မစွတာ ဂျောင်ဆင်က စနေနေ့ဆို လာပြီ။

ပရောဂျက်တစ်ခု တစ်နေ့လယ်စာ။ ခေါ်တာက စကက်ချ်ဒီဇိုင်း။ ပျော်လိုက်တာ၊ ကိုယ်လုပ်ချင်တာ လွတ်လွတ်လပ်လပ် လုပ်လို့ရတယ်။ တစ်ခါတော့ သူက Rangoon^၁ 2000 ဟု ကျောက်သင်ပုန်းပေါ် ရေးသွား၏။ ကျွန်တော်တို့ အားလုံးအား တစ်ယောက်ချင်းကြည့်သွား၏။ ကျွန်တော်တို့အား စကားတစ်ခွန်းမျှမပြော။ သူ့အား ကျွန်တော်တို့အားလုံး ရိုသေလေးစား၏။ သူသည် အလွန်ခံ့ညား၏။ သူသည် ကျွန်တော်တို့၏ ဆရာအရင်းဖြစ်ခဲ့၏။ ခုလည်း ကိုယ့်ဆရာပဲဟု ယူဆ၏။

သူလည်းထွက်သွားရော အတန်းထဲမှာရှိတဲ့သူတွေအားလုံး ဟောင်ဖွာဟောင်ဖွာနဲ့ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိဘူး။ တစ်ယောက်တစ်ခွန်း လျှောက်ပြောနေကြတယ်။ ဒါနဲ့ အောင်ကြီးမြင့်နှင့် ကျွန်တော် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သွားထိုင်ကြတယ်။ နောက် ဖေဝင်းလာတယ်။ ဆိုင်ဝှေးလာတယ်။ သူတို့က ညည်းနေကြတယ်။ ဘာရေးရမှန်းမသိဘူးလို့ ပြောနေကြတယ်။ ကျွန်တော်တို့ တစ်တွေ ဟိုပြော ဒီပြောနဲ့ အချိန်ကုန်ပြီး လေးနာရီထိုးရင် တင်ရမှာ။ နာရီကြည့်တော့ နှစ်နာရီထိုးနေပြီ။ ထပြန်ကြတယ်။ ဘာရေးမလဲဆိုတာ ကိုယ့်ဟာနဲ့ကိုယ်ပေါ့။ အောင်မလေး ကိုယ့်အတွေးနဲ့ကိုယ် ပြန်လာကြတယ်။ အတန်းထဲရောက်တော့ ကိုယ့်ပစ္စည်းကိုယ်ထုတ်၊ ကိုယ့်ဟာကိုယ်လုပ်ပဲ။ ဘယ်သူနဲ့မှလည်း စကားပြောချင်စိတ် မရှိဘူး။ တချို့လူတွေကတော့ ပုံဆွဲနေကြပြီ။ ကျွန်တော်ကတော့ ဘာမှ မလုပ်ရသေးဘူး။ ဟိုလူပုံကို အပြစ်ပြော၊ ဒီလူပုံကို အကောင်းပြောနဲ့ ရှုပ်ရှုပ်ထွေးထွေး ဖြစ်နေ၏။ ကျွန်တော်ထင်တယ်၊ ကျွန်တော်တို့ ဆယ့်ငါးယောက်လောက် ရှိမယ်၊ အတိအကျမသိဘူး။

အောင်ကြီးမြင့်ကတော့ သူ့စားပွဲမှာထိုင်ပြီး တစ်ယောက်တည်း စဉ်းစားနေတယ်။ တင်ထွန်းကတော့ သူ့ဆွဲမယ့်ဟာကို ခဲတံနဲ့ အောက်လိုင်းချနေပြီ။ ကွန်းရင်းချူးကတော့ လူတကာ ဆွဲနေတာကို လျှောက်ကြည့်ပြီး သွားတွေ ပြီးနေတယ်။ အံ့ရော။ ကိုယ်လည်း ဘာမှမလုပ်ရသေးဘူး။ ရှာဂျဟန်ဘီဂန်က ခပ်တုံးတုံးတွေ လုပ်နေတာတွေ့တော့ ရယ်ကြတယ်။ (သူမ ခု ဘယ်ရောက် နေပါလိမ့်။)

၁။ ရန်ကုန် (Yangon) ကို Rangoon ဟု စာလုံးပေါင်းကြပါတယ်။ (စာအုပ်ရေးသူ)

ကျွန်တော်လည်း ကျွန်တော့်နေရာထိုင်ပြီး ဟိုကြည့် ဒီကြည့် လုပ်
 နေလိုက်၏။ ဘာလုပ်ရမှန်းလည်း မသိ။ ဘာရေးရမှန်းလည်း မသိ။
 ဘာဆွဲရမှန်းလည်း မသိ။ မနှစ်က ကျောင်းပိတ်ရက်ပြီးတော့ မန္တလေးက
 ရထားနဲ့ပြန်လာတော့ ရန်ကုန်မြို့ရဲ့မြင်ကွင်းကို လွန်စွာချစ်မြတ်နိုးခဲ့၏။
 ထို့ကြောင့် ထိုမြင်ကွင်းကို မျက်စိ၌စဉ်းစားရင်း ရမ်းသန်းပမ်းသန်း စကက်ချ်
 တစ်ခုပြုလိုက်၏။ တစ်ခုတော့ မမေ့။ အဲဒါ ချင်းချောင်းနန်းတော်။ ချင်းချောင်း
 နန်းတော်၏ထိပ်ကို အရင်ဆွဲပြီး ကျန်တာတွေကို သူ့ထက် နိမ့်အောင်ဆွဲပြီး
 ရွှေတိဂုံဘုရားကို ထိပ်ဆုံးတင်လိုက်၏။ အောက်မှာတော့ စိမ်းလန်းစိုပြည်
 နေတဲ့ လယ်ကွင်းတွေ။ မြန်မာပေါ့။ အဲဒါ ကျွန်တော့်ရဲ့ ပုံပေါ့။

လေးနာရီကျတော့ ကိုယ့်ပုံတွေ တင်ရတယ်။ ဒါပဲ။

နောက်နေ့ကျတော့ ကျွန်တော်တို့အတွက်တော့ သည်းထိတ်ရင်ဖိုပေါ့။
 မည်သူ့ကို ချီးမွမ်းမလဲ။ မည်သူ့ကို အပြစ်ပေးမလဲ။ စောင့်ကြည့်နေကြ
 သည်။ ဆရာတွေ ပုံပြခန်းထဲဝင်သွားသည်ကို ကျွန်တော်တို့ နံဘေးက
 ကြည့်နေရတယ်။ ဆရာတွေ ဘယ်အချိန် ပြန်ထွက်လာမလဲဆိုတာကိုပေါ့။
 ဆရာတွေဆိုတာက ကိုယ့်ဆရာကြီးတွေလေ။ လေး ငါး ခြောက်ယောက်ကို
 ပြောတာ။ သူတို့လည်း ထွက်သွားပြီးရော အားလုံး အဲဒီအခန်းထဲကို
 ဝင်ကြည့်ကြတယ်။ အမှတ်ဘယ်လောက်ရမလဲဆိုတာကိုပေါ့။ အမှတ်က
 C နဲ့ D ပဲ ရှိတယ်။ C က Commended ၊ D က Distinction ပေါ့။ D
 တစ်ယောက်မှ မပါဘူး။ C က ငါးယောက် ခြောက်ယောက်လောက် ရှိမှာ
 ပေါ့။ အောင်ကြီးမြင့်ကတော့ C ရတယ်။ ရွှေတိဂုံဘုရားကို လေးဖက်
 လေးတန်ကနေ ကားနဲ့တက်နိုင်အောင် လုပ်ထားတဲ့ Project ပေါ့။
 ကျွန်တော်လည်း C ရတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်ရေးတဲ့ပုံက အလွန်ရှုပ်ထွေး
 ပွေလီလို့ သူတို့ နားမလည်ကြဘူး။ ဘာကို ဆိုလိုတာလဲဆိုတာကို အမေးခံ
 ရတယ်။ ကျွန်တော်ကလည်း ရှင်းပြလိုက်ရတယ်။

ကျွန်တော် ဘာမှ မပျက်စီးဘူး၊ အားလုံးသာယာနေတာဟု ပြော
 လိုက်၏။ အားလုံး ပြန်သွားကြ၏။ ကျွန်တော် ဒါတွေ ဘယ်တော့မှ မမေ့။

အဲဒီ ဆရာတွေသည် ကျွန်တော်၏ အာဒိတက်တွေ။ လောကမှာ
 ဆရာသည် အလွန်အရေးကြီး၏။ ကျွန်တော့်ဆရာတွေသည် မရှိတော့။
 ကျွန်တော်သည် ယခုအခါ စမ်းတဝါးဝါး ဖြစ်နေ၏။ ကျွန်တော် ဘာရေး
 ရမှာလဲ။ ဒီပြဿနာကို ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် မဖြေရှင်းနိုင်။

ဟိုတစ်နေ့က ကိုနေမျိုးဆေး ပြပွဲ၌ လူတစ်ယောက်က ကျွန်တော့်အား စာရေးခိုင်း၍ ဤစာကို ရေးပါ၏။ လမကုန်ခင် ပေးပါလို့ ပြောတယ်။ ကျွန်တော်လည်း ကြံဖန်ရေးတယ်။ သူတော့ သိမှာမဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်ကတော့ သိနေတယ်။ ရွှေတိဂုံဘုရား၏ ထီးတော်ရဲ့ ကျော်လွန်သော အဆောက်အအုံ ကျွန်တော်တို့ရန်ကုန်မှာ ရှိခွင့်မရှိဟု။ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့ ရွှေတိဂုံသည် ကျွန်တော်တို့၏ ရှေးဘဝကတည်းက တန်ဖိုး။ ဒါပဲ။

မြန်မာပြည်ကို ဆက်လက်တည်ရှိအောင် မြန်မာလူသားတွေပဲ ဆက်လက်လုပ်ဆောင်ရမှာ။ ကိုကိုးကျွန်းကို မြန်မာတွေ ပိုင်တယ်တဲ့။ တခြားဟာတွေလည်း မြန်မာတွေပိုင်တာပါ။ ဒါပေမဲ့ အင်္ဂလိပ်လုပ်သွားတော့ ကိုယ်က ခံပေါ့။ မတတ်နိုင်ဘူး။ ကိုယ်လည်း မသိဘူး။ ဘယ်သူမှလည်း မသိဘူး။ သိအောင် လေ့လာတဲ့လူလည်း မရှိဘူး။

ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော့်ကို cox's bazaar သို့ လိုက်ပို့မယ့်လူ ရှိတယ်။ ရောက်ဖူးချင်တယ်။ ကြည့်ချင်တယ်။ ကျွန်တော်သည် ဒါကာကို အလွန်လွမ်းလှ၏။ ကျွန်တော်သည် အင်္ဂလန် ကို မလွမ်းပါ။

မြန်မာပြည်သည် ဒီအတိုင်းပဲရှိနေမည်ဟု ယူဆ၏။ အဲဒီလိုပဲ မြင်ချင်၏။ အဲဒါ ကျွန်တော့်ဆန္ဒပါ။

မြန်မာနိုင်ငံ ဗုဒ္ဓသာသနာ အလွန်ထွန်းကားမည်ဟု ယူဆ၏။ ရွှေတိဂုံ ဘုရားထက်မြင့်သောအဆောက်အအုံ ရန်ကုန်မြို့၌ ရှိလိမ့်မည် မဟုတ်ဟု ယူဆ၏။ ကျွန်တော်သည် ဂေါလ်စ် ဝေါသီ ရေးခဲ့သော စာတစ်ခုကို သတိရ၏။ ‘အနာဂတ်အကြောင်း မတွေးသူတစ်ယောက်၌ သူ့အတွက် အနာဂတ် မရှိ’။

[ဦးခင်မောင်ရင်ကို ၁၉၃၈ ခုနှစ်မှာ မွေးဖွားပါတယ်။ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်မှာ ဗိသုကာပညာသင်ယူခဲ့ပြီး ပန်းချီအနုပညာကို ၁၉၆၀ ခုနှစ်မှာ ဆည်းပူးပါတယ်။ တစ်ကိုယ်တော် ပန်းချီပြပွဲတွေကို ၁၉၉၆ ခုနှစ်၊ ၁၉၉၈ ခုနှစ်တွေမှာ ပြသခဲ့တယ်။]

ရာနှုန်းပြည့် ကြိုးစားနိုင်ရဲ့နဲ့
ကိုးဆယ်ရာနှုန်းပဲ
ကြိုးစားခဲ့မယ်ဆိုရင်
ဒီ ဆယ်ရာခိုင်နှုန်းဟာ
အလကားဖြစ်သွားပြီ။
တကယ်နှုမြောဖို့ ကောင်းတယ်။
အခုတော့ မသိဘူးပေါ့လေ။
သေခါနီးကျရင်တော့. . . .

ခိုင်းခမ်းလိတ်

စိုင်းခမ်းလိတ်

ဂီတစာဆို

ဆရာ စိုင်းခမ်းလိတ်ဟာ ရှမ်းတိုင်းရင်းသား လူငယ်တွေအတွက် လမ်းပြကြယ်ကြီး တစ်ပွင့်ပါ။

မြန်မာလူငယ်တွေအတွက်ကော။

စိုင်းခမ်းလိတ်ဖြစ်ချင်တဲ့လူငယ်တွေ အများကြီးပါပဲ။ ဂီတသမိုင်းမှာ တင်ကျန်ရစ် နိုင်တဲ့ တေးသီချင်းများစွာ သူ ဖွဲ့သီခဲ့တယ်။

မန္တလေးတက္ကသိုလ်အနီး မဟာမြိုင်ရပ်ကွက် မိုင်ဆုံဂေဟာမှာနေထိုင်တဲ့ ဆရာ့ကို တွေ့ဖို့ ဖုန်းဆက်ပြီး အချိန်အချက်လုပ်တဲ့အခါ ခါးသိပ်နာနေလို့ ခုတင်ပေါ်မှာပဲလှဲနေရ တယ်တဲ့။ ခုတင်ဘေးမှာလာထိုင်ပြီး ဆရာ့ အတွေးအမြင်တွေကို နားထောင်ပါရစေဆိုတော့ သူက လက်ခံတယ်။

ဝတ္ထုတိုဆရာ ညီပုလေး၊ ဓာတ်ပုံဆရာ ဇေယျာမျိုး (ဘိုအဖွဲ့)နဲ့အတူ ဆရာ့အိမ်ကို သွားပြီး သူ့ခုတင်ဘေးမှာ ဝိုင်းထိုင်ကြတယ်။

ဆရာစိုင်းခမ်းလိတ်ရဲ့ ခုတင်ခေါင်းရင်းမှာ တယ်လီဗေးရှင်းတစ်လုံး ဆင်ထားပြီး star sport အားကစားလိုင်းကို ဖွင့်ထားတယ်။ ခုတင်ဘေးနံရံမှာတော့ ကမ္ဘာ့ဖလား ဘောလုံးပွဲ ပွဲစဉ်ဇယားစာရွက် ချိတ်ဆွဲထားတယ်။ တီဗီမှာ ခရစ်ကတ် ကစားပွဲတစ်ခု ထုတ်သွင့်နေပါတယ်။ ဘောလုံးကို တင်းပုတ်တုတ်တန်နဲ့ ရိုက်ထုတ်လိုက်၊ ပြေးလိုက်၊ ပရိသတ်က လက်ခုပ်ဩဘာပေးလိုက်၊ ဘောလုံးကို ရိုက်ထုတ်လိုက်၊ ပြေးလိုက်။

‘ဒီအားကစားလိုင်းကို ကျွန်တော် ဘယ်လောက်အထိ ကြည့်နေမိသလဲဆိုရင် ဒီကစားနည်း ကစားပုံ ကစားနည်းနဲ့ စည်းကမ်းတွေတောင် ကျွန်တော် နားလည် နေပြီဗျာ’

အိမ်ရာခုတင်ပေါ်မှာ အချိန်များများ လှဲနေရတဲ့ ဆရာစိုင်းခမ်းလိတ်က ပြောတယ်။ သူ တီဗီကို အဖော်ဘယ်လောက် လုပ်နေရသလဲဆိုတာ ဒီစကားကိုကြားရုံနဲ့ ကျွန်တော် မှန်းဆမိပါပြီ။

ဆရာက ခါးနာတတ်လေ့ရှိတယ်။ သူ့ခါးကို ဓာတ်မှန်ရိုက်ကြည့်တော့ ကျောဆစ်ရိုး နံပါတ်သုံးနဲ့ နံပါတ်လေးရယ်၊ နံပါတ်လေးနဲ့ နံပါတ်ငါးရယ် နှစ်ခုကြားထဲက ခံထား

တဲ့ ဝါရှာလို့ အရွတ်ကလေးတွေ အပြင်ကိုထွက်ကျလာလို့ အခု ခါးနာတဲ့ဝေဒနာ ခံစားနေရတာပါ။ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ် ၂၀ ကျော်ကလည်း ကျောဆစ်ရိုး နံပါတ်လေးနဲ့ ငါးကြားက တစ်ခု အခုလိုပဲ ထွက်ကျလာလို့ ကုသခဲ့ရဖူးတယ်။

‘၂၁ ရာစု ဆရာအတွေးအမြင် သိပါရစေ’ဆိုတော့ ‘မေးခွန်းကလည်း လူနဲ့မတန်ဘူး ဖြစ်နေတယ်’လို့ ပြောပြီး ဆရာက လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ရယ်ပါတယ်။

အိပ်ရာပေါ်မှာ လဲလျောင်းရင်း တိုးသက်ညင်သာစွာ စကားတွေကို သူ ပြောတယ်။

ဂီတလောကနဲ့ပတ်သက်ပြီး ပြောရမယ်ဆိုရင် သူများနိုင်ငံမှာတော့ သူများ နိုင်ငံအလျောက် တိုးတက်နေတာပေါ့ဗျာ။ သူများဆီမှာ တိုးတက်တိုင်း ကိုယ်ကအတုသွားခိုးတိုင်းလည်း ကိုယ့်ဟာလို့ ပြောလို့မရပါဘူး။ ကိုယ့်လူ ကလည်း နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် နားထောင်ပြီး ခံယူမှ ကိုယ့်ဂီတဖြစ်လာမယ်။

ကျွန်တော်တို့ တတ်နိုင်သလောက် အမြဲ လေ့လာနေသင့်တယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ ကျွန်တော့်ဆရာကို ထုတ်ပြောဖို့ ဘယ်တော့မှ ဝန်မလေး တဲ့သူပါ။ ဥပမာ ကျွန်တော် လမ်းသွားနေရင်းနဲ့ ဂီတဝိုင်းကလေးလုပ်ပြီး ဖျော်ဖြေနေတာတွေရင် သွားပြီး နားထောင်တယ်။ ဘာဖြစ်လို့ နားထောင် သလဲဆိုတော့ တစ်ခါတလေ သူတို့ တီးတာ ဆိုတာ ပြုတာ မူတာကနေ ကိုယ်အတုမယူနိုင်တာ မရှိဘူးလို့ ပြောလို့မရဘူး။ အထင်သေးပြီး ဒီအတိုင်း ဖြတ်သွားလို့တော့ မဖြစ်ဘူးလေ။

မြန်မာသီချင်းကို ၇၃ ခုနှစ်မှာ စရေးခဲ့တယ်။ ရှမ်းသီချင်းတွေကို ၆၅ခုကစရေးတယ်။ ဘီတဲလ်တွေကို ရှမ်းနားနဲ့ ကိုက်သွားအောင် လေးနှစ်လောက် ကြိုးစားခဲ့ရတယ်။ ဒီလျှို့ဝှက်ချက်ကို ကျွန်တော်ရှာတာ လေးနှစ်လောက်တောင်ရှိတယ်။ ၆၅ ခုနှစ်မှာ စရေးတယ်။ ၆၈ ခုနှစ်ကျမှ လူအများလက်ခံတဲ့ သီချင်း ကျွန်တော်ရေးနိုင်တယ်။ သူ့လျှို့ဝှက်ချက်နဲ့သူ ရှိတယ်။

ဘယ်ခေတ်ပဲဖြစ်ဖြစ် လူငယ်တွေက ကြိုးစားနေမှာပဲ။ ကြိုးစားနေတဲ့ လမ်းကလည်း မှန်ကန်တဲ့နည်းလမ်းပဲ ဖြစ်မှာပဲ။ လူငယ်တွေအပေါ်ကို အဲဒါတော့ ကျွန်တော် ယုံကြည်မှုရှိတယ်။ လူငယ်တွေဆိုတဲ့အထဲမှာ ကျွန်တော်တို့ အပါအဝင်ပေါ့။ ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော်လည်း အိုတယ်လို့ မထင်သေးပါဘူး။

ကျွန်တော်တို့ ဂီတကို ပြန်သုံးသပ်ရင် rock တို့ blue တို့ကို ပုံစံယူ ပြီးလုပ်နေတယ်။ ကျွန်တော် ဖြစ်စေချင်တာကတော့ ဆရာမြို့မငြိမ်းတို့လို ဟိုဘက်နားနဲ့ ဒီဘက်နား ပို့နိုင်တာ။ ဆရာမြို့မငြိမ်းဆိုရင် ဒီဘက်မှာ

ဇောက်ချပြီး လုပ်ခဲ့တဲ့သူပါ။ ဒီလူငယ်တွေကို ဆရာမြို့မငြိမ်း ကြိုးစားသလို ကြိုးစားစေချင်တာပေါ့ဗျာ။

ကျွန်တော်က တစ်ဖက်မှာ ရှမ်းအမျိုးသားရေး အလုပ်ကိုလည်း လုပ်ရတယ်။ ဒီဘက်ကိုပစ်သွားလို့လည်း ကျွန်တော့်မှာ ရှမ်းတစ်ယောက်ဖြစ်ရတာ ဘယ်တာဝန်ကျေတော့မှာလဲ။ ပြန်လှည့်မကြည့်မိပြန်တော့လည်း ကြည့်မယ့်သူက တော်တော်ရှားတယ်ဗျ။ မြန်မာပြည်ထဲမှာဆိုရင် လုပ်မယ့်သူက အများကြီး ရှိတယ်။ ရှမ်းမှာဆိုရင် သိပ်နည်းတယ်။ ဒါကြောင့်မို့ အခု နောက်ပိုင်းမှာ ရှမ်းဘက်ကိုပိုပြီး အလေးပေးပြီးတော့ လုပ်ပေးနေတာ။

ကျွန်တော့် ရည်ရွယ်ချက်ကတော့ ရှမ်းတွေ တိုးတက်အောင် ဆိုရင် မြန်မာလိုတတ်ရမယ်၊ မြန်မာလိုကတော့ အမြဲတတ်နေတာပဲဗျာ။ မြန်မာနိုင်ငံထဲမှာနေတော့ မြန်မာစာကတော့ အမြဲတတ်နေတာပေါ့။ အင်္ဂလိပ်စာလည်း တတ်ရမယ်။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ အင်္ဂလိပ်စကားမတတ်ဘဲနဲ့ ကျွန်တော်တို့ ကမ္ဘာကို ဘယ်လိုမှ လိုက်မမီနိုင်ဘူးဗျ။ ၂၀၅၀ ခုနှစ်လောက်ကျရင် ကမ္ဘာမှာ အင်္ဂလိပ်လို ပြောတဲ့လူက ငါးဆယ်ရာခိုင်နှုန်း ရှိလာမယ်တဲ့။

ခေတ်ကြီးက ပြောင်းလဲနေတာ မြင်နေရတယ်။ ကိုယ့်တိုင်းရင်းသားတွေ နောက်ကျကျန်ရစ်မှာစိုးလို့ ကိုယ်စွမ်းဆောင်နိုင်တဲ့ဘက်က လုပ်နေတယ်လို့ ပြောလို့ရမလား။ ကိုယ့်တိုင်းရင်းသားဆိုရာမှာ အကုန်လုံးပေါ့။ မြန်မာပြည်က ပြည်သူပြည်သားတွေ အားလုံးပေါ့ဗျာ။

မြန်မာပြည်ကိုကြည့်ပြီး သုံးသပ်ရမယ်ဆိုရင် ကွန်ပျူတာမှာ ပီစီ (personal computer) တွေ လူတိုင်းသုံးနိုင်လောက်အောင် ဖြစ်မှ တိုးတက်တဲ့ အရှိန်အဟုန် မြန်လာမှာပေါ့။ မဟုတ်ရင် ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ။ ဒါဟာ ဆက်သွယ်ရေးလမ်းကြောင်းကို လွယ်ကူအောင် လုပ်တဲ့ဟာ၊ ခုခေတ်အရ ဆိုရင် အရေးအကြီးဆုံးဟာပေါ့။

အင်တာနက်တွေလည်း မြန်မြန်ရှိဖို့လိုတာပဲ။ ဒီဟာတွေက ပစ်ထားလို့ မရတဲ့ဟာတွေပဲ။ ဒီဟာတွေကို ပစ်ထားမယ်ဆိုရင်တော့ ကမ္ဘာကြီးက တစ်မိုင်လောက်သွားနေတဲ့အချိန်မှာ ကိုယ်က တစ်ထွာလောက်ပဲ သွားလိမ့်မယ်။ ကျွန်တော့် စိတ်အထင်ပေါ့ဗျာ။

ကျွန်တော်တို့ ကိုယ်လုပ်နေတဲ့ လက်ရှိအလုပ်ကို တန်ဖိုးထားရမယ်။ ဥပမာ တံမြက်စည်းလှည်းတဲ့အလုပ်ပဲကြည့်။ လူတစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက်လှည်းပုံ မတူကြဘူး။ တစ်ယောက်က သဘောလောက်ပဲ လှည်းသွားတာ ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်။ တစ်ယောက်က စေ့စေ့စပ်စပ် လှည်းတာ ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်။

စေ့စေ့စပ်စပ် လှည်းပြီးတော့ ခုတင်အောက်တို့ ထရံတွေ ဘာတွေ လှည်းတယ်ဆိုရင် ဘယ်သူမှ မသိပေမယ့် သူ့ကိုယ်သူတော့ သိတာပေါ့။ ငါကတော့ ကောင်းကောင်းလှည်းတယ်။ ဒီဟာမျိုး စိတ်ကို ထားစေချင် တယ်။ ကြည့်တတ်တဲ့လူကတော့ အမြဲသိတယ်ဗျ။ ဒီတံမြက်စည်းလှည်း သမားက စေ့စပ်သေချာတဲ့ တံမြက်စည်းလှည်းသမားပဲ။ အဲဒီလို သူများက အသိအမှတ်ပြုရင် ဒါ ကိုယ့်အတွက် ဂုဏ်ယူဖို့ပဲဗျ။

ကျွန်တော်တို့ ကိုယ်တတ်နိုင်သလောက် ကြိုးစားရမယ်။ ရာနှုန်းပြည့် ကြိုးစားနိုင်ရဲ့နဲ့ ကိုးဆယ်ရာခိုင်နှုန်းပဲ ကြိုးစားခဲ့မယ်ဆိုရင် ဒီဆယ်ရာခိုင်နှုန်း ဟာ အလကားဖြစ်သွားပြီ။ တကယ် နှမြောဖို့ ကောင်းတယ်။

အခုတော့ မသိဘူးပေါ့လေ။ သေခါနီးကျရင်တော့ သိရင် သိမှာပေါ့ လေ။ (ရယ်လျက်) မသိရင်လည်း မသိတော့ဘူးပေါ့လေ။ တကယ်တော့ နှမြောဖို့ သိပ်ကောင်းတယ်။

တစ်ခါတလေ ကျွန်တော် သိပ်နှမြောတယ်ဗျာ။ ဥပမာ ကျွန်တော် ဒီလိုနေနေရတာ ဘယ်နေချင်ပါ့မလဲ။ အပြင်လည်း ထွက်ချင်တာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ခါးနာနေတော့ ကိုယ့်အခြေအနေပေးသလောက်ပဲ။ အပြင်ထွက်ရင် လှုပ်လှုပ်ရှားရှား လုပ်မယ်ဆိုရင် ခါးက ဒီထက်ပိုနာမယ်။

ကိုယ်တတ်နိုင်တဲ့ အခြေအနေမှာ လုပ်နိုင်သလောက်တော့ လုပ်ရ မှာပဲ။ မျက်စိကန်းနေ၊ လက်ကျိုးနေလည်း လုပ်နိုင်သလောက် လုပ်ရမှာပဲ။ ကျွန်တော်က လူတွေရတဲ့ အခွင့်အရေးထက်များ ပိုပြီး လုပ်စေနေချင် သလားတော့ မသိပါဘူး။ (ပြောရင်း ရွှင်ရွှင်ပျပျ ရယ်မောတယ်။)

[ဆရာစိုင်းခမ်းလိတ်ကို သိန္နီမြို့ ဟိုတင်ရပ်ကွက်မှာ သိန္နီစော်ဘွားရဲ့ အမတ်ချုပ်ကြီးနဲ့ စာဆိုတော် ဦးရွှေကြီး + ဒေါ်စိန်ဥတို့က ၁၉၄၉ ခုမှာ ဖွားမြင်။ M.B.B.S ဘွဲ့. M.Med.,Sc.(Anatomy) ဘွဲ့များ ရခဲ့။ မန္တလေးဆေးတက္ကသိုလ် ခန္ဓာဗေဒဌာန လက်ထောက်ကထိကအဖြစ်မှ အငြိမ်းစားယူခဲ့။ ရှမ်းတိုင်းရင်းသားများ စာပေနှင့် ယဉ်ကျေးမှုကော်မတီ၊ တက္ကသိုလ်မှာ မန္တလေးရဲ့ နာယကအဖြစ် တာဝန်ယူဆဲ။ ရှမ်းသီချင်း မြန်မာသီချင်းပုဒ်ရေ တစ်ထောင်ခန့်၊ ပင်ကိုရေးကဗျာပုဒ်ရေ နှစ်ရာကျော်၊ ရှမ်းအက္ခရာစဉ်ကဗျာရှည် တစ်တွဲ၊ ရှမ်းကဗျာရှည် တစ်တွဲ၊ ပင်ကိုရေး ရှမ်းဝတ္ထု တစ်ပုဒ်၊ ဇာတ်ညွှန်း ငါးခု၊ အင်္ဂလိပ်သီချင်းပုဒ်ရေ ၃၅ ခန့်၊ ဘာသာပြန်ကဗျာ ပုဒ်ရေ ၂၅၀ ခန့်၊ ဘာသာပြန်ဝတ္ထုတို သုံးပုဒ်၊ ဘာသာပြန်အဆိုအမိန့် ၂၀၀ ခန့် ပြုစုခဲ့။]

စောင်းကို ပြတိုက်ထဲ ကျွန်တော်
အရောက်မခံနိုင်ပါဘူး။ စောင်းရဲ့
နယ်ပယ်ကို တော်တော်လေး
ဆွဲဆန့်နေပါတယ်။ တတ်နိုင်သမျှ
ဆွဲဆန့်ပြဦးမယ်လို့
ရည်ရွယ်ထားပါတယ်။ စောင်းနဲ့
တယ်လောက်အထိ လုပ်လို့ရဦးမှာလဲ။
ကျွန်တော် လုပ်ကြည့်မှာပါ။

အင်းလေးမြင့်မောင်

အင်းလေးမြင့်မောင် စောင်းဆရာကြီး

၁၉၈၇ ခုနှစ်တုန်းက ဘီဘီစီနဲ့ တောင်အာရှပဟိုဘဏ်တို့ ပူးပေါင်းစီစဉ်တဲ့ ကိုးနိုင်ငံ ဂီတဖျော်ဖြေပွဲတစ်ခု လန်ဒန်မှာ လုပ်တယ်။ ဒီပွဲမှာ အင်းလေးမြင့်မောင်ရဲ့ လပြည့်ည စောင်းလက်သံက လူကြိုက်အများဆုံးဖြစ်ခဲ့တယ်။ လက်ခုပ်သံမစဲဘူး။ သူ့လက်သံကို ဘီဘီစီက တိုက်ရိုက်ထုတ်လွှင့်ပေးတယ်။

လပြည့်ညက မြန်မာ့စောင်းညှင်းလုံး သံစဉ်ပါ။ ဒီသံစဉ်ကို နိုင်ငံတကာက ဂီတ နားတွေကို ပြချင်လို့ ဦးမြင့်မောင်က တီးပြခဲ့တာ။ ဂီတပွဲလည်းပြီးရော သူ့နာမည်ရင်း မခေါ်တော့ဘဲ Mr. full moon night လို့ ဂုဏ်ပြုခေါ်ကြသတဲ့။

စောင်းဦးမြင့်မောင်က သူ့အိမ်ကလေးကို Happy Villa လို့ နာမည်ပေးထားတယ်။ အိမ်ကလေးက နေချင်စရာ ပျော်စဖွယ်ပါ။ မန္တလေးမြို့ ဆေးရုံကြီး မြောက်ဘက်နားမှာ ရှိတယ်။ အိမ်ရှေ့မှာ ပန်းအိုးတွေ၊ သစ်ပင်တွေနဲ့ စိမ်းလို့ စိုလို့၊ မလှမ်းမကမ်းကတည်းက စောင်းခတ်သံတွေ ကြားနေရတယ်။

ကျွန်တော် ရောက်သွားတဲ့နေ့တုန်းကလည်း ဆရာဦးမြင့်မောင်က စားပွဲတစ်လုံးမှာ တကုပ်ကုပ်နဲ့ စာရေးနေတယ်။ အင်္ကျီကျွတ်ကြီးနဲ့ထိုင်ရေးနေတော့ ဝဖြိုးတဲ့ သူ့ ခန္ဓာကိုယ်က ပေါ်လွင်တယ်။ အိမ်ရှေ့က ပန်းရုံအောက်မှာတော့ ကလေးငယ်သုံးယောက် စောင်းကိုယ်စီတီးခတ်လို့၊ ဆရာကတော်က စောင်းသင်သူလူငယ်တွေကို ပြသပေးနေ တယ်။

‘ကျွန်တော်က မအားအောင် အကျင့်လုပ်ထားတယ်၊ သင်စရာရှိ သင်မယ်၊ တီးစရာရှိ တီး၊ ရေးစရာရှိ ရေး လုပ်နေတာပါပဲ’လို့ စာရေးဖို့ စားပွဲမှာထိုင်ရင်း ဦးမြင့်မောင်က ကျွန်တော်တို့ကို ပြောတယ်။

ဆရာ မကွယ်လွန်မီက အိမ်ရှေ့ခန်းက ကွပ်ပျစ်မှာ အတူထိုင်ရင်း ရာစုသစ်ရဲ့ မဟာဂီတအကြောင်း ကျွန်တော်တို့ ပြောဖြစ်သွားတယ်။

ကျော်ရင်မြင့်။ ။မဟာဂီတကို ခေတ်မီလာအောင် ဆရာဘာတွေလုပ်နေသလဲ။
အင်းလေးမြင့်မောင်။ ။အဲဒါတော့အများကြီးပြောရမယ်။

စောင်းပညာနဲ့ပတ်သက်တဲ့ ကျွန်တော့်ဆရာများကို အရင်ပြောပါ
မယ်။ ပထမဆရာက ဒေဝက္ကန္တာ မောင်မောင်ကြီးရဲ့ တပည့်
ဒေါ်ခင်မေ။ ဒုတိယဆရာကတော့ အလင်္ကာကျော်စွာ စောင်း
ဆရာကြီး ဘဘဦးဘသန်းပါ။ ဒီဆရာနှစ်ယောက်က မွေးထုတ်
ပေးတဲ့ စောင်းဆရာတစ်ယောက်ပါ။

ဘဘလက်ထက်မှာ စောင်းပညာနဲ့ပတ်သက်ပြီး အကျယ်
တဝင့် မေးမြန်းပါတယ်။ စောင်းပညာနဲ့ပတ်သက်ပြီး လုပ်နိုင်
ခွင့်တွေ မေးမြန်းတဲ့အခါ ‘အစွန်းမထွက်စေနဲ့၊ ဘောင်ထဲကဆိုရင်
မင်းကြိုက်သလို တိုးချဲ့ပါ’လို့ ပြောခဲ့တယ်။

ကျွန်တော့် လက်ထက်မှာ မြန်မာ့စောင်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး
ကြိုးစားချက်၊ တီထွင်ချက်တွေ အောင်မြင်အောင် ကျွန်တော်
လုပ်ဆောင်နိုင်ခဲ့ပါတယ်။

ယနေ့စောင်းဟာ ညာလက်ညှိုး လက်မနဲ့ တီးခတ်တဲ့ပစ္စည်း
မဟုတ်တော့ဘူး။ ကျန်တဲ့ လက်ခလယ် လက်သူကြွယ် လက်
သန်း၊ ဘယ်ဘက်လက်ညှိုး လက်ခလယ် လက်သူကြွယ်
လက်သန်းအထိ ကျွန်တော်တို့မှာ တီးပိုင်ခွင့်တွေရခဲ့ပါပြီ။
ရှေးတုန်းကလို လက်ညှိုး လက်မနဲ့တင် မတီးတော့ပါဘူး

အဲဒါကတော့ ယနေ့ ကျွန်တော့်တီထွင်ချက် အောင်မြင်ပါ
တယ်။ ကျန်တဲ့ စောင်းသမားတွေလည်း လိုက်တီးကြပါတယ်။

စောင်းနဲ့ပတ်သက်လို့ ကျွန်တော် ရှာဖွေဆဲပါ။ အမြဲတမ်း
ရှာဖွေနေဦးမှာပါ။ ကျွန်တော် ရှာဖွေတင်ပြတဲ့အပေါ် ကျွန်တော်
စူးစမ်းတင်ပြတဲ့အပေါ် ဦးမြင့်မောင် ဘာရည်ရွယ်ချက်နဲ့ တီး
တာလဲ မေးမြန်းကြစေချင်ပါတယ်။ ကျွန်တော့်ရဲ့ လုပ်ဆောင်ချက်
အပေါ် စူးစမ်းကြစေချင်တယ်။

ဒီနေ့ စောင်းဟာ အသံသေ တူရိယာ မဟုတ်တော့ပါဘူး။
အသံရှင်တူရိယာ ဖြစ်လာပါပြီ။ အသံနဲ့ပတ်သက်လို့ အသံလှိုင်း
အားနဲ့ပတ်သက်လို့ တီးကွက်ဖွဲ့စည်းပုံနဲ့ ပတ်သက်လို့ ရှေးခေတ်

နဲ့ လုံးဝ မတူတော့ပါဘူး။ ဒီနေ့ ကျွန်တော်တို့ ကြိုးစားချက်နဲ့ အဆင့်မီဖြစ်လာပါပြီ။

ကျော်ရင်မြင့်။ ။လက်ညှိုး လက်မနဲ့ တီးတာအပြင် တခြားလက်ချောင်းတွေနဲ့ တီးတော့ ဘယ်လိုအကျိုးထူးလာလဲ။

ဦးမြင့်မောင်။ ။တီးကွက်ဖွဲ့နဲ့တဲ့နေရာမှာ လက်ညှိုး လက်မနဲ့ မနိုင်တဲ့အခါမှာ လက်ခလယ် လက်သူကြွယ် လက်သန်းတို့နဲ့ပါ ထည့်တီးတယ်။

ကျော်ရင်မြင့်။ ။အသံတွေပိုစိပ်ပြီး မြိုင်လာစေတာလား။

ဦးမြင့်မောင်။ ။အသံတွေပိုစိပ်ပြီး မြိုင်လာတယ်လို့ ပြောချင်ရင်လည်း ရပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ခက်ခဲတဲ့ တီးကွက်တွေကို လက်သူကြွယ် လက်ခလယ် လက်သန်း ထည့်တီးလိုက်မှ တီးလို့ရသေး။ လက်မ လက်ညှိုးနဲ့ တီးလို့ ခရီးမတွင်တဲ့အခါမှာ ကျန်လက်ချောင်းတွေပါ လိုက်တီး ပေးရတဲ့သဘော၊ အထောက်အကူသဘောပါ။ ခက်ခဲတဲ့ တီးကွက်အပေါ်မှာ သူက ပံ့ပိုးပေးလိုက်တဲ့အတွက် လွယ်ကူသွား တဲ့ သဘောပါ။

ကျော်ရင်မြင့်။ ။စောင်းကို နိုင်ငံတကာသုံး ဂီတသင်္ကေတနဲ့ တီးလို့ရအောင် လုပ်ထားသလား။

ဦးမြင့်မောင်။ ။ကျွန်တော်က မန္တလေးမှာ ၁၉၆၄ ခုနှစ်ကတည်းက သင်္ကေတနဲ့ international notes နဲ့ သီချင်းကြီးတွေကို စောင်းနဲ့ ပတ္တလားနဲ့ တီးနိုင်အောင် သင်ပေးနေပါတယ်။

ကျော်ရင်မြင့်။ ။notes နဲ့ တီးနိုင်တော့ ဘာထူးလာသလဲ။

ဦးမြင့်မောင်။ ။ဆရာကို အားမကိုးဘူးဆိုတဲ့ ကိစ္စတစ်ခု ဖြစ်ပေါ်လာပါတယ်။ အဝေးကိုလည်း သင်တန်းအနေနဲ့ ပို့လို့ရလာတယ်။ မေ့ သွားရင်လည်း ပြန်ဖော်လို့ရတယ်။ သို့သော် ပတ်ကား နုတ်စ်နဲ့ပဲ ကျွန်တော်တို့ မဟာဂီတကြီးကို တီးတော့မှာလားဆိုတော့လည်း မဟုတ်ဘူး။

ကျွန်တော်တို့ မဟာဂီတမှာ နံပါတ်တစ်က စည်းဝါးပါ။ မဟာဂီတ သီချင်းတစ်ပုဒ်မှာ စည်းချိန်တောက်လျှောက် အစ အဆုံး မှန်မှန်သွားတဲ့ စည်းချိန်မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော်တို့မှာ စည်းချိန်နည်းနည်းလေး နှေးသွားတာတို့ နည်းနည်းလေး မြန်လိုက်တာတို့ တသီးတသန့်လေး နှေးလိုက်တာတို့ စတဲ့

ဥစ္စာကျတော့ အနောက်တိုင်း မက်ဆို မက်ထရိုနန်းနဲ့ တိုင်းလို့ မရပါဘူး။

မက်ဆို မက်ထရိုနန်း ဆိုတာက စည်းချိန်ပြတဲ့ဟာပါ။ သီချင်းကို မိတာဘယ်လောက်မှာပဲ ထားပါဆိုတဲ့ နှုန်းသေထားလို့ မရဘူး။

ကျော်ရင်မြင့်။ ။နောင်နှစ်ပေါင်းများစွာကြာသွားတဲ့အခါ မြန်မာ့စောင်းဟာ ခေတ်နောက်ကျပြီး ပြတိုက်ထဲဝင်သွားနိုင်သလား။

ဦးမြင့်မောင်။ ။အဲဒီ မေးခွန်းကို ကျွန်တော် သိပ်ဖြေချင်ပါတယ်။ စောင်းကို ပြတိုက်ထဲ ကျွန်တော် အရောက်မခံနိုင်ပါဘူး။ စောင်းရဲ့နယ်ပယ် ကို တော်တော်လေး ဆွဲဆန့်နေပါတယ်။ တတ်နိုင်သမျှ ဆွဲဆန့် ပြဦးမယ်လို့ ရည်ရွယ်ထားပါတယ်။ စောင်းနဲ့ ဘယ်လောက်အထိ လုပ်လို့ရဦးမှာလဲ။ ကျွန်တော်လုပ်ကြည့်မှာပါ။

[အင်းလေးမြင့်မောင်ကို အင်းလေး ဟဲယာရွာမ ရေမလီရပ်မှာ ဦးချိန် + ဒေါ်ဇင် တို့က ၁၉၃၇ ခုနှစ်မှာ မွေးဖွားတယ်။ ဂျပန်၊ တရုတ်၊ ဗြိတိန်နိုင်ငံများကို မြန်မာနိုင်ငံကို ကိုယ်စားပြု စောင်းပညာရှင်အဖြစ် သွားရောက် လက်စွမ်းပြခဲ့ရ။ ယခုအခါ ဆရာ ကွယ်လွန်ရှာပြီ ဖြစ်ပါတယ်။]

တစ်ကမ္ဘာလုံး သတ်မှတ်တာနဲ့
ကျွန်တော်တို့ကတော့
frequency နည်းနည်းလေး
ကွာဟနေတယ်။
ဒါ မပြောင်းတော့
တစ်သီးပုဂ္ဂလဖြစ်ပြီး
တခြားဟာတွေနဲ့ပ ပေါင်းစပ်လို့
မရဘူး ဖြစ်နေတယ်။

လေးဖြူ

လေးဖြူ အဆိုတော်

အဆိုတော်ကိုလေးဖြူဟာ အလွန်အောင်မြင်နေတဲ့ အဆိုတော်တစ်ယောက်ပါ။ စာနယ်ဇင်းတွေနဲ့ အင်တာဗျူး လုပ်လေ့လုပ်ထ မရှိဘူး။ ဗျူးရင်လည်း အဆင်မချောဘူးလို့ စာနယ်ဇင်းသမားတွေကြားမှာ သတင်းရှိတယ်။

မကြာခင်ကပဲ နာမည်ကြီးမဂ္ဂဇင်းကြီးတစ်စောင်က အင်တာဗျူးသွားလုပ်တော့ ‘ကိုလေးဖြူ ထွက်ပြီးသားသီချင်းခွေ ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ’ဆိုတဲ့ မေးခွန်းကို ‘ကျွန်တော့်အကြောင်း ဒါလောက်မှ သိမထားဘဲနဲ့ ဘာလို့အင်တာဗျူးလာလုပ်သလဲ’လို့မေးခွန်းကို မေးခွန်းနဲ့ တုံ့ပြန်တယ်တဲ့။ အင်တာဗျူးသွားလုပ်သူကလည်း ‘သိနေရင် ဘာအင်တာဗျူးလာလုပ်စရာလိုသေးသလဲ’လို့ ခွန်းတုံ့ပြန်တယ်လို့ ကြားထားရပါတယ်။

ရာစုသစ်အဝင်မှာ ကိုလေးဖြူရဲ့ အသိအမြင်တွေကို ကျွန်တော် စာအုပ်ထဲမှာ ထည့်ချင်တယ်။ ကျွန်တော် သူ့ကိုတွေ့ဖို့ ကြိုးစားကြည့်ချင်တယ်။ သူနဲ့ စာပေလောက စာအုပ်တိုက်ရဲ့ ရင်သွေး ကိုနေမျိုးညွန့်တို့က ရင်းချာတဲ့မိတ်ဆွေတွေ။ ကိုနေမျိုးညွန့်ရဲ့ အကူအညီနဲ့ ကိုလေးဖြူကို ကျွန်တော်ချိတ်ကြည့်တယ်။ သူက အတန်တန်ငြင်းတယ်။ ကျွန်တော်တို့က အကြိမ်ကြိမ်တောင်းဆိုတော့ ကိုလေးဖြူက ရက်ချိန်းပေးပါတယ်။

သူ့ဆီမသွားခင် ဖုန်ကြိုဆက်တော့ အိပ်နေတုန်းတဲ့။ မနေ့ညက မိုးအလင်း သီချင်းသွင်းနေခဲ့တာတဲ့။ ကျွန်တော်နဲ့ ကိုနေမျိုးညွန့်လည်း သွားကြတာပေါ့ဆိုပြီး သူ့အိမ်ကို သွားတယ်။ ကျွန်တော်တို့ရောက်တဲ့အထိ ကိုလေးဖြူနေတုန်း။ သူ့ဇနီးက နှိုးပေးတယ်။

အပေါ်ပိုင်း အင်္ကျီဗလာနဲ့ ကိုလေးဖြူ အိမ်အပေါ်ထပ်က ဆင်းလာတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ထိုင်နေတဲ့ ဧည့်ခန်းကိုဖြတ်သွားရင်း ‘ကန်တော့ ကန်တော့’လို့ ရိုရိုကျိုးကျိုး ပြောသွားတယ်။ ကြွေကန်မှာ မျက်နှာသစ်တယ်။ ခဏကြာတော့ အဝတ်အစားလဲပြီး ဧည့်ခန်းမှာ လာထိုင်တယ်။ ‘စောင့်ရတာတော်တော်ကြာသွားလား’လို့လည်း အားနာစကား

ဆိုတယ်။ သူနဲ့အတူ သူ့သားလေးလည်း လာထိုင်တယ်။ ကလေးကို သူတော်တော်ချစ်ပုံ ရပါတယ်။

ကျွန်တော်က ရာစုသစ်အကြောင်းပြောဖို့ အသံဖမ်းကက်ဆက်ကို ခလုတ်ဖွင့်ပြီး သူ့ရှေ့မှာ ချလိုက်တယ်။ သူက ငေးပြီးစဉ်းစားနေတယ်။ ပြီးမှ အသံဖမ်းကက်ဆက်ကို ကောက်ကိုင်လိုက်ပြီး ထောက်ခနဲ ခလုတ်ပိတ်ချလိုက်တယ်။ နှုတ်ကလည်း ‘ကျွန်တော် က အဲဒါတွေ ကြောက်တယ်’လို့ ပြောတယ်။ သူ့မျက်ဝန်းထဲက နိုးသားမှုကို ကျွန်တော် မြင်လိုက်ရတယ်။

သူက ၂၁ ရာစုအကြောင်းမပြောခင် ကျွန်တော်က စာနယ်ဇင်းကျင့်ဝတ်အကြောင်း သူ့ကို အရင်ပြောဖြစ်သွားတယ်။ ကျွန်တော်တို့ချင်း နွေးထွေးသွားတယ်။

၂၁ ရာစုအကြောင်းကို ကိုလေးဖြူပြောတာ အခုလိုပါ။

ကိုလေးဖြူ ။ကျွန်တော် အချိန်တွေကို မေ့နေတတ်တယ်။ ၂၁ ရာစုကို ရောက်တော့မယ်ဆိုတာ ကြားရတော့ လန့်သွားတယ်။ ငါ လုပ်စရာတွေ အများကြီးပဲရှိနေတယ်လို့ ပြန်စဉ်းစားရတယ်။

ထောင်စုနှစ်အပြောင်းအလဲကို ကျွန်တော် ခံစားရတယ်။ တစ်ခုခုလေး အမှတ်တရ လုပ်ချင်တယ်။ မှတ်မှတ်ရရဖြစ်နိုင် တာလေးလုပ်ချင်တယ်။ ကျောင်းနေတုန်းက ၂၀၀၀ ခုနှစ် ကူးတဲ့ညမှာ မန္တလေးတက္ကသိုလ် main building ရှေ့မှာ ပြန်ဆုံကြမယ်လို့ သူငယ်ချင်းတွေတိုင်ပင်ခဲ့ကြဖူးတယ်။ဒါပေမယ့် သူငယ်ချင်းတချို့က နိုင်ငံခြားရောက်နေကြတယ်။ ကျွန်တော်က ပွဲလက်ခံထားတယ်။ အစက အဝေးကြီးလို့ ထင်ထားတာ၊ ဘယ်လိုရောက်လာလဲမသိဘူး။

ကျော်ရင်မြင့် ။၂၁ ရာစုမှာ မြန်မာ့ခေတ်ပေါ်ဂီတ ပြောင်းလဲတိုးတက်လာ လိမ့်မယ် ထင်သလား။ လက်ရှိပုံစံအတိုင်းပဲရှိမှာလား။

လေးဖြူ ။အစိုးရပိုင်းက ဆို က ရေး တီးတွေလုပ်ပြီး အားပေးတာ ကောင်းပါတယ်။ ခေတ်ပေါ် ဂီတပိုင်းကိုရော မျှမျှတတအားပေး ရင် ဒီထက်ပိုပြီး အားစိုက်လုပ်ကြမယ်ဆိုရင်တော့ နိုင်ငံတကာ အဆင့်နဲ့ အလှမ်းမကွာဘဲ ဖြစ်လာမယ်ထင်တယ်။

စီးပွားရေး၊ နိုင်ငံရေး အခြေအနေတွေက ကျွန်တော်တို့ music ကို တိုက်ရိုက်သက်ရောက်မှု ရှိနေတယ်။

ကျော်ရင်မြင့်

။တရုတ်ဂီတ၊ အိန္ဒိယ ဂီတတွေမှာ ခေတ်ပေါ်ဂီတမှာလည်း အမျိုးသားဟန် ပါဝင်နေတာ တွေ့ရတယ်။ မြန်မာ့ဂီတကိုရော အမျိုးသားဟန် မပျောက်ဘဲ ခေတ်ပေါ်ဂီတနဲ့ ပေါင်းစပ်လို့ ရနိုင်မလား။

လေးဖြူ

။အဲဒီ ကိစ္စကို ကျွန်တော် စဉ်းစားဖူးတယ်။
တစ်ကမ္ဘာလုံးသတ်မှတ်တာနဲ့ ကျွန်တော်တို့ဂီတနဲ့ frequency နည်းနည်းလေး ကွာဟနေတယ်။ ဒါမပြောင်းတော့ တသီးပုဂ္ဂလဖြစ်ပြီး တခြားဟာတွေနဲ့ ပေါင်းစပ်လို့မရဘူး ဖြစ်နေတယ်။ တခြားဂီတပစ္စည်းတွေနဲ့ ပေါင်းလို့မရဘူးဖြစ်နေ တယ်။ အဲဒါတွေသာ တစ်ကမ္ဘာလုံးနဲ့ ညှိနှိုင်းမယ်ဆိုရင် စောင်း သံတွေ ပတ္တလားသံတွေ မွနေလောက်ပြီ။ အခုတော့ ဟပ်လို့ မရဘူး။

အီလက်ထရစ်ဂစ်တာ ပေါ်လာတော့ အိန္ဒိယဗုံသံနဲ့ အီလက် ထရစ်ဂစ်တာနဲ့ ပေါင်းလိုက်တော့ music သစ် ဖြစ်သွားနိုင် တယ်။ ဒါကို ငါတို့ရှေးရိုးပဲဆိုပြီး ထိန်းထားရင်တော့ ပေါင်းစပ်လို့ မရနိုင်ဘူး။

ဒါပေမဲ့ ဒီကိစ္စက ကျွန်တော်တို့ဆော့ရမယ့်ကိစ္စ ကစားရမယ့် ကိစ္စ မဟုတ်ဘူး။ ဒီကိစ္စကြိုးစားနိုင်တဲ့လူကတော့ စူပါမင်းပဲ။

မြန်မာသံစဉ် B သံက ကျွန်တော်တို့ရဲ့ B လည်း မဟုတ် B flat လည်း မဟုတ်ဘဲ quater tone ဖြစ်နေတယ်။ E လည်း quater tone ဖြစ်နေတယ်။ F လည်း အနည်းငယ်မြင့်နေတယ်။ A ကျတော့ 440 မဟုတ်ဘူး။ အနည်းငယ် သေးတယ်တဲ့။

(ကိုလေးဖြူက သူ့သားကို တော်တော်ချစ်မြတ်နိုးတဲ့ပုံစံ သိသာနေတယ်။)

ကျော်ရင်မြင့်

။သားကို ဘယ်လိုမျှော်မှန်းထားသလဲ။

လေးဖြူ

။သူ ဝါသနာပါတာလုပ်ဖို့ ကျွန်တော် ပံ့ပိုးမှာပေါ့။ လောလော ဆယ်တော့ သူက စက်တွေကို စိတ်ဝင်စားတယ်။

ကျော်ရင်မြင့်

။သူတို့ခေတ်ကို ဘယ်လို မျှော်လင့်လဲ။

လေးဖြူ

။(မဖြေဘဲ အဝေးကိုငေးကြည့်နေတယ်။ အတန်ကြာတိတ်ဆိတ် နေပြီးမှ တွေးတွေးဆဆပုံနဲ့) ကောင်းမှာပါ။

ကျော်ရင်မြင့်

။ကျွန်တော်တို့ရဲ့ လူမှုရေးပုံစံ၊ ဆက်သွယ်ရေးပုံစံတွေ ပြောင်းလဲ သွားမလား။

လေးဖြူ ။ပြောင်းလဲသွားမှာပါ။ ပြောင်းလဲသွားမှာပါ။ (ခဏတွေးနေပြီး)
ကောင်းဖို့များပါတယ်။

ကျော်ရင်မြင့် ။ကျွန်တော်တို့ ကမ္ဘာရွာရယ်လို့ ဖြစ်လာနေပြီ။ ကမ္ဘာရွာရယ်လို့
ဖြစ်လာချိန်မှာ အစစအရာရာ အားနည်းသူတွေဟာ အင်အား
ကြီးမားသူတွေရဲ့ ဝါးမျိုခံရနိုင်သလား။

လေးဖြူ ။ကိုယ်က ဝါးမျိုခံရမလို့ ဖြစ်တာပဲ။ စီးပွားရေးပဲဖြစ်ဖြစ်
ယဉ်ကျေးမှုပဲဖြစ်ဖြစ် အားနည်းရင်တော့ အားကြီးသူရဲ့ ဝါးမျို
ခံရနိုင်တယ်။ စိမ့်ဝင်တာတို့ဆိုတာမျိုးတွေကို တားဆီးလို့
ရှောင်လွှဲလို့ မရနိုင်ဘူး။ အသစ်တွေ ရောက်လာတယ်။ လက်ခံ
ကြတယ်။

ကျွန်တော်တို့ ကိုယ်တိုင်က အတော်ကို ကြိုးစားကြရမယ်။
ကိုယ့်ယဉ်ကျေးမှုကိုလည်း ထိန်းသိမ်းထားနိုင်ဖို့ သိပ်အရေးကြီး
တယ်။

[လေးဖြူကို ဦးကြည်စိုး + ဒေါ်ခင်မေ တို့က ၁၉၊ ၅၊ ၁၉၆၅ မှာ မွေးတယ်။
၁၉၉၀-၉၁ မှာ အင်္ဂလိပ်စာ အဓိကနဲ့ ကျောင်းပြီးတယ်။ ၁၉၉၂ မှာ အိမ်ထောင်
ပြုတယ်။ ၁၉၉၃ မှာ ပထမဆုံး စီးရီး ကန္တရလမင်း ထုတ်တယ်။]

အခုတော့
အနုပညာအရည်သွေးက
ကျ ကျ လာတယ်။
ဂီတဈေးကွက်လည်း
မကောင်းတော့ဘူး။

ဦးမြိုင် (အင်းစိန်)

ဦးမြိုင် (အင်းစိန်) ဂီတပညာ ဝေဖန်ရေးဆရာ

ဆရာဦးမြိုင်နေတဲ့ အင်းစိန် ပေါက်တောရပ်ကွက်ကို သွားကြတော့ မိုးက သဲသဲမဲမဲ ရွာနေတယ်။ ဆရာမြိုင်ရဲ့ တိုက်အိမ်ရှေ့က သစ်ပင် ပန်းပင်တွေအားလုံးဟာ မိုးရေနဲ့ စိုစွတ်ပြီး စိမ်းမှိုင်းတောက်ပနေပါတယ်။ အပင်တွေဟာ ဂရုတစိုက် ပြုပြင်မှုကိုလည်း ခံရ၊ ရေလည်းဝလင်စွာ သောက်သုံးရလို့ သိသိသာသာ ရှင်သန်နေတာဖြစ်တယ်။

သူနဲ့ စတွေ့ရင် တွေ့ချင်း ဆရာက သူ့ကို ဓာတ်ပုံမရိုက်ပါနဲ့လို့ တားမြစ်တယ်။ သူ့ Biography လည်း မထည့်စေချင်ဘူးတဲ့။ ကျွန်တော်က ကျွန်တော်ရေးတဲ့စာအုပ်မှာ အတွေးစကား ပြောကြားသူတိုင်းရဲ့ ဓာတ်ပုံလည်း ထည့်ချင်တာ၊ ကိုယ်ရေးသမိုင်း အကျဉ်းတို့လည်း ထည့်ချင်တာ ရှင်းပြရတယ်။

‘ကျွန်တော်ခေါင်းထဲ ပေါ်လာတာတွေ ဟိုတစ်စ ဒီတစ်စပြောမယ်’လို့ ဆရာမြိုင်က စကားခံပြီး အခုလို ဆက်ပြောသွားတယ်။

ကလေးတွေကို သူငယ်တန်းကစပြီး ကျောင်းတွေမှာ ဂီတဆိုတဲ့ ဘာသာရပ်ကို အလေးပေးပြီး သင်သင့်တယ်။

ယိုးဒယား၊ အင်ဒိုနီးရှား၊ မလေးရှား၊ ကျွန်တော်တို့ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ သင်နေတယ်။ ကျွန်တော်တို့မှာ မရှိသေးဘူး။ ကျွန်တော်တို့မှာစသင်မယ်ဆိုရင်တောင် ဆရာ မရှိသေးဘူး။

ကလေးတွေကို ဂီတသင်ပေးရာမှာ ထွင်ဉာဏ်ထည့်ရမယ်။ ဂီတမှာ ကွန်ပျူတာဝင်လာတယ်။ သုံးတတ်ရင် အသုံးတည့်တယ်။

ကွန်ပျူတာမှာ ပလွေသံထည့်ရင် ပလွေမှုတ်တတ်မှ၊ ဒရမ်ရိုက်တာ ကိုစက်ဒရမ်ထည့်တော့ စက်သံပဲပေါက်နေတယ်။ အနုပညာကို creative ဖန်တီးပြီး လုပ်တဲ့စွမ်းအားကို သုံးပြီး ကွန်ပျူတာကို မှတ်ထားခိုင်းရမယ်။ ကြိုက်သလို ဖြတ် ညှပ် ကပ် လုပ်လို့ရတယ်။

လူငယ်တွေအနေနဲ့ တစ်ဖက်က မြန်မာ့ရိုးရာဂီတလည်း သင်ပါ။ တစ်ဖက်က ကမ္ဘာ့ဂီတလည်း သင်ဖို့ကောင်းတယ်။ ဒါမှမြန်မာကို ကမ္ဘာနဲ့ နှိုင်းယှဉ်လို့ရမယ်။

အခုတော့ အနုပညာ အရည်အသွေးက ကျ ကျ လာတယ်။ ဂီတဈေးကွက်လည်း မကောင်းတော့ဘူး။

[ဦးမြိုင်ကို ၁၉၂၈ ခုနှစ်က မော်လမြိုင်မှာ ဦးချစ်စု + ဒေါ်ပုတို့က မွေးပါတယ်။ ဂျီစီအီးစာမေးပွဲအောင်မြင်ပြီး အင်ဂျင်နီယာပညာ သင်ယူခဲ့တယ်။]

၇၀ ခုနှစ် နောက်ပိုင်း၊
၈၀ ခုနှစ် နောက်ပိုင်း၊
၉၀ ခုနှစ် နောက်ပိုင်း
ဂီတမှာ တိုးတက်လာတယ်လို့
ကျွန်တော် မထင်ဘူး။

ကိုစိုင်း

ကိုစိုင်း ဂီတသင်တန်းဆရာ၊ စာရေးဆရာ

စာပေလောကစာအုပ်တိုက် အထပ်ခိုးကလေးမှာ ဆရာမချောအိသိမ်းနဲ့ ရာစုသစ်အကြောင်း ပြောနေကြချိန်မှာပဲ ဆရာကိုစိုင်း ရောက်လာတယ်။ သူက အလင်္ကာ ဂီတအနုပညာမဂ္ဂဇင်း ရဲ့ ဆောင်းပါးရှင်ပါ။

ဆရာကိုစိုင်းကိုလည်း ရာစုသစ်အဝင်မှာ မြန်မာ့ဂီတအနုပညာနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ သူ့ အတွေးအမြင်ကို ကျွန်တော့်စာအုပ်မှာ ထည့်သွင်းချင်လို့ စာပေလောကစာအုပ်တိုက်ကို ကြံ့ခွဲဖို့ ဖိတ်ခေါ်ထားတာပါ။

ဆရာမ ချောအိသိမ်းက ကလေးသူငယ်တွေနဲ့ အတူနေရင်း ၂၁ ရာစုအတွက် အားတက်နေတယ်။ ကိုစိုင်းကတော့ မြန်မာ့ဂီတအတွက် အားပျက်နေတယ်။

ကျွန်တော်တို့ဟာ အရှိတရားကို လက်ခံရပါမယ်။ အရှိတရားကို ဝေဖန်သုံးသပ်ပြီးမှ တိုးတက်ရာလမ်းကြောင်းတွေ ရှာဖွေတွေ့ရှိမယ်။

မြန်မာ့ဂီတနယ်ပယ်ထဲက ကိုစိုင်းရဲ့ အတွေးအမြင်က အခုလိုပါ။

ကျွန်တော်ကတော့ ၂၁ ရာစုကို ဘယ်လိုမှ မမြင်ဘူး။ ကိန်း ဂဏန်း သဘောအရ သူ့ဟာသူ ရွေ့လျားသွားတာပဲ။ ကျွန်တော့် အတွက်တော့ ဘာမှ မထူးခြားဘူး။ ဘယ်လိုမှလည်း မခံစားရဘူး။ လက်ရှိလုပ်နေတဲ့ အလုပ်တွေအတိုင်းပဲ ဆက်လုပ်သွားမှာပဲ။

ကျွန်တော်က music ကို လေ့လာလိုက်စားနေတဲ့သူ musician၊ ကျွန်တော်တို့ လောလောဆယ် လိုအပ်နေတာက technician အတတ်ပညာရှင်တွေ လိုအပ်နေတာ။ ဒီအချိန်မှာ

musician လာဖြစ်နေတာ ကျွန်တော်တို့မှာ အပြစ်ရှိသလား။
artist တွေ မျက်နှာကောင်းရသင့်သလောက် မရဘူး။

ဒီအခြေအနေကိုကြည့်ပြီး မိဘက သားသမီးကို ဆရာဝန်
ဖြစ်စေရမယ်၊ အင်ဂျင်နီယာဖြစ်ရမယ်လို့ တွန်းပို့နေကြတယ်။
ကလေးတွေက သူတို့ ခံစားချက်အရ rock တီးမယ်၊ pop
တီးမယ်။ သူတို့ကို အားပေးမယ့်သူရှိသလားဆိုတော့ မရှိဘူး။
ဒါမျိုး သွားနေမယ်ဆိုရင်တော့ ကျွန်တော် စိုးရိမ်တယ်။ ၂၁ ရာစု
ကို စိုးရိမ်တယ်။ ကျွန်တော်တို့လုပ်နေတဲ့ အလုပ်ကို western
music လို့ သဘောမထားဘဲ ကမ္ဘာဂီတဆိုပြီး လုပ်ခွင့်ပေးရင်ကိုပဲ
တိုးတက်မှုတွေ ရှိလာမှာပဲ။

၇၀ ခုနှစ်နောက်ပိုင်း၊ ၈၀ ခုနှစ်နောက်ပိုင်း ၉၀ ခုနှစ်
နောက်ပိုင်း ဂီတမှာတိုးတက်လာတယ်လို့ ကျွန်တော် မထင်ဘူး။
ကော်ပီသံစဉ် တီးခတ်ရာမှာ ခေတ်မီတိုးတက်တဲ့ စနစ်တွေနဲ့
computerize တီးခတ်တာ၊ တစ်သေမတိမ်း တီးခတ်နိုင်တာတွေ
ကြောင့် ကျွန်တော်တို့ music ကို တိုးတက်တယ်လို့ မဆိုနိုင်ဘူး။

တရုတ် music ၊ အိန္ဒိယ music တွေဟာ ခေတ်မီတယ်၊
စနစ်လည်းကျတယ်၊ အခြေခံလည်းပါတယ်၊ သူတို့ဟာ အရမ်း
ခိုင်မာတယ်။ သူတို့နဲ့ယှဉ်ရင် ကျွန်တော်တို့မှာ အားရစရာမရှိဘူး။

**[တိုစိုင်းကို ရန်ကုန်မြို့မှာ ၁၉၆၀ ပြည်နှစ်က ဦးဘသင်း + ဒေါ်မြမြဝင်း တို့က
မွေးဖွားတယ်။ ဂီတသင်တန်းကျောင်းဖွင့်ထားတယ်။ ဂီတနဲ့ပတ်သက်တဲ့ ဆောင်းပါး
တွေ ရေးပါတယ်။]**

မြန်မာ့ယဉ်ကျေးမှုကို ထိန်းသိမ်းတာ
နေရာနဲ့နေရာ ရှိကြတာချည်းပဲ။
ပြေးခုန်ပစ် လောကကို ကြည့်၊
ဘာပြုလို့ သျှောင်တစောင်းနဲ့
ပုဆိုးခါးတောင်းကျိုက်ပြီး နိုင်ငံတကာ
ပြေးပွဲ ပြိုင်ပွဲ စတာတွေမှာ
ဝင်မပြိုင်ရတာလဲ။

ဦးအောင်မြင့် (အင်းလျား)

ဦးအောင်မြင့် (အင်းလျား) ပန်းချီဆရာ

သူနဲ့ လူချင်းမရင်းနှီးပါ။ တစ်ခါမျှပင် မတွေ့ဆုံဖူးပါ။

အင်းလျား ဂယ်လာရီနဲ့တွဲပြီး သူ့နာမည်ကိုတော့ ကြားဖူးခဲ့တာ ကြာပါပြီ။

ရာစုသစ်အတွေးစကားတွေထဲမှာ သူ့ကို ပါစေချင်တယ်။ ကျွန်တော် ကံကောင်း သွားတဲ့တစ်ချက်ကတော့ ရန်ကုန် ပန်းဆိုးတန်းက လောကနတ်ခန်းမမှာ ပန်းချီ ကိုနေမျိုးဆေးက a series of portrait ဆိုတဲ့ ပြပွဲတစ်ခု လုပ်ချိန်နဲ့ ကျွန်တော် အင်တာဗျူးတွေလုပ်နေချိန် တိုက်ဆိုင်သွားတာပါပဲ။

သူက ရေးယူခဲ့မယ်တဲ့။

နောက်တစ်နေ့ လောကနတ် ပန်းချီခန်းမကိုသွားတော့ ဆရာ ဦးအောင်မြင့် ရေးယူလာခဲ့တဲ့ ရာစုသစ်အတွေးအမြင်ဟာ ပန်းချီအနုပညာကို ရာစုနှစ်တွေအလိုက် သုံးသပ်ဝေဖန်ချက်၊ ရာစုသစ်အတွက် မျှော်မှန်းချက်တွေနဲ့ပါနေတာကို အခုလို တွေ့ရပါမယ်။

၁၉ ရာစု နှစ်လယ်ပိုင်းကတည်းက modern ဆိုတဲ့ အသုံးအနှုန်း မသုံးကြတော့ဘူးလို့ အရှေ့ကရော အနောက်ကပါ ပြောကြပါ တယ်။ post-modern ဆိုတဲ့ အသုံးအနှုန်းနဲ့ new art ဆိုတာ သုံးလာကြတယ်။

ပန်းချီကား frame ထဲမှာ ရေးရတာ ဘောင်ကျဉ်းတယ်လို့ ယူဆလာကြ။

၁၉၆၀ လောက်မှာ ဥရောပဘက်ကနေ performance art ဆိုတာ စခဲ့တယ်။

အဲဒီ performance ဆိုတာရဲ့ အခြေခံကိုတော့ time, space & balance တို့ပဲလို့ ဆိုသူက ဆိုကြတယ်။ ဒါပေမယ့် အဲဒီ definition ကို လက်ခံတဲ့လူလက်ခံ၊ လက်မခံတဲ့လူ လက်မခံဘူး။ သေချာတာတစ်ခုကတော့ ဒီ performance art ဟာ ရုပ်ရှင် သရုပ်ဆောင်၊ ဇာတ်ပွဲသရုပ်ဆောင်တာတို့ စတာတွေနဲ့ မတူဘူး။ ဘာပြုလို့ဆိုတော့ ဒီ performance art ကို လုပ်ဆောင်ပြသတဲ့ လူဟာ သူကိုယ်တိုင် ဒါရိုက်တာ၊ သူကိုယ်တိုင် ဇာတ်ညွှန်းရေး ဆရာ၊ သူကိုယ်တိုင် သရုပ်ဆောင်ပဲ။ ပြီးတော့ အဲဒီ performance art ဟာ social, political, economical တို့ကို သရောတာ တွေ၊ လှောင်တာတွေ အနုပညာခံစားရတာကို တင်ပြတာလည်း ဖြစ်တယ်။ ရည်ရွယ်ချက် ရှိရတယ်။ concept ရှိရတယ်။ ဒီ performance art ဟာ အနောက်ဘက်မှာ မွေးမြီန်လာပြီး အရှေ့ဘက်မှာ ကျယ်ပြန့်လာနေတယ်။

ဒီ performance art မရောက်ခင်က minimalism တို့ installation ဆိုတဲ့ အနုပညာသမားတွေရဲ့ ခံစားချက်တွေကို လွတ်လပ်စွာ အစီအစဉ်တကျ ခင်းကျင်းပြသတာမျိုးတွေ။

ဒီ installation လို အနုပညာမျိုးနဲ့တွဲဖက်ပြီး performance art ကို ပြတာမျိုးလည်းရှိတယ်။ ဒါတွေကို ဘာ့ကြောင့်ပြောရ သလဲဆိုတော့ performance art ဟာ ၂၁ ရာစုထဲမှာ ဆက်ပြီး ရှင်သန်နေမှာ ဖြစ်လို့ပါပဲ။

Performance art နဲ့ ယှဉ်ပြီး ဒါမှမဟုတ် နောက်ကျပြီး အခုမှပေါ်လာတာကတော့ process art ဆိုတာပဲ။ အဲဒါကတော့ ရေခဲတုံးတစ်တုံး အရည်ပျော်သွားတာမျိုးလို၊ မီးသွေး မီးလောင် ပြာကျသွားတဲ့ ပြသပုံမျိုး၊ ကြက်အသေ၊ ဘဲအသေ၊ ဝက်အသေ တစ်ကောင်ကို ဒီအတိုင်းဆိုပါစို့။ ခုံတစ်ခုံပေါ် တင်ပြထားပြီး ပုပ်သိုးဆွေးရိ ပျက်စီးသွားတဲ့အထိ ပြတာမျိုးတွေပါ။

ပြီးတော့ construction, destruction တည်ဆောက်ခြင်း၊ ပျက်စီးခြင်းလို့ ဆိုမယ် ထင်တယ်။ အိမ်တစ်လုံးလိုဟာမျိုး

အသေအချာ အကျအနုတည်ဆောက်တယ်။ ပြီးတော့ တစ်စစီ ဖြစ်အောင် ပြန်ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်တာမျိုးပေါ့။

ဒီ ဖြစ် တည် ပျက် ဆိုတဲ့ အခြေခံကို အနောက်တိုင်း အရှေ့တိုင်း အနုပညာသမားတွေဟာ ဗုဒ္ဓရဲ့ philosophy တွေ လေ့လာ၊ ဝိပဿနာတို့၊ ကမ္မဋ္ဌာန်းတို့ စတဲ့ ကျင့်စဉ်တွေကို လေ့ကျင့်လိုက်စားကြပြီး ရခဲ့ကြတာများတယ်လို့ ယူဆရတယ်။

ပြောခဲ့ပြီးတဲ့ performance art က အရမ်းလွတ်လပ်လို့ အချို့ ခေတ်မီတိုးတက်ပါတယ်ဆိုတဲ့ တိုင်းပြည်တွေမှာတောင် ဆင်ဆာလုပ်ရတာတို့၊ ပြသခွင့်မပြုတာမျိုးတို့ လုပ်လာခဲ့ကြ ပါတယ်။ များသောအားဖြင့်တော့ နိုင်ငံရေးနဲ့ ပတ်သက်တာ တွေပါ။ မြန်မာပြည်နဲ့ကတော့ သိပ် မကိုက်ညီလှပါဘူး။ အဲဒီ နိုင်ငံရေးနဲ့ ပတ်သက်တာတွေအပြင် ကိုယ်လုံးတီးချွတ်ပြတာမျိုးတွေ ဘာတွေ ပါနေတော့ မြန်မာ့ခလေး၊ မြန်မာ့စရိုက်နဲ့ မြန်မာ့ လူမှုရေးနဲ့ မအပ်စပ်ပါဘူး။

အဲဒီမှာ body art ဆိုတာကို ရောထွေးပြတာပေါ့။ ဥပမာ အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ကိုယ်လုံးတီးကို တစ်ကိုယ်လုံး ဆေးသုတ် canvas အဖြူချည်းသက်သက်ပေါ်မှာ လူးလို့မ့်ပြတာမျိုး၊ ပြီးတော့ အနုပညာရှင်ကြိုက်တဲ့ အစိတ်အပိုင်း၊ ဝယ်သူကြိုက်တဲ့အပိုင်းကို ဖြတ်တောက်ရောင်းချတာမျိုးပဲ။

performance art မှာ တစ်ခါတစ်ရံ ဓားတွေ၊ သေနတ်အစစ် တွေကို သုံးတာမျိုးတွေပါသလို kiss me, kick me, hit me ဆိုတာမျိုးတွေကျတော့ အရမ်းကြမ်းပေလိမ့်မယ်။

မေးစရာရှိလိမ့်မယ်။ အဲဒီ performance art တို့ body art တို့ construction, destruction ဆိုတာတွေကို ပွဲပြီးရင် ပြီးသွားတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ video မှတ်တမ်းတွေ ဘာတွေနဲ့ မှတ်တမ်းတင်ထားတာပဲ။ ပြီးတော့ ပြသတဲ့ အနုပညာသမားကို ပွဲသွင်းသူပဲဆိုပါစို့။ စီစဉ်သူက သွားရေးလာရေး နေထိုင်ရေး စတာတွေကိုလည်း တာဝန်ယူရတယ်။ ဂျာမန်လူမျိုး Joseph

Buybes ဆိုတဲ့ အနုပညာရှင်တစ်ယောက်ကို သူ့ရဲ့ performance art ပြသကြေးအတွက် ဒေါ်လာသောင်းချီပေးရတယ်လို့ ကြားဖူးတယ်။

Performance art ထဲမှာ video တွေ slide တွေ spot light တွေ သုံးတာတွေ ပါဝင်တယ်။ video art ဆိုတာလည်း အခု ခေတ်စားလာနေပြီ။ အဲဒီ အနုပညာရပ်တွေဟာ တစ်ခုနဲ့တစ်ခု ဆက်နွှယ်နေပြီး ၂၁ ရာစုထဲမှာ ဆက်လက်ရှင်သန် ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက် လာပြီး တစ်မျိုးတစ်ဖုံတော့ တဖြည်းဖြည်း ပြောင်းလဲလာဦးမယ် ထင်နေပါတယ်။ ဒါတွေအပြင် ရရာပစ္စည်းတွေနဲ့ အနုပညာရပ် တစ်ခုကို ဖန်တီးပြတာမျိုးတွေလည်း ထွန်းကားနေခဲ့ပါပြီ။ အဲဒီလို တွေ့ရာပစ္စည်း အကောင်းတွေ၊ အစုတ်တွေကို အနုပညာ သမားရဲ့ ခံစားမှုအလိုက် ဖန်တီးပြီး ပြတာပါပဲ။ များသောအား ဖြင့်တော့ ဆေးတို့ စုတ်တို့ ကင်းဗက်တို့ မလိုသလောက်ပဲပေါ့။

ဒီလိုပဲ ပန်းပုမှာလဲ စူး ဆောက်တို့ ဘာတို့ ညာတို့ စတဲ့ ကိရိယာတန်ဆာပလာ မသုံးဘဲ ဓားမတိုတစ်ချောင်းနဲ့ ခုတ်ထစ် ထုဆစ်ပြတဲ့ George Baselitt ဆို အရမ်းနာမည်ကြီးပေါ့။ သူ့အနုပညာရပ်အတွက် ဈေးတွေကလည်း ဒေါ်လာသိန်းချီ ပေးရတယ်ဆိုပဲ။

အဲဒီလို နည်းမျိုးတွေအပြင် video နဲ့ camera တွေ ထွန်းကားလာနေတော့ video art ဆိုတာလည်း ၂၁ ရာစုထဲမှာ ဆက်လက်ရှင်သန်နေမှာပဲ။ camera ကို အသုံးပြုပြီး ပန်းချီ ကားလိုပုံမျိုးတွေ ထွက်လာဦးမှာ။ အခုလည်း ထွက်နေပါပြီ။ ပြီးတော့ computer art ဆိုတာလည်း ထွန်းကားလာနေပြီဆိုတာ အသိပဲ။

ဒီတော့ကာ ၂၁ ရာစုအတွင်းမှာ စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာအသုံးပြုမှု အနုပညာရပ်တွေ များလာသလို စက်ပိုင်းဆိုင်ရာ အသုံးပြုရတဲ့ အနုပညာမျိုးတွေလည်း ပိုပြီး ထွန်းကားလာဦးမှာပဲ။

လူမှုရေးဖောက်ပြန်မှုတွေ၊ အရှုပ်အထွေးတွေ၊ နိုင်ငံရေး ရှုပ်ထွေးမှုတွေနဲ့ စီးပွားရေးကျပ်တည်းမှုတွေ ရှိနေရင်တော့

အနုပညာသမားတွေရဲ့ ပေါက်ကွဲခံစားမှုတွေကို စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ကာယပိုင်းဆိုင်ရာ (လူကိုယ်တိုင်ပါဝင်) လှုပ်ရှားမှုတွေဟာ ပိုပြီး လွှမ်းမိုးနိုင်မယ်လို့ ထင်ပါတယ်။ ဒါမှမဟုတ် လောကဓာတ် ထွန်းကားရေးတွေ ပိုမိုကောင်းလာရင်တော့ video art တွေ computer art တွေက ပိုထွန်းကားလာနိုင်မှာပဲ။

ဒါပေမဲ့ ဗုဒ္ဓဝါဒ ဗုဒ္ဓကျင့်စဉ်တွေကို ပိုလေ့လာ ပိုသိလာတဲ့ အနုပညာသည်ဦးရေဟာ အရှေ့ရော အနောက်မှာပါ တစ်စထက် တစ်စ ပိုထွန်းကား လေ့ကျင့်လိုက်စားနေတယ် ကြားသိရလို့ ကာယဆိုင်ရာရော ဉာဏ်ပိုင်းဆိုင်ရာနဲ့ လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက် ဖန်တီးရမယ့် အနုပညာမျိုးတွေဟာ ထွန်းတောက်နေဆဲဖြစ်မှာပါ။ ဘယ်သူပိုသာမယ်တော့ မသိပါ။

၂၀ ရာစုထဲမှာ ထွန်းကားတဲ့ ပန်းချီ ပန်းပုပညာဟာ သာမန်ကြည့်ရင်တော့ သာမန်ကာလျှံကာ ပေါ့တီးပေါ့ဆ လုပ် တယ်လို့ ထင်ကြမယ်။ မဟုတ်ပါဘူး။ အဲဒီ performance တို့ process art တို့ body art တို့ ဆိုတာတွေမှာ ညီညွတ်မျှတစွာ ပေါင်းစပ်တင်ပြထားတဲ့ အချက်တွေ ပါပါတယ်။ လွတ်လပ်တယ် ဆိုပေမဲ့ အရမ်းကာရော စည်းလွတ် ဘောင်လွတ် လွတ်လပ်သွား ရင်တော့ အဲဒီ ဖန်တီးမှုဟာ အလကားဖြစ်သွားမှာဘဲ။ ဒီလို အနုပညာရှင်တွေက ပန်းချီကားလို့ သတ်မှတ်ထားတဲ့ ဘောင် အတွင်းက ထွက်ပြေးပေမယ့် ပန်းချီကားရေးတဲ့ နည်းစနစ်အတိုင်း ဖွဲ့စည်းပုံတွေ၊ ရည်ရွယ်ချက်တွေ ဖန်တီးတင်ပြတာပါ။ ပန်းချီကား မှာ line construction, brush stroke construction နဲ့ angular construction တွေဟာ အခြေခံဖြစ်သလို အဲဒီ အခု ခေတ်စား နေတဲ့ အနုပညာရပ်တွေမှာလည်း သူ့နည်း သူ့ဟန်နဲ့အတူ time တို့ space တို့ balance တို့ဆိုတာတွေနဲ့ မလွတ်ပါဘူး။ သူတို့ကတော့ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ဘောင်အကန့်အသတ်ကို ချဲ့လိုက်တာပဲရှိတယ်။ တစ်ခုတော့ရှိတယ်။ ရှေးရိုးက ဖောက် ထွက်တာပဲ။ impression တို့ expression တို့ ခေတ်စားတဲ့ အချိန်မျိုးလိုပေါ့ဗျာ။ အလင်းအမှောင်၊ အရောင်အသွေး ပုံစံတွေကို

ရှေးရိုး ဓလေ့ထုံးစံကနေ ဖောက်ထွက်လိုက်တာပါပဲ။ ဒါကိုတော့ ခွင့်လွှတ်ပေးရလိမ့်မယ် ထင်တယ်။

ကျွန်တော်ပြောတာ ပန်းချီ ပန်းပု ပညာရပ်တွေကိုသာမက ဘူး၊ တခြား အနုပညာတွေပါ အကျုံးဝင်တယ်နော်။ ဥပမာဗျာ၊ ကဗျာ၊ စာပေဆိုရင် post modern ဆို့ ဘာတို့ စမ်းသပ်ရေးသား ခေတ်စားလာသလို သီချင်းမှာလဲ heavy တို့ rap တို့ ဘာတို့ စတာတွေ ပေါ်လာသလိုမျိုး အသစ် အသစ်တွေ ဖြစ်လာ နေဦးမှာပဲ။

ကြည့်ရှုခံစားသူတွေက ဒါတွေဘာကြောင့် မျက်စိ ဒေါက် ထောက် ကြည့်နေရလဲ၊ အာရုံစူးစိုက် ခံစားလိုက်စားနေကြရသလဲ ဆိုတာကိုက စိတ်ဝင်စားစရာတွေဖြစ်အောင် ဖန်တီးထားကြလို့ ကြည့်ရှုသူတွေရဲ့အာရုံကို ဖမ်းစားထားနိုင်လို့ပဲပေါ့။ ပန်းချီ ပန်းပုပဲဖြစ်ဖြစ် ဘယ်အနုပညာရပ်ဖြစ်ဖြစ် ပရိသတ်ရဲ့အာရုံကို ဖမ်းစားနိုင်ရင် အဲဒီ ဖန်တီးတဲ့သူဟာ တစ်ဝက်ကျော်လောက် အနိုင်ရနေပြီ။ ကောင်းတယ်၊ မကောင်းဘူး၊ အသုံးကျတယ်၊ အသုံးမကျဘူးဆိုတဲ့ ဝေဖန်တဲ့အပိုင်းကတော့ ပရိသတ်ရဲ့အပိုင်း ဖြစ်သွားပြီ။ ဝေဖန်ရေးဆရာရဲ့ အပိုင်းကဏ္ဍဖြစ်သွားပြီ။

အထက်ကပြောခဲ့တဲ့ အနုပညာဖန်တီးချက်တွေ ကမ္ဘာ့အနှံ့ ပြန့် ရောက်နေတာဆိုတော့ အဲဒီ အနုပညာတွေဟာ အောင်မြင် နေတယ်ဆိုတဲ့သဘော သက်ရောက်တယ်လို့ဆိုရပါမယ်။ ဒီတော့ ဒီအနုပညာရပ်တွေဟာ တဖြည်းဖြည်း အရှိန်အဟုန်ပြင်းလာပြီး ၂၁ ရာစု အနုပညာဖန်တီးမှုကိုတော့ လွှမ်းမိုးနေဦးမှာ ထိုးဖောက် လှုပ်ရှားနေဦးမှာလို့ ပြောရမယ်ဆိုရင် မမှားနိုင်ဘူးထင်ပါတယ်။

တစ်ခုကလည်း သံသရာတစ်ပတ်လည်တတ်တယ်ဆိုတာ မျိုးကို မေ့မထားသင့်ပြန်ဘူး။ ဆိုလိုချင်တာက အထက်က ပြောခဲ့တဲ့ အနုပညာဖန်တီးမှုတွေကို ငြီးငွေ့သွားကြပြီး လုပ်စရာ ကိုင်စရာကို ရှာဖွေရင်း ကျောက်ခေတ်တို့ renaissance ခေတ်တွေ ဘက်ကို ပြန်ရောက်သွားနိုင်ပြန်ပါတယ်။ ဘာကြောင့်လည်း ဆိုတော့ ဗုဒ္ဓဒဿနတွေ လေ့လာလိုက်စားရင်း ဖြစ်တည်

ပျက်တာတွေကို ထပ်ထပ်တွေ့လာရင်တော့ ငြိမ်သက်အေးဆေး တည်ငြိမ်သွားတဲ့ ဖန်တီးချက်တွေ ဖော်ထုတ်လာကြလိမ့်မယ်။ သိပ်တရားပေါက်သွားလို့ အရူးဆန်တဲ့ စိတ်ကူးယဉ်သိပ်ဆန် လွန်းတဲ့ ဖန်တီးချက်တွေလည်း ဖြစ်ပေါ်လာနိုင်မယ်လို့ ယူဆမိ ပါတယ်။

ဘာ ism တွေ ပေါ်လာမလဲလို့ မမျှော်လင့်တတ်ဘူး။ ism ဆိုတာ ဖန်တီးသူအနုပညာရှင်ရဲ့ကိစ္စ မဟုတ်ပါဘူး။ ဝေဖန်ရေးသမားတွေရဲ့ ဖန်တီးသတ်မှတ်ချက် မဟုတ်လား။

နိုင်ငံတကာ ၂၁ ရာစု အနုပညာစည်းပိုင်းထဲဝင်ဖို့တော့ မြန်မာနိုင်ငံ အနုပညာလောကသားတွေအတွက်တော့ မလွယ် လှသေးလို့ ပြောရမှာထက် အလှမ်းဝေးနေမယ်ဆိုရင် ပြောလို့ ရနိုင်ပါတယ်။ ဘာကြောင့်ဆိုတော့ ၁၉ ရာစု နှစ်လယ်ပိုင်းထဲက တဖြည်းဖြည်း တိမ်မြုပ်နေတဲ့ modern art ဟာ အခုထိတိုင် မြန်မာပရိသတ်များနဲ့ မြန်မာအနုပညာရှင်သမား အတော်များများ လက်မခံကြ၊ မခံစားတတ်ကြသေးဘူး။ ဒီတော့ ၂၁ ရာစုနှစ် အတွင်း ဖြစ်ပေါ်လာမဲ့ အနုပညာရပ်တွေ ပွဲကြည့်ပရိသတ်အနေနဲ့ လေ့လာရင်းသော်လည်းကောင်း၊ အပတ်တကုတ် အတင်းအဓမ္မ ကြိုးစားနေရပေလိမ့်မိုးမယ်လို့ ထင်ရပါတယ်။

နောက်တစ်ခုက တက်သစ်စလူငယ် အနုပညာရှင်တွေကို လျှော့တွက်လို့တော့ မရဘူး ဆိုတာပဲ။ သူတို့မှာ အားမာန်အပြည့် ရှိနေကြတယ်။ ဉာဏ်ရည်ဉာဏ်သွေး ထက်မြက်တယ်။ သူတို့ အားသန်တဲ့ အနုပညာရပ်နဲ့ ပတ်သက်လို့ကတော့ တစ်စွန်း တစ်စလေးသိတာနဲ့ သူတို့ရဲ့ ကိုယ်ပိုင်ဉာဏ် ကိုယ်ပိုင်အသိ ကိုယ်ပိုင်ဟန်လေးတွေနဲ့ ဖန်တီးလုပ်ဆောင်ပြတတ်ကြတယ်။ ဒီလူသစ်တွေ လူဟောင်းတွေရဲ့ စွမ်းအားကြောင့် ၂၀ ရာစုခေတ် နှောင်းပိုင်းကို ခက်ခက်ခဲခဲ ဖြတ်သန်းကျော်လွှားပြီး ၂၁ ရာစု ထဲကို ထိုးဖောက်နိုင်ကောင်းပါရဲ့။

ကျွန်တော် ဘာမှ မလုပ်တတ်သေးပါဘူး။ ဘာမှ မသိသေး ပါဘူး။ လေ့လာရုံသက်သက်ပဲ ရှိပါသေးတယ်။ မြင်စကား

ကြားစကားနဲ့ နည်းနည်းပါးပါး အတွေ့အကြုံတွေ ဖတ်ရှုခဲ့
မှတ်သားခဲ့ရတာတွေနဲ့ပဲ ပြောပြရတာပါ။

ကျွန်တော် ပန်းချီ နည်းနည်းပါးပါးပဲ ရေးတတ်တယ်။
လေ့လာရုံအဆင့်ပဲ ရှိသေးတယ်။ သိသလောက်တော့ သေတဲ့အထိ
တောင် ပြီးပြည့်စုံအောင် လေ့လာလို့ ပြီးသွားနိုင်မယ် မထင်ပါဘူး။
ထားပါတော့။

[ဦးအောင်မြင့်ကို ၁၉၄၆ ခုနှစ်က ရန်ကုန်မြို့မှာ ဦးကျော်စိန် + ဒေါ်စောသိ တို့က
မွေးဖွားခဲ့။ စိတ်ပညာအဓိကနဲ့ ဝိဇ္ဇာဘွဲ့ရ။ ကိုယ်နှိုက်လည်းပန်းချီရေးဆွဲ၊ မော်ဒန်ပန်းချီ
အားပေးမြှင့်တင်မှုလည်းလုပ်၊ မြန်မာ့ပန်းချီ နိုင်ငံတကာနဲ့ အဆက်အသွယ်ရအောင်
လည်း ဆောင်ရွက်ပေးနေ။ ဂျပန်နိုင်ငံကို မြန်မာပြည် ကိုယ်စားပြုပြီး ပထမဆုံး
ပန်းချီပြပွဲ သွားလုပ်ခဲ့သူ ဖြစ်ပါတယ်။]

ကလေး တော်တော်များများဟာ
မိဘတွေနဲ့ အတိုက်အခံ
လုပ်ကြရတယ်။ တချို့မိဘတွေက
ပြိုင်ပွဲတွေမှာ ဆုရချင်တယ်။

ကလေးတွေက
ဘာလုပ်ချင်နေတယ်ဆိုတာ မသိဘူး။
ကျွန်မ ကလေးတွေကို မသင်ဘဲ
လူကြီးတွေကိုတောင် သင်ရရင်
ကောင်းမလားဘဲ။

ချောအိသိမ်း

ချောအိသိမ်း ပန်းချီဆရာမ

မြန်မာတွေပျင်းသလား ဆိုတဲ့ ခေါင်းစဉ်နဲ့ ဆောင်းပါးတစ်ပုဒ် ကျွန်တော် ရေးဖူးတယ်။ ဒီဆောင်းပါးမှာ နိုင်ငံခြားသားတစ်ယောက်ရဲ့ အမြင်လည်း ထည့်ချင်လို့ မြန်မာပြည်ကို အလည်ရောက်နေတဲ့ မစ္စတာဂျွန်အိုကယ်လ်ကိုလည်း သူ့အမြင် မေးပါတယ်။ သူ့ မြန်မာအမည်က ဦးလှသိန်းဖြစ်ပြီး လန်ဒန် တက္ကသိုလ် မြန်မာစာဌာနရဲ့အကြီးအကဲပါ။

သူက စာပေလောကစာအုပ်တိုက်ကို နမူနာပြုပြီး မြန်မာတွေ မပျင်းဘူး၊ အလုပ် သိပ်လုပ်တယ်လို့ မှတ်ချက်ပေးတယ်။

စာပေလောက စာအုပ်တိုက်ဟာ စာအုပ်ဆိုင်၊ အယ်ဒီတာရုံးခန်း၊ ပုံနှိပ်တိုက်နဲ့ စာအုပ်ထုတ်ဝေရေးလုပ်ငန်း၊ အလင်္ကာမဂ္ဂဇင်းအယ်ဒီတာရုံးခန်း အားလုံးပေါင်းစပ်ထား တာပါ။ အခန်းရဲ့ နေရာရှိသမျှမှာ စာအုပ်တွေ၊ စက္ကူတွေ၊ ပုံနှိပ်ပစ္စည်းတွေ၊ လူတွေနဲ့ ပြည့်နေတယ်။ နေရာလွတ် တကုမမီတာမရှိတဲ့ နေရာပါ။

ရာစုသစ် အတွေးစကားတွေပြောဖို့ ပန်းချီဆရာမ ချောအိသိမ်းကို စာပေလောက စာအုပ်တိုက်မှာ ချိန်းဆိုထားတယ်။ သူနဲ့ အေးအေးဆေးဆေးစကားပြောဖို့အတွက် စာပေ လောက စာအုပ်တိုက် အထပ်ခိုးကလေးပေါ် တက်ခဲ့ကြတယ်။

အထပ်ခိုးခန်းက ပိတ်လှောင်နေတယ်။ လေဝင်လေထွက် မကောင်းဘူး။ အလင်း ရောင် မရှိလို့ လျှပ်စစ်မီးချောင်း အမြဲထွန်းထားရတယ်။ ရေလှောင်စည်ကြီးနံဘေး စက္ကူပုံတွေအကြားက စားပွဲခုံကလေးတစ်ခုမှာ သူနဲ့ ကျွန်တော်နဲ့ ထိုင်ပြီ ရာစုသစ် အကြောင်း ပြောကြတယ်။

ချောအိသိမ်း ကလေးတွေ ပန်းချီသင်ပေးနေတဲ့ ဆရာမတစ်ယောက်ပါ။ မကြာသေးခင်ကပဲ ပန်းချီဆရာမ ချောအိသိမ်းရယ်၊ စာအုပ်ဈေးအယ်ဒီတာ ကိုမော်လင်း ရယ်၊ စာပေလောက ဦးမျိုးညွန့်ရယ် ရန်ကုန် ပန်းဆိုးတန်းလမ်းက လောကနတ်ခန်းမမှာ ကလေးများပွဲတော်ကို စီစဉ်ကျင်းပပေးခဲ့ကြတယ်။

ကလေးများပွဲတော်မှာ ကလေးတွေ လွတ်လွတ်လပ်လပ်လာပြီး ပန်းချီဆွဲနိုင်တယ်။ သီချင်းဆိုနိုင်တယ်။ ကလေးတွေဖတ်ဖို့ စာအုပ်တွေရှိတယ်။ ကလေးတွေ ရေးဆွဲထားတဲ့ ပန်းချီကားချပ်တွေရှိတယ်။ ကစားစရာတွေလည်း ရှိခဲ့တယ်။

စာအုပ်တိုက်ကြီးတစ်ခုရဲ့အပေါ်က အထပ်ခိုးကျဉ်းကျဉ်းကလေးမှာထိုင်ပြီး စက္ကူပုံကြားက စားပွဲခုံမှာ ဆရာမ ချောအိသိမ်းနဲ့ ကျွန်တော် ၂၁ ရာစုအကြောင်း စကားဝိုင်း ဖွဲ့နေခဲ့ကြတယ်။

လောလောဆယ် ကျွန်မအနားမှာရှိနေတာကတော့ ကလေးတွေ။ ကလေးတွေ အနာဂတ်အတွက် ကျွန်မက အမြဲတမ်း အားပေးနေတဲ့သူဆိုတော့ ၂၁ ရာစုဟာ ကလေးတွေအတွက် စိတ်ဝင်စားစရာ အနာဂတ်တစ်ခုလို့ ထင်ပါတယ်။ စိတ်ဝင်စားစရာတွေ အများကြီးရှိနိုင်တဲ့ အနာဂတ်ပါပဲ။

သူတို့ကို လွတ်လွတ်လပ်လပ်တွေးဖို့ ကိုယ်စိတ်ဝင်စားတာပဲ လုပ်ဖို့ ကျွန်မ အမြဲတမ်း အားပေးပါတယ်။ သူတို့ကို ခေတ်နဲ့ ရင်ပေါင်တန်းဖို့ ဘယ်အချိန်မှာ ဘာတွေတွေ့ရမယ်၊ ဘယ်လို ရင်ဆိုင်ရမယ်ဆိုတာ သိလာအောင် ကျွန်မ train လုပ်ပေးနေပါတယ်။

ကျွန်မကတော့ အမြဲမျှော်လင့်နေတာပေါ့နော်။ သူတို့ကို အတွေးသစ်တွေ အမြင်သစ်တွေနဲ့ သူတို့ဘာတွေ လုပ်နိုင်ကြမှာလဲ။ သူတို့မှာရှိနေတဲ့ အစွမ်းအစတွေကို ကျွန်မ ဆွဲထုတ်တာပေါ့။ ၂၁ ရာစုနဲ့ သူတို့နဲ့ သူနိုင် ကိုယ်နိုင် ကြဲရမှာ။ ကျွန်မက သူတို့ကို အောင်နိုင်မယ့်သူတွေ ဖြစ်စေချင်တော့ ၂၁ ရာစုနဲ့ fighting ချနိုင်တဲ့ ကိုယ်ခံစွမ်းအားကောင်းအောင် အစစအရာရာ ကျွန်မ ပြင်ဆင်ပေးနေတယ်။

ကျွန်မ ကြောက်တာတစ်ခုကတော့ ကလေးတွေကို ခေတ်ကြီးနဲ့ အဆက်ပြတ်ကျန်နေရစ်မှာ။ ဒါကို သိပ်စိုးရိမ်တယ်။ ခေတ်နဲ့ ရင်ပေါင်တန်းနိုင်တဲ့ကလေး၊ ကျော်နိုင်တဲ့ကလေးတွေ ဖြစ်စေချင်လို့ ကျွန်မ အမြဲတမ်း အလုပ်လုပ်နေတာပါ။

ကလေးတွေနဲ့ အမြဲနေရတဲ့လူတစ်ယောက်မို့ သူတို့ အစွမ်းအစတွေကို အမြဲပဲတွေ့မြင်တယ်။ သတိပြုမိတယ်။ သူတို့မှာ

အခွင့်အလမ်းလည်း ရှိမယ်၊ နည်းလမ်းတွေလည်း သိမယ်ဆိုရင် ဘာမဆိုလုပ်နိုင်တဲ့ အရည်အချင်းလေးတွေ တစ်ယောက်တစ်မျိုး ရှိကြတယ်။

ဥပမာ ခုတလော ကျွန်မတွေ့တဲ့ ထူးခြားတဲ့ ကလေး သုံး လေး ယောက်အကြောင်း ပြောမယ်။ တစ်ယောက်ဆိုရင် အသက်က လေးနှစ်ပဲရှိသေးတယ်။ သူက ပန်းချီဆွဲရင် ကားပုံပဲ ဆွဲတယ်။ လူကြီးတွေ တော်ရုံတန်ရုံ မတွေးတာမျိုး တွေးတယ်။ ကားကို view အမျိုးမျိုးဆွဲတယ်။ ထရပ်ကားရှိတယ်၊ ကားကြီး ကားသေး အမျိုးမျိုးဆွဲတယ်။ မိဘကိုလည်း ကားဒီဇိုင်းတွေ အမျိုးစုံစုချင်တယ်လို့ ပူဆာတယ်။ မိဘကတော့ ကားပဲဆွဲလို့တဲ့ စိုးရိမ်တယ်။ လူပုံတို့ ရှုခင်းပုံတို့လည်း ဆွဲစေချင်တယ်။ သူ ဘာတွေလုပ်နိုင်မလဲ။ အများကြီးရှိနိုင်တယ်။ ဒါကို အပြစ်မမြင်ဘဲ အားပေးရမယ်လို့ ကလေးမိဘတွေကို ပြောရတယ်။

နောက်ကလေးတစ်ယောက်ကတော့ လေယာဉ်ပျံပုံချည်းပဲ။ သူက သူငယ်တန်းပဲရှိသေးတယ်။ လေယာဉ်ကို ရှုထောင့်အမျိုးမျိုး က ဆွဲတယ်။ လေယာဉ်ကို သူကိုယ်တိုင် မောင်းချင်တယ်။ သူကိုယ်တိုင် ပိုင်ချင်တယ်။ လေယာဉ်ကို ဟိုဘက်လေယာဉ်နဲ့ ဒီဘက်လေယာဉ်နဲ့ ပေါင်းဆွဲကြည့်လေ့ရှိတယ်။ အဲဒီလို ကလေး မျိုးလည်း ရှိတယ်။

နောက်တစ်ယောက်ကတော့ မောင်လမင်းဝင်းတဲ့။ သူက ခုနှစ်တန်းရှစ်တန်းလောက်ရောက်ပြီ။ ဒီကလေးကတော့ လေယာဉ်ကို ကိုယ်တိုင်လုပ်တာ။ မော်တာတွေရှာတယ်။ ပြီးတော့ နို့ဆီခွက်က သံပြားတွေနဲ့ဆင်ပြီး လေယာဉ်အသက်ဝင်အောင် ကြိုးစားတယ်။ တိုက်ပေါ်ကနေ အောက်ကို လွှတ်ကြည့်တာတို့ လုပ်တယ်။ သူက သူ့အတွက် ပစ္စည်းပစ္စယတွေ လိုနေလို့ အကြံတောင်းနေတယ်။

နောက်ကလေးတစ်ယောက်ကတော့ ၁၂ နှစ်လောက်ရှိပြီ။ သူ့မိဘကလည်း အားပေးတော့ ပစ္စည်းလေးတွေ တစ်ခုမဟုတ် တစ်ခု တီထွင်နေတယ်။ သူက ပုံအရင်ဆွဲတယ်။ ပြီးတော့

လက်တွေ့လုပ်ကြည့်တယ်။ ဥပမာ သူများလုပ်တာနဲ့မတူတဲ့ အမှိုက်ပုံးမျိုး။

ကလေး တော်တော်များများဟာ မိဘတွေနဲ့ အတိုက်အခံ လုပ်ကြရတယ်။ တချို့မိဘတွေက ပြိုင်ပွဲတွေမှာ ဆုရချင်တယ်။ ကလေးတွေက ဘာလုပ်ချင်နေတယ်ဆိုတာ မသိဘူး။ ကျွန်မ ကလေးတွေကို မသင်ဘဲ လူကြီးတွေတောင် သင်ရရင် ကောင်း မလားဘဲ။ (ရယ်လျက်)

[ဆရာမ ချောအိသမ်းကို ပန်းချီဆရာ ဦးမောင်မောင်သိမ်း + ဒေါ်မြမြစိမ်းတို့က ၁၉၆၉ ခုနှစ်မှာ ဖွားမြင်တယ်။ ရန်ကုန်ဇာတိ။ ဥပဒေဝိဇ္ဇာဘွဲ့ရပြီး ကလေးတွေကို ပန်းချီသင်နေတယ်။ ကိုယ်တိုင်လည်း ပန်းချီဆွဲတယ်။ Sunflower ဂယ်လာရီ ဖွင့်ထားတယ်။ Beauty မဂ္ဂဇင်း အယ်ဒီတာလုပ်တယ်။]

မနက်ပြန်ကို သွားမကြည့်နဲ့။
ဒီနေ့လုပ်နေတာ မနက်ပြန်အတွက်။
အဲဒီတော့ မနက်ပြန်ဟာ ဘာမှ
မဟုတ်ဘူး။ ဒီနေ့ပဲ။
ဒီနေ့ကိုပိုင်ဆိုင်ရင် နောက်နေ့အတွက်
ဘာမှ ခိုးရိမ်စရာမရှိဘူး။ ဒီနေ့
မသေချာရင် နောက်နေ့အတွက်
ဘာမှ မစဉ်းစားနဲ့။

ဒါရိုက်တာ မီးပွား

ဒါရိုက်တာမီးပွား

ရာစုသစ်ကို ဒါရိုက်တာမီးပွား ဘယ်လိုမြင်သလဲ။ ကျွန်တော် သိချင်ပါတယ်။ စာဖတ်သူတွေကိုလည်း သူ့အမြင်ကို လက်ဆင့်ကမ်းပြီး ပြောပြချင်တယ်။

ခက်တာက သူ့ကိုတွေ့ဖို့ မလွယ်တာပါပဲ။ နယ်ကိုထွက်ပြီး ရုပ်ရှင်ရိုက်နေတယ်လို့လည်း ကြားတယ်။ ဆက်သွယ်ရ ခက်နေတယ်။

တစ်နေ့မှာတော့ သူနဲ့ ဖုန်းအဆက်အသွယ်ရတယ်။ အခုပဲ စာပေလောက စာအုပ်တိုက်ကို လာခဲ့မယ်တဲ့။ အဲဒီအချိန်က ကျွန်တော်က ကြည့်မြင်တိုင်မှာရှိတဲ့ ဓာတ်ပုံဒီဇိုင်းပညာရှင် ဆရာမောင်မောင်လှမြင့်ရဲ့ အိမ်မှာ ရောက်နေတယ်။ ချက်ချင်းပဲ အငှားကားခေါ်ပြီး စာပေလောက စာအုပ်တိုက်ကို အပြေးလာခဲ့တယ်။

ကျွန်တော် စာပေလောက စာအုပ်တိုက်ကိုရောက်တော့ ဆရာမီးပွား မရောက်သေးပါ။ စာပေလောက စာအုပ်တိုက်ရှိရာ ၃၃ လမ်းထဲ ရောက်နေပြီဆိုတဲ့ သတင်းတော့ ရပါတယ်။ စာအုပ်တိုက်ရှေ့မှာ ကျွန်တော်ထွက်ပြီး သူ့ကို မျှော်ပါတယ်။

ခဏကြာတော့ တအိအိလျှောက်လာနေတဲ့ ဆရာမီးပွားကို ကျွန်တော် လှမ်းမြင်နေရပါပြီ။ မြင်သာ မြင်ရတယ် ချက်ချင်းတော့ ရောက်မလာပါ။ သူက လူချစ်လူခင်များသူမို့ လမ်းတစ်လျှောက်မှာ သူ့ကိုနှုတ်ဆက်ပြီး စကားဖမ်းပြောသူတွေက လေးငါးဆယ်ယောက် ဖြစ်နေပါတယ်။ ခြေလှမ်း

တစ်ရာစာလောက်ကို နာရီဝက်လောက်လျှောက်ပြီးမှ စာပေလောက စာအုပ်တိုက်ထဲကို သူ ရောက်လာပါတယ်။

စားပွဲမှာထိုင်မိကြတော့ သူနဲ့ ကျွန်တော် စကားစပြောတယ်။

ကျော်ရင်မြင့်
မီးပွား

။ ၂၁ ရာစုကို ဆရာ ဘယ်လိုမြင်သလဲ။

။ ၂၁ ရာစုမပြောနဲ့ မနက်ဖြန်တောင် မသေချာဘူး၊ ဒါ အရှိပဲ၊ ဒီနေ့အတွက် ဒီနေ့စဉ်းစားလို့ရတယ်၊ နောက်နေ့မှာ ဘာဖြစ်မယ်မှန်း မသိဘူး။

ကျော်ရင်မြင့်

။ သေချာတာတွေ၊ မသေချာတာတွေ တစ်ပိုင်းထားပြီး ဆရာ ကျင်လည်နေတဲ့ နယ်ပယ်ဖြစ်တဲ့ မြန်မာ့ရုပ်ရှင်၊ မြန်မာ့ဗီဒီယိုကို အနာဂတ်မှာ ကောင်းသည်ထက်ကောင်းအောင် ဆရာ ဘယ်လို လုပ်ချင်သလဲ၊ ဘာလုပ်နေသလဲ။

မီးပွား

။ ကျွန်တော့်ကို အပ်မယ့်သူမရှိဘူး၊ အပ်မယ့်သူ မရှိတဲ့အချိန်မှာ ကျွန်တော် ဘာမှ လုပ်လို့မရဘူး၊ မင်းသားတွေက တစ်ကား လေးငါးရက်နဲ့ ပြီးချင်တယ်ဆိုတယ်၊ ကျွန်တော်က မရိုက်နိုင်ဘူး၊ ဒီတော့ ကျွန်တော့်မှာ အလုပ်မရှိဘူး။

ကျော်ရင်မြင့်

။ အဲဒါ ဘယ်လိုကြောင့်ဖြစ်တာလဲ။

မီးပွား

။ ခေတ်ပေါ့၊ ရက်နည်းနည်းနဲ့ပြီးရင် စရိတ်သက်သာမယ်၊ စရိတ် သက်သာရင် အမြတ်များများရမယ်၊ အခြေခံက အဲဒီလို ဖြစ် သွားတယ်။

ကျော်ရင်မြင့်

။ ဒီလောကမှာ နှစ်ပေါင်းများစွာနေခဲ့တဲ့ အတွေ့အကြုံရှိတဲ့ လူ တစ်ယောက်အနေနဲ့ဆိုရင် အနိမ့်အမြင့် အတက်အကျတွေကို ကြုံခဲ့ဖူးပြီ၊ အကျရှိပြီးရင် အတက်ရှိလာမှာ သဘာဝပဲ မဟုတ် လား။

မီးပွား

။ (ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်ပါတယ်)

ငယ်ငယ်တုန်းက ကျွန်တော် စာအုပ်ဆိုင်လေး ထောင်ဖူး တယ်။ ‘မွေးဖွားခြင်း’ တဲ့။ ‘မနက်ဖြန်ကို ဒီနေ့မှာ လာတွေ့ရ အောင်’ ကျွန်တော်ရဲ့ slogan လေးပေါ့။

မနက်ဖြန်ကို သွားမကြည့်နဲ့။ ဒီနေ့လုပ်နေတာ မနက်ဖြန် အတွက်။ အဲဒီတော့ မနက်ဖြန်ဟာ ဘာမှမဟုတ်ဘူး။ ဒီနေ့ပဲ။ ဒီနေ့ကို ပိုင်ဆိုင်ရင် နောက်တစ်နေ့အတွက် ဘာမှ မစဉ်းစားနဲ့။

ကျော်ရင်မြင့်
မီးပွား

။ဒီနေ့ကို သေချာအောင် လုပ်ယူလို့ကော ရနိုင်သလား။
။အဲဒီစကားလုံး။ လုပ်ယူလို့ကော ရနိုင်သလား။ လုပ်တော့ကြည့် တာပဲ။ မသေချာဘူး။

ကျော်ရင်မြင့်
မီးပွား

။ဆရာဆိုပါတော့၊ မသေချာလို့ဆိုပြီး မလုပ်ဘဲတော့နေမှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါတော့ သေချာတယ်။
။သေချာမလား လုပ်ကြတာ။ ပြီးတဲ့အခါမှာ အောင်မြင်သလား ကျဆုံးသလား ကျိန်းသေပေါက်မပြောနိုင်ဘူး။ လူတစ်ယောက် ဟာ ကိုယ့်ဘဝကိုယ် တည်ဆောက်တဲ့အခါမှာ အနာဂတ်တွေနဲ့၊ မျှော်လင့်မှုတွေနဲ့ ပြောမယ့်အစား ဒီနေ့ကို ဆုပ်ဆုပ်ကိုင်ကိုင်နဲ့ သွား။

တစ်ခုကတော့ ဘာမှ လိုက်မရှာနဲ့။ တစ်ခုခုကို ကျွမ်းကျွမ်း ကျင်ကျင် ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်နဲ့ လုပ်လိုက်။ဖြစ်လာတဲ့အလုပ်ကိုကြည့်ပြီး လူတွေ ကိုယ့်ဆီလိုက်လာလိမ့်မယ်။ ဒါ ကျွန်တော်ငယ်ငယ် ကတည်းက သဘောကျတာ။ အဲဒါ သေချာမှုပဲ။

မသေချာဘဲနဲ့ မျှော်လင့်မှုတွေ လျှောက်တွေးပြီး ကိုယ်ဘာမှ မစွမ်းဆောင်နိုင်ရင် ဒီမျှော်လင့်မှုတွေက ပျောက်သွားမှာပဲ။

အဲဒါကြောင့် ၂၁ ရာစုကို ဘယ်လိုမျှော်လင့်သလဲဆိုတော့ ဘယ်လိုမှ မမျှော်လင့်ဘူး။ ကျွန်တော့်အတွက် ဒီနေ့ထက် အရေးကြီးတာ ဘာမှမရှိဘူး။ နောက်တစ်နေ့ဆိုတာ ကျွန်တော့် အတွက် မသေချာဘူး။ ဒီနေ့ပဲ သေချင် သေသွားမှာပေါ့။

အဲဒီတော့ နောက်တစ်နေ့အတွက် မပြင်ဆင်ဘူး။ ဒီနေ့ အတွက်ပဲ ပြင်ဆင်ထားတယ်။ ဒါ ကျွန်တော့်အယူအဆနဲ့ ပုံစံပေါ့။ ကျွန်တော်က အစွန်းတစ်ခု ဖြစ်ချင်တာ၊ ကြားမဖြစ် ချင်ဘူး။

[ဒါရိုက်တာ မီးပွားကို မိဘနှစ်ပါးဖြစ်ကြတဲ့ ဦးသန်းမောင် + ဒေါ်မြကြည် တို့က ၁၃၁၅ ခု၊ တပို့တွဲလဆန်း ၅ ရက်၊ တနင်္လာနေ့မှာ မွေးဖွားတယ်။ အမည်ရင်း ခင်ဇော်။ ၁၉၇၀ မှာ ပန်းချီနယ်ထဲကို ရောက်ရှိ ခြေချတယ်။ ရုပ်ပြဇာတ်လမ်းများ ရေးခဲ့ဖူး။ ၁၉၈၀ ဝန်းကျင်လောက်မှာ မန္တလေး စင်ရော် ရုပ်ရှင်နဲ့အတူ ရုပ်ရှင် လောကထဲကို ရောက်ရှိခဲ့တယ်။]

အဲဒီ century ကို
ရောက်တဲ့အခါကျတော့
တစ်ဘက်ကလည်း
ခိုးရိမ်တယ်ပြောပြော၊
မကောင်းတွေ၊ တွေးတယ်ပြောပြော
ပျက်စီးမှာတော့ ကြောက်တယ်။
မြန်မာဂီတဆိုတဲ့ သူ့ရဲ့
မူရင်းအမျိုးသားဟန်တော့
ကိန်းအောင်းနေစေချင်ပါတယ်။

ခန္ဓာရေးလှထွတ်

အကယ်ဒမီ စန္ဒရားလှထွတ် ဂီတပညာရှင်

၂၀၀၀ ပြည့်နှစ်ကို ဝင်ရောက်လို့ ရက်စွန်းစမှာပဲ အကယ်ဒမီစန္ဒရား လှထွတ် ဆုံးပါး ပါတယ်။

ဆရာ ကွယ်လွန်ချိန်မှာ ကျွန်တော့်ရဲ့ ရာစုသစ်အတွေးစကားက စာမူချော အဆင့်တောင် မဖြစ်သေးပါဘူး။ သူ့ကို ကျွန်တော် အင်တာဗျူးလုပ်ခဲ့တာက ၁၉၉၉ ခု၊ စက်တင်ဘာ ၂၉ ရက်ညပါ။ ဆရာအိမ်ကို သွားပြီးတွေ့ဆုံတော့ ဆရာက အချိန်တွေ အများကြီးပေးပြီး သူ့အမြင်တွေ ပြောပါတယ်။

ကျွန်တော်တို့ရဲ့ နှောင့်နှေးကြန့်ကြာမှုကြောင့် ဆရာကွယ်လွန်တာ နှစ်တစ်ပတ်လည်တဲ့အထိ ရာစုသစ်က စာအုပ်မဖြစ်နိုင်သေးဘူး။ ဒီအတွက်တော့ ကျွန်တော် စိတ်မကောင်းဖြစ်ရတယ်။

ဆရာ စန္ဒရားလှထွတ် မရှိတော့ပေမယ့် သူ့စေတနာတွေ၊ သူ့အတွေးတွေ၊ သူ့ စကားတွေတော့ အများကြီး ကျန်နေရစ်ခဲ့တယ်။

ရာစုသစ်မှာ ဆရာ အတူလိုက်ပါလာခြင်း မရှိတော့ပေမယ့် ခေတ်မီတဲ့ သူ့အတွေးအခေါ်တွေကတော့ ရာစုသစ်နဲ့အတူ ရှိနေပါပြီ။

၂၀၀၀ ခု။ ထောင်စုနှစ် ပြောင်းလဲတယ်။

၂၁ ရာစု။ ရာစုသစ် ပြောင်းလဲတယ်။

ထောင်စုကတော့ ထားပါတော့။ ကျွန်တော်တို့ကတော့ ရာစုလောက်ပဲ လက်လှမ်းမီတော့တာပေါ့လေ။

အဲဒီတော့ ဂီတအနေနဲ့ ရာစုအကူးအပြောင်း ကာလမှာ ကျွန်တော် ပြောချင်တာကတော့ ၁၉ ရာစုက ၂၀ ရာစုကို အကူးအပြောင်းမှာ ဘယ်လိုဖြတ်သန်းခဲ့တယ်ဆိုတာ ပြောချင် တယ်။

သီပေါမင်းပါတော်မူတဲ့အချိန် ၁၉ ရာစု ကုန်ခါနီးလောက် က အဘက်ဘက်မှာ ပြောင်းလဲနေကြပြီ။ ဂီတမှာဆိုရင် မဟာ ဂီတ၊ ကြိုးဘွဲ့၊ သီချင်းခုံ ပတ်ပျိုး စသည်ဖြင့် ကုန်းဘောင်ခေတ်က ရှိခဲ့ရာက ကာလပေါ် ပေါ်ပေါက်နေပါပြီ။ ဆန်းသစ်တဲ့ သဘောပေါ့။ ဦးဖူးညိုတို့၊ ဆရာအမေပုတို့ သူတို့ဆိုခဲ့တဲ့သီချင်း ဟာ ကြိုးဘွဲ့သီချင်းကနေ အလင်္ကာစာသားဘက်ကို ကူးပြောင်း နေပြီ။ ကာလပေါ် အသွင်သစ်ဆောင်တဲ့ သဘောမျိုးတွေ တွေ့နေရပြီ။ သီပေါမင်းပါတော်မူအပြီး ၂၀ ရာစုအဝင်မှာ (အင်္ဂလန်က ဘင်သံလို့ နာမည်တပ်ကြတဲ့) ခရာသံတို့ ဆန်းသစ် လာပြီ။ ရာစုသစ်ကို အသစ်အဆန်းနဲ့ ဝင်ခဲ့ကြတယ်။

၁၉ ရာစုက ၂၀ ရာစုကို ရာစုသစ်အပြောင်းမှာ အသစ် အဆန်းတွေနဲ့ တက်လှမ်းလာခဲ့ကြသော်လည်း မြန်မာတွေက မြန်မာမှုကို အခြေခံတယ်။ သံဆန်းသီချင်းကိုကြည့်၊ စာသားက အစ ဆန်းသစ်မှုရှိတယ်။ ဒါပေမယ့် မြန်မာ essence (ရနံ့) ရှိတယ်။ နိုင်ငံခြားပယောဂ သိပ်မရှိဘူး။

ဆယ်စုနှစ်လောက်မှာ ဦးဖိုးစိန်တို့ အောင်ဗလတို့ ဓာတ်ပြား သွင်းကြတယ်။ ရာစုသစ်ကို တဖြည်းဖြည်းဝင်လာတယ်။ သိသိ သာသာ ပြောင်းတာကတော့ ရွှေနှင်းဆီ။ မြန်မာ့ရိုးရာဂီတရဲ့ turning point လို့ ကျွန်တော်ကတော့ ခေါ်ချင်တယ်။

ဟိုတုန်းက ဦးလူကလေးတို့ ရေးခဲ့ကြတဲ့ ‘ခေါင်မဟေသီ ထွန်း မေတ္တာတော်ဝေ’ ဘာညာတို့ဆိုတာတွေကလည်း သီချင်း ကြီးကို အခြေခံတာပဲ။ နောက်ပိုင်းမှာ ဝါးလတ်ပိုဒ်ကလေးတွေ ဝင်တာတို့၊ ဘာတို့ရှိတယ်။ ၁၉၂၀ လောက်က ရွှေဂုဏ်မောင်ရဲ့ ရွှေနှင်းဆီသီချင်းကတော့ turning point ဖြစ်တယ်။

အခုကာလဟာ သီပေါမင်းတို့တုန်းက ရာစုသစ်ကူးပြောင်း ချိန်နဲ့ မတူတော့ဘူး။ computer age ဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့ သီချင်းဟာ ရာစုသစ်မကူးခင်ကတည်းက တော်တော်ပြောင်း လာပြီ။ ရာစုသစ်ကိုပြောင်းတဲ့အခါ အရင်နဲ့ မတူနိုင်တော့ဘူး။

သေချာတာတစ်ခုကတော့ ကျွန်တော်တို့ဟာ technology နဲ့တကွ ဟိုဘက်ကို ကူးရမှာ။ technology ကို မသုံးမဖြစ် သုံးရမှာ။ technology က မယုံလောက်အောင်ကို အံ့မခန်း တိုးတက်ထွန်းကား ပြောင်းလဲနေတော့ သူ့ရဲ့စွမ်းပကားဟာ အထောက်အကူဖြစ်တယ်။ ပစ်ထားလို့ မရဘူး။ ဒါကြောင့် we're going with the technology also. ဒါကို ထည့်တွက်ရ မှာပဲ။ သွားပါ။ technology နဲ့ သွားပါ။

ဂီတဆိုတာ တီထွင်ဆန်းသစ်ရမယ်။ ဟိုတုန်းကလည်း မြန်မာတွေဟာ မြန်မာ့အခြေအနေနဲ့ မြန်မာရနဲ့တီထွင်တယ်။ အခုလည်း technology နဲ့ develop ဖြစ်အောင် လုပ်ကြရမှာပါ။

အဲဒီ century ကို ရောက်တဲ့အခါကျတော့ တစ်ဖက်ကလည်း စိုးရိမ်တယ်ပြောပြော၊ မကောင်းတွေး တွေးတယ် ပြောပြော ပျက်စီးမှာတော့ ကြောက်တယ်။ မြန်မာ့ဂီတဆိုတဲ့ သူ့ရဲ့မူရင်း အမျိုးသားဟန်တော့ ကိန်းအောင်းနေစေချင်ပါတယ်။ ထွင်တာ ထွင်ပါ။ မထွင်လို့တော့ မရဘူး။ ရှေ့ကလူတွေလည်း ထွင်လာလို့၊ ခိုင်မာလာနှင်းဆီလည်း သူ့စိတ်ကူးနဲ့ ထွင်လာလို့ ဒီလို အခြေ အနေကို ရောက်လာကြတာ။ မြန်မာမှုနဲ့ ဆန်းသစ်တဲ့ သီချင်း တွေဟာ ဘယ်တော့မှ မပျောက်ပျက်ဘူး။

Technology က အခုကတည်းက လိုက်လို့မမီအောင်ကို ရှေ့ကိုပြေးနေတာ။ ရှေ့ကိုရောက်နေတာ မယုံနိုင်လောက်အောင် ကိုပဲ။ အရမ်းတိုးတက်ဦးမှာပဲ။ ဂီတပိုင်းကလည်း နည်းပညာ တွေက အရမ်းကြိုက်စရာ၊ နှစ်သက်စရာတွေ တွေ့မှာပဲ။ technology တွေကို မသုံးမဖြစ် သုံးရင်း မြန်မာမှုနဲ့နေတဲ့ ကျွန်တော်တို့တောင် ကြိုက်ချင်စရာတွေတွေ့တော့ ကြိုက်တယ် ကွာ ဆိုတာမျိုး ရှိပါတယ်။

Technology က သိပ်စွမ်းတော့ ဖြားယောင်းတယ် ခေါ်
မလား၊ ဆွဲခေါ်မှာပဲ။ အဲဒီမှာပဲ အမျိုးသားလက္ခဏာ လျော့မသွား
အောင် သတိထားရမှာပဲ။

[၁၉၃၆ ခုက ဝါးခယ်မမြို့မှာမွေး။ ငါးနှစ်သားအရွယ်ကတည်းက ဆရာကြီး
ဦးဘသန်းဆီရောက်ပြီး စန္ဒရားတီးတယ်။ စန္ဒရားပညာရှင်၊ ဂီတစာဆို၊ အဆိုတော်
အဖြစ် အောင်မြင်တယ်။ အကယ်ဒမီဆုရရှိခဲ့တယ်။ ၂၀၀၀ ပြည့်နှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ
၅ ရက်မှာ ကွယ်လွန်ပါတယ်။]

ကိုယ်လုပ်ချင်တာတွေကို
ကိုယ့်ခံစားချက်အတိုင်း
လွတ်လွတ်လပ်လပ်ကြီး အခွမ်းကုန်
လုပ်ခွင့်ရကြပြီး ၂၁ ရာစုဟာ
ပျော်စရာ ကောင်းလိမ့်မယ်။

နေမျိုးဆေး

နေမျိုးဆေး ပန်းချီဆရာ

သူဟာ ခေတ်အမြင်ရှိသူ လူငယ်တစ်ယောက် ဖြစ်ပါတယ်။

သူ ဖွင့်လှစ်ထားတဲ့ Mr. Guitar Cafe က သူ့ရဲ့ ခေတ်မီဆန်းသစ်တဲ့ ပုံရိပ်ကို ထင်ဟပ်နေတယ်။

တချို့က သူ့ကို ပန်းချီဆရာတစ်ဦးအဖြစ် သတ်မှတ်တယ်။ တချို့ကတော့ သူ သီချင်းဆိုခဲ့ဖူးတာကို အမှတ်ရနေကြသေးတယ်။ သူဟာ ဆရာဝန် တစ်ယောက်ဖြစ်တယ် ဆိုတာကိုတော့ သူ့ကိုယ်တိုင်ပင်လျှင် မေ့လျော့နေပြီလို့ ထင်ပါတယ်။

သူ့လို ခေတ်အမြင်ရှိသူ လူငယ်တစ်ယောက်ပါဝင်မှသာ ကျွန်တော့် စာအုပ်က ပြည့်စုံလိမ့်မယ်လို့ မှတ်ယူထားတဲ့အတွက် ဗဟန်း၊ ဆရာစံလမ်းက Mr. Guitar Cafe ကို ကျွန်တော်သွားပါတယ်။

ဆိုင်အဝင်ဝ အပေါ်ထပ်ခိုက်ကလေးမှာထိုင်ပြီး ကျွန်တော်တို့ စကားပြောကြတယ်။ ဒီနေရာ သူပန်းချီဆွဲရာ နေရာပါ။ ဆွဲလက်စ ပန်းချီကားချပ်တွေ ပတ်ချာဝိုင်းနေတဲ့ နေရာမှာ ၂၁ ရာစုထဲ ကျွန်တော်တို့ တိုးဝင်နေကြတယ်။

၂၁ ရာစုက တော်တော်ပျော်စရာကောင်းလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော်ထင်တယ်။

ပြီးတော့ နယ်နိမိတ်တွေ၊ ဘောင်တွေ၊ သတ်မှတ်ချက်တွေဟာ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ မွှေးမွှန်သွားလိမ့်မယ်လို့ ထင်တယ်။

နိုင်ငံတွေအနေနဲ့ ပြောလို့ရှိရင်လည်း နိုင်ငံသေးသေးလေးတွေ၊ အသေးလေးတွေ စုစုပြီး အုပ်စုလေးတွေ ဖြစ်လာမှာပေါ့။ အုပ်စုလေးတွေက တဖြည်းဖြည်း ပေါင်းပေါင်းပြီး အုပ်စုကြီးဖြစ်လာမယ်။ တစ်ကမ္ဘာလုံးဟာ တစ်ယူနစ်တည်း ဖြစ်သွားမယ်။ နောက်ပြီးတော့ ကျွန်တော်တို့ ဘယ်နိုင်ငံသွားသွား ဗီဇမလိုဘူး၊ ပတ်စ်ပို့ မလိုဘူး။ အခု ကိုယ့်ပြည်တွင်းမှာ သွားသလိုမျိုးပဲ တစ်နိုင်ငံနဲ့တစ်နိုင်ငံ လွယ်လွယ်ကူကူပဲ သွားနိုင်မယ်။

ငွေကြေးဆိုလည်း ငွေကြေးတစ်မျိုးတည်းပဲ ဖြစ်လာလိမ့်မယ်လို့ ထင်တယ်။

ပန်းချီမှာဆိုရင်လည်း ကင်းဘတ်ပေါ်မှာ ဆေးနဲ့ရေးတာအပြင် ပါဖောမင့်ဆိုပြီး လုပ်ကြတယ်ပေါ့။ ကင်းဘတ်ပေါ်မှာ အားမရတော့ဘူး။ လူကိုယ်တိုင် ပြတယ်။ ပန်းချီဆိုတာ ကင်းဘတ်ပေါ် တစ်ခုတည်းမှာ မဟုတ်တော့ဘူးဆိုပြီး လုပ်ကြတာပေါ့။

ဝိတမှာလည်း ဒီလိုမျိုးလို့ ထင်တာပဲ။ ရက်ပ်တွေ ပေါ်စကတော့ စကားပြော သလိုပဲ။ အရင်က သီချင်းဆိုတာ သံစဉ်နဲ့ ရက်ပ်လိုပဲ။ အခုပေါ်တဲ့ အော်လ်တာနေတစ်စ် ဆိုရင်လည်း ဘာလို့ သေသေချာချာ သတ်မှတ်လို့မရဘူး။ သတ်မှတ်ချက်က သိပ်မရှိ တော့ဘူး။ ဟိုလူမေး တစ်မျိုး၊ ဒီလူမေး တစ်မျိုး ကိုယ့်ခံစားချက်ကို လွတ်လွတ်လပ်လပ် လုပ်ကြတာပေါ့။

ကဗျာတွေမှာလည်း ဒီလိုပဲ။ ကဗျာရွတ်တယ်ဆိုပြီး ရေးပြီးခံစားရုံနဲ့ မက တော့ဘဲ ကိုယ့်ခံစားချက်ကို ပါးစပ်နဲ့ ပြောပြတယ်။ အဲဒီလိုမျိုးအထိ ဖြစ်လာတယ်။ ကိုယ်လုပ်ချင်တာတစ်ခုကို ခံစားချက်အတိုင်း လွတ်လွတ်လပ်လပ် လုပ်နိုင်တယ်လို့ ထင်ပါတယ်။

တက်ခနစ်ကယ်ပိုင်းမှာဆိုရင်လည်း တီဗွီဆိုရင် လေးထောင့်ပုံးကလေးလို့ အရင်က မြင်တာပေါ့။ အခုတော့ တီဗွီဟာ ပါးပါးလေး၊ ပြားပြားလေး။ တိုင်မှာ ချိတ်ထားရင် ပန်းချီကားလို မြင်ရမယ်။

တယ်လီဖုန်းဆိုတာ အရင်က စကားပြောဖို့အတွက် လုပ်ထားတာ။ အခု တယ်လီဖုန်းမှာ လူပုံကို မြင်ရမယ်တဲ့။

ကျွန်တော်တို့ အရင်တုန်းကတော့ အရှေ့ဆိုတာအရှေ့၊ အနောက်ဆိုတာအနောက် သီးခြားရှိနေခဲ့တာ။ အခုကျတော့ အကုန်လုံး ပေါင်းလာကြလိမ့်မယ်ထင်တယ်။

တရုတ်မင်းသားက ဟောလီဝုဒ်မှာ ရုပ်ရှင်သွားရိုက်ပြီ။ ကုလားကားတွေလည်း အရင်ကလို ကုလားပြည်မှာပဲရိုက်တာ မဟုတ်တော့ဘူး။ အင်္ဂလိပ်လို စကားပြောတယ်။ ပြင်သစ်မှာရိုက်တယ်။ ဟောလီဝုဒ်မင်းသား (လီယိုနာဒို)က ထိုင်းမှာ လာရိုက်တယ်။

၂၁ ရာစုဟာ အရှိန်အဟုန်ကောင်းပြီး အများကြီး တိုးတက်မှာပဲ။

လူတွေကလည်း သူတို့ စိတ်ခံစားမှုအတိုင်း သူတို့တတ်နိုင်သမျှ အစွမ်းကုန်လုပ် နေမှာပဲ။ အဲဒီအခါကျတော့ သတ်မှတ်ချက်တွေက သိပ်သတ်မှတ်လို့ ရချင်မှ ရတော့မယ်။

ကိုယ်လုပ်ချင်တာတွေကို ကိုယ့်ခံစားချက်အတိုင်း လွတ်လွတ်လပ်လပ်ကြီး အစွမ်း ကုန် လုပ်ခွင့်ရကြပြီး ၂၁ ရာစုဟာ ပျော်စရာကောင်းလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော် ထင်တယ်။

[နေမျိုးဆေးကို ခဉ်းကုန်ရန် ကုန်မှာမွေးတယ်။ ဦးကြည်ဝင်း + ဒေါ်ခင်သူသူဝင်း တို့ရဲ့ သားဖြစ်ပြီး၊ ခဉ်းကုန်တွင် ဆေးတက္ကသိုလ်မှ ဘွဲ့ရရှိခဲ့သည်။ ခဉ်းကုန်တွင် ပထမဆုံးစီးရီး အနက်ရှိုင်းဆုံးစီးရီး ထုတ်တယ်။ ခဉ်းကုန်တွင် ပထမဆုံး တစ်ကိုယ်တော်ပန်းချီပြပွဲ ပြုလုပ်ခဲ့တယ်။]

ကမ္ဘာ့စီးပွားရေးလောကထဲ ထိုးဖောက်
ဝင်ရောက်မယ်ဆိုရင်တော့
customer, relationship,
management ကို ကြည့်ဖို့၊
စိတ်ထားမှန်ကန်ဖို့၊

အမြော်အမြင်ကောင်းတွေ ကြည့်တတ်ဖို့၊
ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့ သဟဇာတဖြစ်ပြီး
ရေလိုက် ငါးလိုက် နေတတ်ဖို့၊
ကျစ်ကျစ်လျစ်လျစ်လုပ်တတ်ဖို့နဲ့
အရေးအကြီးဆုံးက အကောင်းဆုံး၊
အကင်းအပါးဆုံးနဲ့ အမြင့်ဆုံးဖြစ်အောင်
လုပ်နိုင်ဖို့ လိုပါလိမ့်မယ်။

ပတ္တမြားမိုမို

ပတ္တမြား မိုမို ရတနာကုန်သည်၊ စာရေးဆရာ

ပတ္တမြားမိုမိုနဲ့ ကျွန်တော့်ကို ပထမဦးဆုံး မိတ်ဆက်ပေးသူက ဓာတ်ပုံ ကိုဇော်ဇော် (ဘိုအဖွဲ့) ပါ။

ရွှေစည်းစိမ် မဂ္ဂဇင်းမှာ ခြေတစ်လှမ်း ကုဋေတစ်သန်း ဆိုတဲ့ အခန်းတစ်ခန်း လစဉ်ဖွင့်ပြီး နယ်ပယ်အသီးသီးမှာ အောင်မြင်ထင်ရှားနေတဲ့ အမျိုးသမီးတွေရဲ့ ဘဝနဲ့ အတွေ့အကြုံကို ကျွန်တော်လစဉ်ရေးနေခဲ့တယ်။ အဲဒီအချိန်က သူ့ကို တွေ့တာပါ။

ကျွန်တော် သူ့နဲ့တွေ့ဆုံချိန်က ပတ္တမြား မိုမိုဟာ ရတနာလောကမှာ ကောင်းသတင်းနဲ့ ထင်ရှားနေပါပြီ။ အခုလိုတော့ နိုင်ငံတကာမှာ လှည့်လည် ရောင်းချတဲ့ ရတနာကုန်သည်တော့ မဖြစ်သေးဘူး။ စာရေးဆရာလည်း မလုပ်သေး ဘူး။ အသက် ၃၀ ကျော်အရွယ်နဲ့ ရတနာရောင်းဝယ်မှုလောကမှာတော့ သူ့ကို မသိသူ မရှိတော့ပါဘူး။

ပတ္တမြား မိုမိုဟာ ကျောက်မျက်ရတနာကုန်သည်မျိုးရိုးက မဟုတ်ပေမယ့် ပင်ကို ထက်မြက်မှု၊ စိတ်ဝင်စားမှုနဲ့ လေ့လာဆည်းပူးပြီး ရတနာလောကမှာ နေရာတစ်ခုရလာခဲ့တာဖြစ်ပါတယ်။ မြန်မာနိုင်ငံရဲ့ စီးပွားရေးပုံစံကို ဈေးကွက် စီးပွားရေးစနစ်အဖြစ် ဦးတည်လိုက်ပြီးတဲ့ နောက်ပိုင်းမှာ ပတ္တမြား မိုမိုဟာ နိုင်ငံတကာကိုသွားရောက်ပြီး ရတနာကုန်သည်အလုပ် လုပ်ကိုင်တယ်။ အာရှ၊ ဥရောပ၊ အမေရိက နိုင်ငံပေါင်းစုံက ရတနာပြပွဲတွေကို တက်ရောက်ပြီး ပြသ ရောင်းချခဲ့တဲ့အတွက် နိုင်ငံတကာ ရတနာ ကုန်သည်တွေထဲမှာ သူလည်း စာရင်းဝင်တစ်ဦး ဖြစ်နေပါပြီ။

သူက တစ်နှစ်တာလုံး ခရီးစဉ်တွေ ရေးဆွဲထားပြီး တစ်နိုင်ငံက တစ်နိုင်ငံကို ကူး၊ ရတနာပြပွဲတစ်ခုက တစ်ခုကိုပြောင်းပြီး သွားရောက်ပြသ ရောင်းချနေသူ ဖြစ်ပါတယ်။

ရာစုသစ် အတွေးစကားမှာ နိုင်ငံတကာ အတွေ့အကြုံရှိတဲ့ ရတနာကုန်သည် တစ်ဦးရဲ့ အမြင်ကိုလည်း ကျွန်တော်က ပါဝင်စေချင်တယ်။ ဒါကြောင့် ခရစ်နှစ် ၂၀၀၀ နယူးယောက် ရတနာပြပွဲကအပြန် အနောက်ဥရောပကို ခရီးဆက်မထွက်မီ အချိန်ကလေးအတွင်းမှာ သူနဲ့တွေ့ဆုံပြီး သူ့အမြင်ကို မေးမြန်းပါတယ်။

ကျွန်မတို့ နိုင်ငံတကာကိုထွက်ပြီး ရတနာပြပွဲတွေ တက်ရတော့ အဲဒီမှာ သူများနိုင်ငံတွေက pavilion ကြီးတွေအနေနဲ့ ပြနေကြတာ။ တချို့များဆို hall ကြီး တစ်ခုလုံးပဲ။ မြန်မာ့ပတ္တမြားဟာ ကမ္ဘာကျော် ဘာညာဆိုပြီး မြန်မာဆိုင်ကတော့ တစ်ခါမှ သုံးဆိုင်မကျော်ဖူးဘူး။ တစ်ခါတစ်လေ တစ်ဆိုင်ပဲ။ မြန်မာရတနာ ကုမ္ပဏီကြီးတွေ ဒီထက်ပြသင့်တယ်။ ပြနိုင်အောင် ထောက်ပံ့မှု တွေလည်း လိုအပ်နေတယ်။

ပြီး ကမ္ဘာတစ်ဝန်းလုံးက မြန်မာဟေ့ဆို ပတ္တမြားတစ်ခုသာ မဟုတ်ဘူး။ ကျောက်စိမ်း၊ နီလာ အစရှိတဲ့ တကယ့်အရည်အသွေး အဆင့်မီတဲ့ ကျောက်မျက်ရတနာတွေရှိတယ်ဆိုတာ လက်ခံထားကြတယ်။ ဒါပေမယ့် သွေးကွက် (cutting) ပိုင်းဖြစ်စေ၊ လက်ဝတ်ရတနာ ဒီဇိုင်းမှာဖြစ်စေ ဘယ်နိုင်ငံကိုမှ မိအောင် မလိုက်နိုင်သေးဘူး။ ဒါကလည်း ကျွန်မတို့ညံ့လို့ မဟုတ်သေးဘူးနော်။ လုပ်ခွင့်မရသေးလို့ပါ။ လုပ်ဖို့အခြေအနေ မပေးသေးလို့ပါ။ လာစမ်းပါ နိုင်ငံတကာက အဆင့်မြင့်စက်ကြီးတွေ၊ နည်းပညာရှင်တွေ၊ ဝင်ရောက်ခွင့်၊ သယ်ယူခွင့်ရရင် မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတာ ရှိမလား။

ခု နိုင်ငံတကာမှာ မြန်မာဟာ သူ့ဂုဏ်နဲ့သူ ရှိပြီးသားမို့သာ တော်သေးတာ။ တကယ်တမ်းမှာတော့ ကျွန်မတို့ တကယ်နောက်ကျနေတာပဲ။ ပြီးတော့ လွတ်လပ်စွာ သယ်ယူရောင်းချခွင့်၊ လုပ်ပိုင်ခွင့်နဲ့ ကုန်ထုတ်စွမ်းအားတိုးမြှင့်ပိုင်ခွင့်တွေ၊ နိုင်ငံတကာ စီးပွားရေးစီမံကိန်း ချမှတ်အကောင်အထည်ဖော်နိုင်မှုတွေမှာ မြန်မာ့ရတနာ အခုထက် အခွင့်အလမ်းပိုရစေချင်တယ်။

special order လို့ခေါ်တဲ့ အထူးအမိန့်နဲ့ သယ်ယူခြင်းမျိုးကို လွယ်ကူစွာ ရကြဖို့သင့်ပါတယ်။ အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာ ရတနာ ရောင်းဝယ်ရေး စီမံကိန်းဆိုတာဟာ နိုင်ငံတော်ရဲ့ ပြည်ပတံခါးဝ တစ်ချပ်ပဲ။ နိုင်ငံခြားငွေ ရှာဖွေပေးမှု တစ်ရပ်ဆိုတော့ နိုင်ငံတော် ကလည်း ဒီထက်အခွင့်အလမ်းတွေ ပိုပေးလာဦးမယ်လို့ မျှော်လင့် ထားတယ်။

နောက်တစ်ခုကတော့ ကျွန်မတို့ ရတနာကုန်သည်များ အထူးဂရုစိုက်ထားရမယ့် ကိစ္စတစ်ရပ်ပါပဲ။ စီးပွားရေးသမား ကောင်းတစ်ဦးဖြစ်ဖို့ ဒီကမ္ဘာ နိုင်ငံတကာအဆင့် စီးပွားရေးသမား ကောင်းတစ်ဦးဖြစ်ဖို့ ဆိုတာမှာ ဘာတွေ လိုသလဲ။ ဒါကို သိရှိ ခံယူထားကြစေချင်တာပါ။

လုပ်ကိုင်ရာမှာ ဘာကိုမျှ ဆူလွယ်နပ်လွယ် မလုပ်စေချင်ဘူး။ အဆင့်အတန်းမီမီ အာမခံရှိရှိ လုပ်ချိန်တန်ပါပြီ။ အခုခေတ်က value ခေတ်ဖြစ်နေပြီ။ နိုင်ငံတကာမှာ သူများတွေ ဘာလုပ် နေသလဲ၊ information knowledge နဲ့ intelligent တွေကို value adding လုပ်ရမယ်။ ကိုယ့်မူကိုယ့်ဟန်နဲ့ differentiate လုပ်ဖို့လိုတယ်။ ဒါမှ မြန်မာဆိုတာ ဒီဇိုင်းသစ်နဲ့ ကမ္ဘာမှာ တွင်ရစ်မယ်။ ရာစုသစ်ကို ဝင်နိုင်မယ်။

တရွေ့ရွေ့ ဆန်းသစ်တိုးတက်လာတဲ့ ကမ္ဘာကြီးဟာ ခုဆို ဘယ်လောက်ပြောင်းလဲနေပြီလဲ။ နိုင်ငံတကာစီးပွားရေးပဲကြည့်။ တစ်ကမ္ဘာလုံး e-business ဖြစ်နေပြီ။ အီလက်ထရွန်းနစ် စီးပွားကုန်သွယ်မှုဖြစ်နေပြီ။ ဒါတွေနဲ့ အမိလိုက်ဖို့ ကျွန်မတို့ရဲ့ အတွေးအခေါ်တွေ လုပ်ငန်းဆောင်တာတွေကိုပါ ပြောင်းလဲ လုပ်ကိုင်ကြရပါမယ်။

တိုးတက်ပြောင်းလဲနေတဲ့ ကမ္ဘာကြီးကတော့ ကျွန်မတို့ကို လက်ကမ်း ကြိုနေပြီ။ ကမ်းလာတဲ့ လက်ကို လက်ခံယူပြီး တိုးတက်အောင် ကြိုးစားကြဖို့ပဲ လိုလိမ့်မယ်။

ကမ္ဘာ့ စီးပွားရေးလောကထဲ ထိုးဖောက်ဝင်ရောက်မယ် ဆိုရင်တော့ customer, relationship, management ကို ကြည့်ဖို့၊ စိတ်ထားမှန်ကန်ဖို့၊ အမြော်အမြင်ကောင်းတွေ ကြည့်

တတ်ဖို့၊ ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့ သဟဇာတဖြစ်ပြီး ရေလိုက်ငါးလိုက် နေတတ်ဖို့၊ ကျစ်ကျစ်လျစ်လျစ်လုပ်တတ်ဖို့နဲ့ အရေးအကြီးဆုံးက၊ အကောင်းဆုံးက အကင်းအပါးဆုံးနဲ့ အမြင့်ဆုံးဖြစ်အောင် လုပ်နိုင်ဖို့ လိုပါလိမ့်မယ်။

ဒီတော့မှ နိုင်ငံတကာဈေးကွက်စီးပွားရေးမှာ မြန်မာက တစ်နေရာစာ ရမယ်။

အခု ကျွန်မတို့ကို နိုင်ငံတကာက လက်ကမ်းကြိုနေပါပြီ။ ရာစုသစ်က လက်ကမ်းကြိုနေပါပြီ။

မဖြစ်နိုင်စရာ မရှိပါဘူး။ မလုပ်နိုင်စရာလည်း မရှိပါဘူး။ ဒီအတိုင်း ကျွန်မ ယုံကြည်တယ်။

[၁၉၅၉ ခုနှစ်တွင် ဦးသောင်းစိန် + ဒေါ်အေးကြည်တို့က စဉ့်ကူးမြို့မှာ မွေးဖွားခဲ့တယ်။ မန္တလေးတက္ကသိုလ်က ၁၉၇၉ ခုနှစ်မှာ သိပ္ပံဘွဲ့.ရ။ ဥပဒေ ပညာရပ်ဆိုင်ရာ H. G. P, R. L ဒီပလိုမာများရခဲ့။ ၁၉၉၂ ခုနှစ်မှာ Ruby Mo Mo Gems & Jewellery Co., Ltd ကို တည်ထောင်ပြီး Managing Director အဖြစ် ဆောင်ရွက်။ ၁၉၉၇ ခုနှစ် ဟောင်ကောင် အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာ ရတနာပြပွဲက စတင်ပြီး ပြည်ပနိုင်ငံများကိုသွားရောက်။ ရတနာပြပွဲများတက်ရောက်ပြီး ရောင်းချ ခြင်း၊ ဝယ်ယူခြင်းများ ဆောင်ရွက်နေ။]

စာရေးသူ၏ စာပေနှင့် ဘဝဖြစ်စဉ်မှတ်တမ်း

- ၁၉၅၁ || မတ္တရာမြို့နယ်၊ သုံးဆယ်ပေးရွာမှာ အဘကျောင်းဆရာ ဦးဘရှိန်၊ အမိ ဒေါ်သိန်းရင်တို့က မွေးဖွားတယ်။
- ၁၉၅၆ || သုံးဆယ်ပေးရွာ အစိုးရအလယ်တန်းကျောင်းမှာ စတင်ပညာသင်ယူ။
- ၁၉၆၅ || မန္တလေးမြို့ အမှတ် ၁ အစိုးရအထက်တန်းကျောင်းမှာ စတင်ပညာသင်ယူ။
- ၁၉၆၈ || ဇန်နဝါရီလထုတ် တို့ကျောင်းသားစာစောင်မှာ ကဗျာကို ပထမဦးဆုံး ပုံနှိပ်ဖော်ပြခံရ။
- || မန္တလေး ဝိဇ္ဇာနှင့် သိပ္ပံတက္ကသိုလ်မှာ ရူပဗေဒအဓိကဖြင့် ပညာဆက်လက် သင်ယူ။
- ၁၉၇၂ || မန္တလေး ဝိဇ္ဇာနှင့် သိပ္ပံတက္ကသိုလ်က သိပ္ပံဘွဲ့ရရှိ။
 || သမဝါယမဦးစီးဌာနတွင် ဝင်ရောက် တာဝန်ထမ်းဆောင်။
- ၁၉၇၃ || အစိုးရစာရင်းကိုင်နှင့် စာရင်းစစ်သင်တန်းကျောင်း၊ ရန်ကုန်မြို့က ပထမဆင့် စာရင်းကိုင်နှင့် စာရင်းစစ်သင်တန်းအောင်မြင်။
- ၁၉၇၅ || မကြင်စိန်နှင့် အိမ်ထောင်ပြု။
- ၁၉၈၉ || မန္တလေးမြို့ လူထု စာအုပ်တိုက်တွင် အချိန်ပိုင်းအယ်ဒီတာအဖြစ် စတင် လုပ်ကိုင်။
- ၁၉၉၁ || ဓန စီးပွားရေး မဂ္ဂဇင်းမှာ မျက်နှာဖုံးဆောင်းပါးများ စတင်ရေး။
- ၁၉၃၃ || စာအိုးအဖွဲ့ဝင်တစ်ဦးအဖြစ် မိုးမိုး (အင်းလျား) အမှတ်တရစာပေဆု၊ စာပေပြိုင်ပွဲ အကဲဖြတ်အဖွဲ့ဝင်အဖြစ် ပါဝင်ဆောင်ရွက်။
- ၁၉၉၄ || သမဝါယမဦးစီးဌာန ဝန်ထမ်းအဖြစ်မှ အငြိမ်းစားယူ။
- ၁၉၉၆ || (ဖေလင်းသစ် ကလောင်ခွဲဖြင့်) ဟောဒီ လောကီ ဟာသများ ၁ စာအုပ်ကို ရဲရင့်ဝေ စာပေက ထုတ်ဝေ။

စာတန်းစီတ္ထ ၀တ္ထုတိုကို ဂျပန်နိုင်ငံ အိုဆာကာတက္ကသိုလ် ပါမောက္ခ မစ္စက မိဒိုရိ အိနိုရိ မိနာမိဒါ (မပန်းခက်)က ဂျပန်ဘာသာသို့ပြန်ဆိုပြီး Diado Life Foundation က ထုတ်ဝေသည့် ၀တ္ထုတိုပေါင်းချုပ် စာအုပ်မှာ ထည့်သွင်းဖော်ပြ။

၁၉၉၈ ။အင်္ဂလန်နိုင်ငံ ဝေလနယ် ကားဒစ်တက္ကသိုလ် Thomson Foundation မှာ တက်ရောက်ပြီး Advanced Diploma in Journalism ဒီပလိုမာရ။
အင်္ဂလန်နိုင်ငံ Thomson Foundation က နှစ်စဉ်ချီးမြှင့်တဲ့ ဗြိတိသျှ သတင်းစာဆရာ ဂုဏ်ပြုအမှတ်တရဆု The Don Rawlands Memorial Prize ကို ၁၉၉၈ ခုနှစ်အတွက် ချီးမြှင့်ခံရ။

၁၉၉၉ ။ယနေ့ မန္တလေးစာအုပ်တိုက်က ဟောဒီ လောကီ ဟာသများ ၂ စာအုပ် ကိုထုတ်ဝေ။

၂၀၀၀ ။အမေရိကန်နိုင်ငံက Press Journalism လေ့လာရန်ဖိတ်ကြား၍ သတင်းစာ တိုက်များ၊ သတင်းဌာနများ၊ စာနယ်ဇင်းအတတ်ပညာဆိုင်ရာ တက္ကသိုလ် များ၊ သတင်းပြတိုက်များကို သွားရောက်လေ့လာ။

၂၀၀၂ ။ဝင်းမိဒီယာစာအုပ်တိုက်က ဟောဒီ လောကီ ဟာသများ ၃၊ ရယ်လေ ရယ်လေ အသက်ရှည် စာအုပ်ကို ထုတ်ဝေ။

၂၀၀၃ ။ဖူးပွင့်ဝေစာအုပ်တိုက်က ရယ်လေ ရယ်လေ အသက်ရှည်၊ မအိုဆေးဟာသ များ စာအုပ် ထုတ်ဝေ။
Treasure စာအုပ်တိုက်က ခေတ်ခမ်းစာအုပ် ထုတ်ဝေ။

၂၀၀၄ ။Indochina Media Memorial Foundation အစီအစဉ်အရ ထိုင်းနိုင်ငံမှာ HIV/AIDS နဲ့ ကူးစက်ရောဂါများဆိုင်ရာ စာနယ်ဇင်းသင်တန်း တက်ရောက်။ မြန်မာ ဟိုတယ်လုပ်ငန်းရှင်များဦးစီးတဲ့ ယဉ်ကျေးမှုအဖွဲ့နဲ့အတူ အိန္ဒိယနိုင်ငံ ကို သွားရောက်။

၂၀၀၅ ။ဖူလုံ စာအုပ်တိုက်က ဖို မ သဘာဝများ စာအုပ် ထုတ်ဝေ။
ထိုင်းနိုင်ငံ ဘန်ကောက်ဆေးရုံကြီးရဲ့ ဖိတ်ကြားချက်အရ ဘန်ကောက် နှလုံးအထူးက ဆေးရုံသစ်ဖွင့်ပွဲ တက်ရောက်ပြီး၊ ဘန်ကောက်ဆေးရုံကြီး ဆေးရုံခွဲများ လေ့လာဖို့သွားရောက်။ကု

ပညာရှင်များ၏
ညာရပ်
အတွေးသစ်အမြင်အား

ကျော်ရင်မြင့်